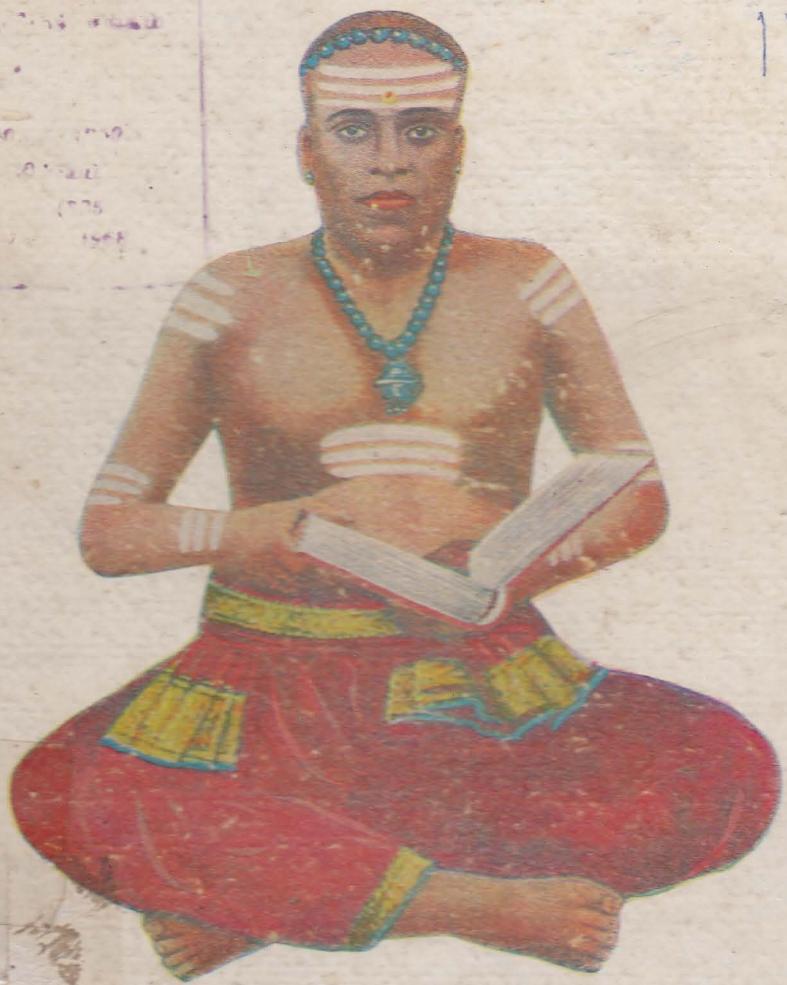

நரவளர் பெருமரன்
150வது ஐயந்தி விழா
= மலர் = 10754

117

50.6
336
-1 PR

ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுக நாவளர் சபை
= கொழும்பு =

நாவலர் பெருமான்

150-வது ஜயந்தி விழு
மலர்

ஆசிரியர்:
என். சோமகாந்தன்

வெளியீடு:

ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுக நாவலர் சபை
கொழும்பு.

மெய்கண்டரன் அச்சகம் லிமிடெட்,
161, செட்டியார் தெரு,
கொழும்பு-11.

நாவலர்

நாவலர் பெருமான், தாம் தழுவிய சைவ சமயமும், தமது நாபொழிந்த செந்தமிழ் மொழியும் சுகல தாக்கங்களிலுமிருந்து பாதுகாக்கப்படவேண்டும் என்பதற்காகத் தம்மை ஒரு தானித் தளபதியாக்கிக் கொண்டவராவர்.

வாய்மை, நூய்மை, நேர்மை, பக்தி, ஒழுக்கம், சிலம் என்ற அறுமுகப் பலடக்கலங்களையும் ஒருமுகமாகக் கையேந்தி சைவத்தையும் தமிழழையும் அழிக்கவந்ததூரர்களுக்கு சிம்ம சொப்பனமாகக் காட்சியளித்தவர் இந்த ஆறு முகங்கள். அதனால் திருமுருகனின் கவியுகந் திருவுருவோ இவர் என்று கொள்ளுதற்கும் இடமுண்டு அல்லவா?

இத்தகைய பெற்றி வாய்ந்த நாவலர் பெருமானின் 150வது ஆண்டு ஜயந்தி விழாவையொட்டி இந்த மல்லர் வெளியிடும் நல்வாய்ப்பு ஏமக்குக் கிடைத் தது பெரும் பேரூரும். இந்த அரும் மல்லர் சைவரும் தமிழும் தழைக்கப் பணி புரிந்து, நாவலர் அபிலாஷங்களை நிறைவேற்ற முன்றிற்கும் நற்கெருண்டர்களின் திருவடிகளில் அன்புடலூம் பணிவுடன் சமர்ப்பிக்கின்றோம்.

நா. இரத்தினசுபாபதி,
நவீவர், நாவலர் ஜயந்தி விழாக் குழு.

ජනාධිපති කාස්ටීලය
සමුත්පත්‍රියින් අවශ්‍යකම
PRESIDENT'S OFFICE

ජතාධිපති මහජිරය,
කොළඹ, ශ්‍රී ලංකාව.

சுதிபதி மாளிகை,
கொழும்பு, இலங்கை.

**PRESIDENT'S HOUSE,
Colombo, Ceylon.**

संदीः स/संदी/संदी/107

1972 ଅକ୍ଟୋବର, 11.

କବିତା

198 ඉතුරුවූදී ගායින්හ සිංහ මැණිය සසං සහය ප්‍රගිරි ඩේරුමයිපාගාරි තෝර පෙනුමයක්කාරියටිරි ශ්ලාං ඇරුහු නොගැරි අවරියි. අටිරි ඩේරුමයිල්ල පෙනිසාගාරාත මදිං මැරිස ආර්ථික කේරීම්පාඨුජයුම්, සෘණායකඩාලියාජයුම් තෙකුවින් පාරි. සසං සහයත්තිරිගුම්, ගුයුම් හොයිලිකුම් නොගැරි පෙනු මාත්‍ර ඇත්තුවුත්ත සෙනෙකුමො පෙනෙකුම්. අයගියි පොගල අවරතු ප්‍රකාශ මැලයිභායින් මදිංවේර පෙන්වන්නියාජයුම් පරායිතු.

ଫ୍ରେଡିନ୍‌ଦ୍ୱାରା ଉଚ୍ଚତାକାରୀଙ୍କର ଗାୟିନ୍ତି ଏହା କହୁଣ୍ଟିଲେ
କୁପ୍ରି, ଏହା କଣାକାରୀତିରୁଥିଲୁପ୍ରି, ମିଳିଯନ ଗାୟି ପକ୍ଷକାତ୍ତିକୁପ୍ରି
କିମ୍ବାନାଥର ଅପରିଳି ଆନ୍ଧ୍ରପ୍ରଦୀପ କେନ୍ଦ୍ର ପିଲାପ୍ରି ପୋର୍ଟିଯନ୍ତି
କୁରିଯଦାକୁପ୍ରି. ଏହା ପକ୍ଷକାରୀଙ୍କ ଅର୍ପିତାପ୍ରି ନିଜେବ୍ୟକ୍ତିରେ ଆନ୍ଧ୍ରକ
ନାଥର ଅପରିଳାନ୍ତି କଣାକାର୍ଯ୍ୟାନ୍ତିପ୍ରି ପୋର୍ଟିଯି କୁମାର
ଅରତ ପ୍ରାପିପଟ୍ଟିରେ କଣାକାର ନିଜେଯି ଓହିରା ଭାଟାର୍ଟିନ୍ତି
ନଟତିବନ୍ଦରାକ ଅନ୍ତକାରୀନ୍ତି ଅରଚାର୍ଯ୍ୟାନ୍ତି ଏବେତୁକିନ୍ଦରାକାରୀଙ୍କରିତ
ନଟାନ୍ତିକିନକାରୀ ଏକ୍ଟେକାପିଲ୍ଲେଣ୍ଟ ଏତେବେଳେ ଭାରୀଯିତିରୁକେବାରୀ
ପାଇଁ ପାଇସିଶିଯାନ୍ତାତିରେଇ.

நான்கி பெருமானது எதிரிக்கும் அவர்டம் காவப்பட்ட
நற்காலியக்களையும், மில்டீயெக்களையும் உத்திரத்தோடு உட்போன
அவற்றை மீந்து பாராட்டாம் முன்வந்தாரினா. பொதுஷ்ட்டிகிள்
துஸ்பார் கண்டு உள்ளூர் உருசிய அவர், அந்துஸ்பார்க்களை
உறுப்பிபதிர்க்கும் பிஸ்காவிக்கூடி இல். பொகுணாதார் சீரிக்கேட்டு
நினைந்து உக்களை ஏடுவதீக்கிரொன்றதற்கு ஆராயி பயியாற்றிய
நான்கி பெருமான் போற்றுதற்குரியவரானார். அபிப்படியான
இரு மில்டீயெக்காலியின் காலீக்கிரக்கி சரித்திட்ட ஸ்டீரியாகக்
கொள்வதற்கு ஜெவான் எனக்கிணா, அவரது பறந்ததீதித்தீர்
நிலை மற்றால்கூற வெளியூற்றற்கு ஈல்லை ஆழுகநாான்கி
சுபை எடுத்தும் கூறியிருக்கிறீர்கள் செச்சுதற்குரியபாகும். இச்சுபையின்
நோக்கங்கள் வெறியியடையாது என் ஆகிக்கீ உரித்தாகு.

ଶାନ୍ତିକାଳେ

四

Prime Minister
SRI LANKA
(Ceylon)

Colombo, 6th December, 1972.

I have great pleasure in sending a message for the Souvenir to be published on the occasion of the 150th Birth Anniversary of Srila Sri Arumuga Navalar.

Srila Sri Arumuga Navalar was one of the most dynamic Ceylonese of the nineteenth century. He was a dedicated patriot, an outstanding orator, a distinguished man of letters, an erudite scholar, a courageous religious and social reformer, a fearless leader and a far-seeing educationist. He adorned everything he touched and was an example to his fellow-men.

In 1971, the Government of which I have the honour to be the Head, honoured the memory of Srila Sri Arumuga Navalar by issuing a commemorative stamp. And this year, on 18th December, which marks the one hundred and fiftieth anniversary of his birth, the Ministry of Cultural Affairs will initiate action to establish a Cultural Centre at his birth-place in Nallur, Jaffna.

It is my earnest hope that these commemorations will not only help perpetuate the memory of Srila Sri Arumuga Navalar but also strengthen and foster the noble ideals for which he laboured so tirelessly during his distinguished public life.

Sriman Bandaranaike,

PRIME MINISTER.

இலங்கைப் பிரதமர்

கொரவ. சிறிமாவோ பண்டாரநாயகா அவர்களின்

செய்தி

கொழும்பு.

1972, டிசெம்பர் 6.

ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் அவர்களது நூற்றியைம்பதாவது பிறந்த தின விழாவை முன்னிட்டு வெளிப்படுத்தப்படும் நினைவு மலருக்கு எனது ஆசிச் செய்தியை அனுப்புவதில் நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டில் இலங்கையில் வாழ்ந்த முன்னேடி வீரர்களில் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலரும் மிக முக்கியமானவர் ஒருவராவர். சிறந்தகல்விமானகூத் திகழ்ந்த இவர், நாட்டுப்பற்று மிக்க தேசிய வாதியாகவும், தன்னிகரில்லாப் பேச்சாளராகவும் விளங்கியதோடு, தன் நாட்டு மக்களின் சமயத்தையும், வாழ்க்கை முறையையும் சீரமைத்த புரட்சிவாதியாகவும், துணிவுள்ள தலைவரங்கவும், பின்வருவதை முன்னரியும் தீர்க்கதறிசியாகவும் திகழ்ந்தார். தன் கொள்கைகளில் வெற்றிகாண உழைத்ததோடு, தன்னைப் பின்பற்றியோருக்கு ஒரு உதாரண சிலராகவும் விளங்கினார்.

1971ஆம் ஆண்டு எனது அரசாங்கம் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலரை, ஞாபகார்த்த முத்திரை வெளியிடுவதன் மூலம் நினைவு கூர்ந்தது. இந்த ஆண்டு டிசெம்பர் மாதம் 18ஆம் திகதி வருகின்ற அவரது நூற்றியைம்பதாவது பிறந்த தினத்தைக் கொண்டாடு முகமாக, நாவலரது பிறப்பிடமாகிய நல்லை நகரிலே கலாசார நிலையம் ஒன்றை அமைப்பதற்கு கலாசார அலுவல்கள் அமைச்சினால் ஆரம்ப நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படும். ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலருக்கு விழாவெடுப்பதன் மூலம் அவரை நினைவு கூர முடிவதோடு, தன் வாழ்நாள் முழுவதையும் அர்ப்பணித்து உழைத்த அப்பெரியாரது உயர்ந்த கொள்கைகள் மேலும் நிலைத்து நிற்க வழிவகுக்கவும் முடியும் என்பதும் எனது தாழ்மையான நம்பிக்கையாகும்.

சிறிமாவோ ஆர். டி. பண்டாரநாயகர
பிரதம அமைச்சர்

திருவாவடுதுறை ஆத்தினகர்த்தா
பூநீலபூர் அம்பலவாணி பண்டார சங்நிதி
அவர்கள் அளித்துள்ள
ஆச்செய்தி

▲▲▲●●▲▲▲▲

சைவவுகம் செய்த தவப்பயனுல் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரிலே தோன்றி இலக்கண இலக்கிய தருக்க நீதி நூல்களைனத்தையும் நல்லாசிரியர் முகமாகக் கற்றுணர்ந்து அவைகளைச் செவ்வே சிந்தித்துத் தெளிந்து நல் லொழுக்கத்துக்கொரு நாயகமாய் வாய்மையே நல்லுருவாய்ச் சிவபத்தி, சிவ னடியார் பத்தி சிவாகம பத்தி முதலியவைகளால் முதிர்ந்து ஒப்பாருமிக்காரு மின்றி யாவர்க்கு மிளையவராய் வித்துவசிகாமணியாய் சைவசித்தாந்த ஞான பானுவாய்த் திக்கெல்லாம் மெய்ப்புகழ் பெற்று விளங்கிப் பரமத கண்டன மும், சிலமததாபனமும் செய்து அழியாத செயத்கம்பம் நிறுத்தி நம்முடைய பஞ்சாக்கர தேசிகர் ஆதினத்திலே குருமூர்த்தத்தின் திருமுன்னர் உபய சந் திதானமும் வீற்றிருக்கும் கொலுமண்டபத்திலே தம்பிரான் கூட்டமும் வட மொழி தமிழ் மொழி வல்ல வித்துவ சனங்களும் கூடியிருந்த பெரும் பேரவை யிலே அதியற்புதமாக வேதாகமப் பிரமாணங்களும், திருமுறைகளின் பிரமாணங்களும் மெய்கண்ட சாத்திரப் பிரமாணங்களும் கொழிக்க நாமகள் நாளிலி ருந்து தாண்டங்கு செய்ய யாவரும் சிரக்கம்பம் செய்யுமாறு சைவசமயச் சொன்மழை பொழிந்து பெருமகிழ்ஞுடிய சைவத் தமிழ் மகனாருக்கு அவர்கள் இயற்பெயரொடு சார்த்தி ஆறுமுக நாவலர் என்னும் பட்டம் வழங்கிப் பல சிறப்புக்களையும் செய்து பாராட்டிய நமது ஆதிஸம், இன்று அப்பெருமகளை ரது திருவுருவச் சிலையைப் பதிட்டித்து இக்கால மக்களும் அவர்களுடைய நெறியைப் பின்பற்றிச் செந்தண்டமிழ் மொழியையும், சித்தாந்த சைவ சமயத்தையும் உண்மையாக வளர்த்துப் பரப்பித் தொண்டு செய்ய முற்படுமாறு செய்யும் எல்லா வகையான முயற்சிகளையும் மிக மிகப் பாராட்டுகிறது.

நமது நாவலரவர்களை நினைவுகூர்வதற்கு ஆவனவெல்லாம் செய்தல் துமிழர் கடமை; சைவசமயிகள் கடமையுமாம்.

ஸ்ரீலக්ଷ්මී ஆறுமுக நாவலர் சபையின் தலைவர்,
மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற அரசர்
மாண்புமிகு வீ. சிவகுப்பியமையம் அவர்களின்
செய்தி

நாவலர் பெருமான் எமது நாட்டு மக்கள் செய்த தவப்பயனால் பிறந்த பெருமகன். சைவ சமயத்துக்கும் செந்தமிழுக்கும் எமது தேசத்துக்கும் அவர் புரிந்த பணிகள் மிகப் பல. அந்திய கலாசாரம் எமது நாட்டில் ஊட்டிருவிய போது, அதைத் தனிமனிதராக நின்று அஞ்சாநெஞ்சத்துடன் அவர் எதிர்த்துப் போராடி வெற்றிபெற்றார். அவர் அன்று எழுப்பிய குரலே பின்பு, எமது தேசத்தின் விடுதலைக்காகப் போராடிய தேசபக்தர்களின் குரலாக எதிரொலித் தது. எனவேதான் அவர் விடுதலை இயக்கத்துக்கு வித்திட்ட முன்னேடியாகப் போற்றப்படுகின்றார். சென்ற நூற்றுண்டில் ஈழத்தில் அவர் தோன்றியிருக்காவிடல், ஈழமணிநாட்டின் வரலாறே திசைமாறிப் போயிருக்கும்!

நாவலர் பெருமானின் தன்னலமற்ற தொண்டுகளுக்கு தமிழ் மக்களின் நினைவஞ்சலியாக, சிறிய காணிக்கையாக அவரின் திருவுருவச் சிலையை, அவர் பிறந்த பதியாகிய நல்லூரில் சில ஆண்டுகளுக்குமுன் ஸ்ரீலக්மூர் ஆறுமுக நாவலர் சபை நிறுவியுள்ளது. அவ்விடத்தில் அவர் பெயரால் அழகிய மணிமண்டபமும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதில் அவர் எழுதிய நூல்கள் அனைத்தையும் கொண்ட நூலகம் ஒன்றை அமைப்பதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளும் மேற்கொள்ளப் பட்டுள்ளன. இவை மட்டுமல்ல, இன்னும் எத்தனையோசெய்வதற்கும் பொருத்தமானவர் நாவலர் பெருமானே ஆவர்.

நாவலர் பெருமான் ஆற்றிய பணிகளின் நினைவாக அரசாங்கம் அவரைக் கெளரவித்து சென்ற ஆண்டில் தபால் முத்திரை வெளியிட்டு, இப்போது அவர் வாழ்ந்த இல்லத்தை கையேற்றி அதில், நாவலர் அரும் பொருட்சாலையையும், சைவ, தமிழ்க் கலாசார நிலையத்தையும் நிறுவுவதற்கு முன்வந்துள்ளது மகிழ்ச்சிக்குரியதாகும்.

மகான்கள், மேதைகள், சரித்திர புருஷர்கள் முதலியோரின் உடல் மறைந்தாலும், அவர்கள் காலத்தை வென்ற புருஷர்களாக, மக்கள் உள்ளத் தில் என்றுமே வாழ்வார்கள்; எனினும் அவர்களின் நினைவு நாட்களையும், ஜயந்தி தினங்களையும் கொண்டாடுவது சமுதாயத்தும் தேசமுரு நல்வாழ்வும் புத்துணர்ச்சியும் பெறுவதற்காகவே.

சரித்திர புருஷராகிய நாவலர் பெருமானின் 150-வது ஜயந்திக் கொண்டாட்டங்கள் எமக்கு புத்துணர்ச்சியையும், முன்னேற்றப் பாதையில் நாம் செல்வதற்கு வேண்டிய உறுதியையும் ஏற்படுத்துவதாக!

பார்லீஸ் ஆறுமுக நாவலர் சுபையின்

பொதுச் செயலாளர்

திரு. மு. ஸ்காந்த ஓ. பி. எ. அவர்களின்

କେସ ଯୁଦ୍ଧି

சென்ற நூற்றுண்டில் வாழ்ந்து, சைவத்துக்கும் தமிழக்கும் சீரிய தொண்டு புரிந்தவரும் ஈழத் தமிழினத்தின் வரலாற்றுத் திருப்பு முனையாக விளங்கி யவருமான நல்லார் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் பெருமானேரின் நினைவைப் போற்றி அவர் ஆற்றுப்படுத்திவிட்டுர் சென்ற நோக்கங்களை, ஊக்க முனைப்புகளை, பணிகளை முன் எடுத்துச் செல்வதை இலட்சியமாகக் கொண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட எமது சபை, கடந்த நான்கு ஆண்டுக் காலத்துள் திருவருளின் துணை கொண்டு பொது மக்களுடைய பேருதவியுடன் சென்ற 1969-ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் அவரின் திருவருவச் சிலையை நாவலர் மறைந்து 90 ஆண்டுகளின் பின் முதற்தடவையாக நிறுவியதன் மூலம் ஈழத் தமிழர்களின் நீண்ட நாளைய கனவை நிறைவேற்றியுள்ளது.

சிலை நாட்டு விழாவையொட்டி ஒருவார காலத்துக்கு சிலையூர்வலமும் நான்கு நாள் சிறப்பு மகாநாடும் நாடே கண்டுவியக்கும் வண்ணம் வரலாறு காண பெரு விழாவாக சபையால் நடாத்தப்பட்டது.

நாவலர் பெருமானின் நினைவுக் கருலுலமாக நாவலர் பற்றி பலவேறு கோணத்தில் எழுதப்பட்ட ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் கொண்ட நாவலர் மலரை யும் வெளியிட்டது.

கடந்த ஆண்டுகளில் நாவலர் குரு பூசையை நாட்டு மக்களிடம் நாவலர் பெருமானைப் பற்றிப் புத்துணர்வு ஏற்படும் வகையில் நாவலர் வாரமாக நாடெந்கும் கொண்டாட ஏற்பாடு செய்யப்பட்டதுடன், அனைத்திலங்கையிலும் மூன்றாண்வர்கள் கலந்து கொள்ளக்கூடிய வகையில் கட்டுரை பேச்சுப் போட்டுகளும் சபையால் ஏற்பாடு செய்கு நடாக்கப்பட்டன.

நல்லூர் நாவலர் நிலையத்தில் சுமார் அரை லட்சம் ரூபா செலவில் நவீன முறையில் நாவலர் மணிமண்டபத்தைக்கட்டும் சபை கட்டி எழுப்பியுள்ளது.

நாவலர் பெருமானைக் கெளரவித்து அஞ்சல் தலையை சென்ற ஆண்டு வெளியிட்டதற்காக எமது மகிழ்ச்சியையும் நன்றியையும் அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவிக்கின்றோம்.

ஒரு நாட்டின தும் சமூகத்தினதும் வரலாற்றில், அம்மக்களுக்காக அரும் பணி புரிந்து சரித்திர புரோவின் 150-வது ஐயந்தி முக்கியமான தாகும்.

எமது தேசத்துக்கும், சைவத்துக்கும் தமிழுக்கும் ஒப்பிலாப் பணி புரிந்த மகர் புருஷராக விளங்கும் நாவலர் பெருமானின் 150-வது ஐயந்தியைக் கொண்டாடி, அன்றை காட்டிய வழியில் சென்று உய்வு பெறவேர்மாக!

தமிழ் முதறினர், பண்டிதமணி

சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின்

இப்பியலை

ஏல்லாச் சமயமும் இருப்பது நீதி என்பது சைவசமயத்தின் தலையாய அடிப்படைக் கொள்கை. சமயங்கள் அவ்வளவு தகுதிக்கேற்ப அமைந்தவை எந்த ஒரு சமயமும் புறக்கணிக்கத்தக்கதன்று.

நல்லாசிரியன் ஒருவன் பலவேறு வகைப்பட்ட மாணவர்களைவருமாயிருப்பன் என்பர். அந்த நல்லாசிரியனை ஒத்தது சைவசமயம். ‘ஒது சமயங்கள் ஒன்றே போன்றேவாமல்’ இருந்தபோதிலும் இப் பரிசாஞ் சமயமுமாய் இருப்பது சைவம் என்கிறார் தாயுமானவர். சைவம், சமய மாற்றம் என்பதை அறியாது. அங்ஙனமாதல் அதன் ‘மேன்மை கொள் நீதி சைவ நீதி.’

சைவத்தின் அடிப்படைத் தத்துவம் நீதி. அதனுலே ‘மேன்மை கொள் சைவ நீதி விளங்குப் பலகமெல்லாம்’ என்கிறது புராணம்.

சைவம் சிவசம்பந்தம். சைவநீதி சிவசம் பந்தி யாதற்குப்பகாரமான நீதி. நீதியே தெய்வம். பங்கயத் தயனுமாலறியா நீதியே என்கின்றது திருவாசகம் தெய்வ சாந்தித்தியமான நீதியின் நுண்மை எட்டுதற்கரியது. ‘நீதியால் வாழ மாட்டேன்!’ என்கிறார் அப்பர்.

இத்துணைச் சிறந்த நீதி மந்திரத்தினும் மிக்க வலியுடைத் தென்பதற்கு இதிகாசத்தி லும் புராணத்திலும் கடைகளுண்டு. தருமர் இறந்து பட்ட தம்பிமார் நால்வருள் ஒருவன் மந்திரத்தாலும். ஏனையவரைத் தமது நீதியில்

ஒன்றே போக்குவரதாரும் சோழருஞ் சந்தித்த சந்திப்பு நீதிச் சந்திப்பு. அச் சந்திப்பால் இறந்த வர்கள் எழுந்த வரலாறு பிரசித்தம்.

புராணத்திகாசங்களாலும் தேவார திருவாசகம் முதலிய அருட்பாக்களாலும் பாராட்டப்படுவதும் எட்டுதற்கரியதுமான நீதியை ஒரு சிறு அளவுக்காயினும் எட்டி போக்குவரதாருவாய்ப்பைச் சென்ற நூற்றுண்டில் சின்னஞ் சிறுவர் ஒருவருக்கு அருளிச் செய்தார் கடவுள்

ஆறுமுக நாவலருக்கு வயசு பன்னிரண்டு. 1834ம் ஆண்டில் பேர்சிவல் பாதிரியாரின் மத்திய கல்லூரியில் ஆங்கிலம் கற்கும்படி சேர்க்கப்பட்டார். அங்கே மதமாற்றத்திற்கென்றே காப்புக் கட்டிக்கொண்டிருப்பவர்களை உற்று நோக்கினர் சிறுவராகிய ஆறுமுக நாவலர். யாழ்ப்பர்ணம் முழுவதிலும் அப்படியான தொரு நிலை தோன்றி இருப்பதை அங்கே இருந்துகொண்டே பார்த்தார். வட்டுக்கோட்டைச் செமினியும் அவர் கண்முன் நின்றது.

“நல்ல வழிகாட்டுவோம் உடுபுடைவை சம்பளம்
நானு நானுந் தருகுவோம்
நாஞ் சொல்வதைக் கேளும் என
மருட்டிச் சேர்த்து
நானமுஞ் செய்து விட்டார்”

என்ற முத்துக்குமார் கவிராயர் பாடலை அந்த இளம் வயசில் நாவலர் அறியாதிருக்கலாம்.

எப்படியோ அப்பாடலின் கருத்து நாவலர் உள் எத்தில் உதயமானது.

‘மதமாற்றம் நீதி தான்?’ என்ற கேள்வி எழுந்தது. கண்ணீர் பெருகியது. இளமையில் என்ன செய்ய முடியும். பதினாண்கு வருடம் அந்தச் சூழ்நிலையிற் கழிந்தது. மனம் புழுங்கிக் கொண்டேயிருந்தது.

‘ஜையோ இதற்கு என்ன செய்வேன்.’ நெடுங்காலமாக இரவும் பகலும் நினைந்து பெருமூச்செறிதலும் பலருக்குப் பிதற்றலுமே தொழி வெனக் கொண்ட என் உண்மை. என்று ஒரிடத் தில் நாவலர் எழுதிய வசன பாகத்திலிருந்து அவருடைய மன வேதனை அறியத்தக்கது.

இருபத்தாரூம் வயசில் அநீதியைச் சுகிக்க முடியாத நிலை குழுறிக்கொண்டெழுந்தது. இச் சரீரமாகிய சாதனம் இருந்தென்! ஒளிந்தென்! என்று முடிகிற தொரு உக்கிர வசனம் சைவ தூஷண பரிசார விக்கியாபனத்தில் வருகின்றது. நீதியின் அடிப்படையிற் ரேன்றிய தமது சமயத் தைப் பாதுகாக்கத் தம்மை முழுதும் அர்ப்பணித்துவிட்டார் நாவலர் பெருமான் அநத இருபத்தாரூம் வயசில்.

நீதி வழிதவருது நிலைத்து நின்று நாவலர் தமது சமயத்தைப் பேணும் நீதி நெறிக்கு பாதிரிமார் தலைவணங்கின்றார்கள். பெரிய படிப்பாளியான பேர்சிவல் ‘எனது குரு’ என்று பாராட்டு வதொரு நிலையும் கைகூடியது.

இராம இராவண யுத்தத்தில் இராமனது யுத்த நீதியை இராவணன் பாராட்டினான். அல்

வாரே பாதிரிமாரோடு நடத்திய சமய யுத்தத் தில் நாவலரின் சமய நீதியைப் பகைமுகத்தவர் கனாகிய பாதிரிமாரே பாராட்டினார்.

பூர்வகாலத்திலே சைவசமய விருத்திப் பொருட்டு முயன்ற பெரியோர்களுக்குச் சுவசமயிகளாலே நன்கு திப்பும் பரசமயிகளாலே இடையூறும் செய்யப்பட்டன. தற்காலத்தில் சைவசமய விருத்திப்பொருட்டு முயலும் சிறியேனுக்குச் சுவசமயிகளாலேயே அவமதிப்பும் இடைஞ்சலும் செய்யப்படுகின்றன. பரசமயிகளோ எனக்கு இடையூறு செய்யவுமில்லை; என்னை அவமதிக்கவுமில்லை. இஃதென்னை யாச்சரியம் எனவிரும் நாவலர் பெருமான்.

நம்முடைய சைவசமயிகள் தங்கள் சமயமும் பாதையும் விருத்தி யடையும் பொருட்டு நான் செய்யும் முயற்சிகளுக்கு உதவி செய்யாமை மாத்திரையின் அமையாது, பெரும்பான்மையும் அவமதிப்பும் இடையூறும் செய்கின்றார்கள் என்று நம்மவர்களையே நொந்து கொள்ளுகின்றார் ஆறுமுக நாவலர்.

நாவலர் அவதரித்து நூற்றைம்பது ஆண்டு நிறைவு பெறுப் பிசந்தர்ப்பத்தில் நாவலர் பெருமான் மனம் நொந்து நம்மவர்மேல் ஏற்றிய கதைகளை அப்பெருமான் காட்டிய நீதி நெறி நின்று ஆவரத்துடைத்து நாவலர் பெருமானின் நல்லாசிக்குப் பாத்திரமாவோமாக என்ற முறையில் என் ஆசியை வழங்குகின்றேன்.

வணக்கம்

நல்லை நகர் தந்த செல்வமாகிய நாவலர் பெருமான், அவர் மறைந்து சுமார் ஒரு நூற்றுண்டுக்குப் பின், இன்று சிவநெறி வளர்த்த செம்மலாக, தமிழ் உரை நடையின் தந்தையாக மட்டுமல்ல, எம் அன்னை பூமியாகிய இம் மரகத மணிநாட்டின் விடுதலைக்கு வித்திட்ட முன்னேடு யாகவும், மக்கள் இயக்க மூலவராகவும் மதித்துப் போற்றிக்கொண்டாடப்படுகின்றார்.

நாவலர் பெருமான் சென்ற நூற்றுண்டில் தோன்றியிருக்காவிட்டால்* எம் சழுமணி நாட்டின் சரித்திரமே துசைமாறிப்போயிருக்கும் என்ற உண்மையை வரலாறு நிருபித்துவிட்டது.

எமது தாய்த்திருநாட்டை என்றுமே அடிமையாக தமது ஆதிக்கத்தில் வைத்திருப்பதற்குத் திட்டம் வகுத்து, அதை நிறைவேற்றும் கருவியாக தமது கலாசாரத்தை ஆங்கிலேயர்கள் சுதேச மக்கள்மீது திணித்த வேலையில், நாவலர் அச்சுழிச்சியை எதிர்த்துப் போராடி சைவசமயத்தை மறு மலர்ச்சியுறச் செய்தார் அதனால் சமய நாயகராக அவர் விளங்கியபோதி லும், வரலாற்றுக் கட்டமையை நிறைவேற்றியதன்மூலம் சரித்திரபுருஷராக, தேசியப் பெரியாராக நாடு அவரை மதித்துப் போற்றுகின்றது.

ஒரு நாட்டின் விடிவுக்கும், உயர்வுக்கும் மூலகாரணராக விளங்கியவரின் 150-வது ஐயந்தி, அந்நாட்டு மக்களைப் பொறுத்தவரையில் முக்கிய வைபவமே. நாவலர் பெருமானின் ஐயந்தியை தேசமக்கள் சிறப்பாக பொருத்தமான நிகழ்ச்சிகளுடன் கொண்டாடும் இவ்வேலையில், அவரின் திருப்பெயரால் இயங்கி, அவரின் நினைவுப் பணிகளை நிறைவேற்றும் நோக்கத்தினைக் கொண்டுள்ள நாவலர் சபையும், பல சிரமங்கள் இருந்த போதிலும், பெருமானின் விழாவைச் சிறப்பாகக் கொண்டாட விரும்பியது.

நாவலர் ஐயந்திக் கொண்டாட்டத்தின் அம்சங்களாக கொழும்பி லும் யாழ்ப்பாணத்திலும் நான்கு நாள் விழா; பொதுஸ்தாபனங்கட்டு நாவலர் சிலைகள் அன்பளிப்பு; மாணவர்க்கு கட்டுரை—பேச்சுப் போட்டிகள்; இலக்கிய வளர்ச்சிக்குத் தூண்டுகோலாக சிறுக்கை, நாடகம், கவிதைத்துறைகளில் போட்டிகள்; சிறப்பு மலர் வெளியீடு—முதலியன் இடம் பெற வேண்டுமென விரும்பினாலும். எனினும் எதிர்பாராத இடுக்கண பல எம்மை எதிர்கொண்டன. அவ்வேலையில், நாவலர் பெருமானிடம் குடி கொண்டிருந்த அருங்குணங்களிலொன்றுகிய அஞ்சாமையே எமக்குத்

தஞ்சம் அளித்தது. இருவார கால அவகாசத்தில் மட்டுமே மேற்குறிப் பிட்ட திட்டங்களை நிறைவேற்றியுள்ளோம். விழாச் செயலாளர் என்ற காரணத்தால், இவற்றை இங்கு விபரித்தேன்.

இனி; இம்மலரைப்பற்றியும் சிலவார்த்தைகள். 1969-ல் நல்லையம் பதியில் நாவலரின் சிலையை நிறுவி—மாநாடு நடத்தியபோது வெளியிடப் பட்ட மாமலர்போல் ஒரு மலரை வெளியிடுவதுதான் இச்சந்தரப்பத்துக் கும் பொருத்தமாகும். எனினும் அவ்வாறு செய்ய இயலாதபடி அவகாச மின்மையும், வசதியீனங்களும் தடையாக நின்றன.

இம்மலர் அளவிற் சிறியதெனினும், நாவலர்பற்றிப் புதியதும் அரியது மாய், அழகும் மணமும் நிறைந்து விளங்குகின்றதென்பது எமது நம்பிக்கை. இதில் இடம்பெற்றுள்ள கட்டுரைகளை எழுதியுள்ள அறி ஞர்களுக்கு நாம் பத்து நாட்கள் அவகாசம்கூட கொடுக்க முடியவில்லை. எனினும் அவர்கள் தமது பணியைச் செல்வனே செய்துள்ளனர். அவர்களுக்கு எமது பாராட்டும் நன்றியும் உரியன். இம்மலர் நாவலரின் பல வேறு பணிகளையும் எடுத்து விளக்கக்கூடியதாக அமைய வேண்டுமென்ற காரணத்தால், மூன்பே வெளியிடப்பட்ட சில கட்டுரைகளையும் இங்கு மறுபிரசரம் செய்ய வேண்டியதாயிற்று. சம்பந்தப்பட்ட அறிஞர்களுக்கும் பிரசரங்களுக்கும் எங்கள் நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றேம்.

இம்மலரின் அச்ச வேலைகள் ஒருவார காலத்தில் முடிக்கப்பட்டவை; இக்காரணத்தால், இடையிடையே எட்டிப் பார்க்கும் சில எழுத்துப் பிழைகளுக்காக உங்களின் மன்னிப்பைக் கோருகின்றேம்.

இனி, மலரை நூகருங்கள்.

என். சோமகாந்தன்
ஆசிரியர்.

உள்ளே

1. நாவலர் தாள் இறைஞ்சுதும்	16
2. ஆறுமுக நாவலர்	17
3. நாவலா சாதனை	28
4. ஈழநாட்டில் தமிழ் வளர்ச்சி	30
5. நாவலரும் தமிழகமும்	35
6. நாவலர் வழிவரும் இலக்கிய மரபு	39
7. நாவலர் தமிழிசை	48
8. நாவலரின் சைவத் தொண்டு	49
9. நாவலரும் கிரிமலைப் புனருத்தாரணமும்	51
10. 'யழியெனின் உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர்'	54
11. நாவலரும் துவையினம் துரையும்	56
12. நாவலரும் மெதடிஸ்த சபையும்	62
13. நாவலர் வரலாற்றுசிரியர்களும் நாவலரின் பதிப்புக்களும்	65
14. காலத்தை வென்று நிற்கும் நாவலர்	72
15. காலத்தின் பின்னணியில் நாவலர்	77
16. நாவலர் நடத்திய இயக்கம்	80
17. இலக்கியவாதிகளின் சொத்து	82
18. தேசிய, ஜனநாயக, மக்கள் இயக்க மூலவர்	85
19. நாவலர் பெருமான்		

நவலர் தாள்

இறைஞ்சுதும்

பண்டிதர் - கா. பெர. இரத்தினம்

பூமனக்கும் பொழில் மனக்கும் புனித நல்லூர் தாள் மனக்கப்
பாமனக்க உரை மனக்கப் பகர் சைவ நேறி மனக்கத்
கேமனக்குந் தமிழனங்கு செய்த பெருந் தவப்பயலை
நாமனக்க அவதரித்த நாவலன் தாள் இறைஞ்சுதுமே.

இ
நி
பு
க

ல்
வ
நூ

தமிழ்ப் பெரும் புலவர்
டாக்டர் இ. மு. சுப்பிரமணிய ரீஸ்ளை

நூல்களைப் படைத்த நாவலர்; எடுத்துக் கொண்ட பொருளைக் கேட்பார் நெஞ்சிற் பதிய மாறு மிக மிகத் தெளிவாக எடுத்தியம்பும் பேச்சுவல்லமை உடையவர் அவர். அத்தகைய நாவலருள் ஒப்பும் உயர்வும் இல்லாது திசும்த்த பெருநாவலர் ஆறுமுக நாவலர். இவர் யாழ்ப் பானத்து நல்லூரில் வள்ளுவர் யாண்டு 1853 மார்ச்சி ஐந்தாம் நாள் (18-12-1822) புத வன்று இரவு சிங்கவேலையிற் பிறந்தார். இவருடைய தந்தையார் கார்காத்த வேளாளர் கந்தப்பின்னோ; தாயார் சிவகாமியம்மையார். இவருடைய முன்னோர் ஒருவர் ஞானப்பிரகாச முனிவர். அம்முனிவர் சிவஞானசித்தியாருக்கு ஒர் உரை எழுதியிருக்கிறார்; அவர் வெட்டிய திருக்குலமே அவர் பெயரால் ஞானப்பிரகாசம் என்கிடம்பரத்தில் இல்லை.

இவருடைய தந்தையாராகிய கந்தப்பின்னோ பாம்பரைச் சிந்த வைத்தியர்; நாடகப் பேராசிரியர்; நாடக நூல்களும், வைத்திய நூல்களும் என்னைற்றன இயற்றியுள்ளார். அவர் ஒரு நாள் ஒரு நாடகத்தை எழுதிக்கொண்டிருந்த போது திடமிரண்ற கண்ணே மூடிப் பெருவாழ்வு பெற்றனர். அரைகுறையாய் இருந்த அந்த நாடக துளை இவர் தொடர்ந்து எழுதி மூடித்துவிட்டார். அப்போது இவருக்கு வயது ஒன்பது.

இவருக்கு ஆசிரியராயினர் கப்பிரமணியன், வேலாயுதனார், சரவணமுத்தனார் என்னும் பெரும் புலவர்கள். அவர்களிடம் இவர் சங்க தூங்கனையும், தொல்காப்பியம் முதலிய இலக்க

கண நூல்களையும் பாடங்கேட்டார். இவருடைய அறிவு மேன்மையைக் கண்ட இவர் தமையனார் தியாகராயனார் ஆங்கிலம் கற்றும் பொருட்டு இவரைப் பீற்றர் பார்சிவல் பள்ளிக்கு அனுப்பி னார். இவர் அப்பள்ளியில் ஆங்கிலம், தமிழ் இரண்டிலும் இணையிலாப் புசுப்பெற்றார்; ஆங்கிலத்திலும் மொழி பெயர்க்கும் பேராற்றல் இவரிடம் அமைந்து வளர்ந்தோங்கியது. தக்க வடநாற் புலவர் ஒருவரிடம் சற்று இவர் வடமொழியிலும் பெரும்புலவரானார். சிறந்த புலவர்கள் விரிவரையாற்றும் இடங்கட்கெல்லாம் தவறுது சென்று அவர்கள் பேச்சில் தடையானவற்றை யெல்லாம் பேச்சு முடிவில் அவர்களிடம் கேட்டுத் தெளிந்து கொள்வார்; அவர் விடைக்கறத் தடைப்பட்டால் இவர் தம் கருத்துக்களைக் கூறி இனிது விளக்குவார். கி. பி. 1846 முதல் மாணவர் பல்வர உடன்கூட்டி வைத்துக்கொண்டு கைம்மாறு பெருமல் இவர் அவர்களுக்குக் கல்வி கற்பித்தார். இவர் புலமை வரவரத் திட்பமாகி மலைமேல் ஏற்றியவினக்கேபோல்வளர்ந்தோங்கி நிலைபெற்றது.

பார்சிவல் பாதிரியாருடைய வேண்டுதலின் பேரில் இவர் தாம் படித்த இங்கிலீஸ்ப் பள்ளியில் மேல் வகுப்புக்களுக்குத் தமிழும், கீழ் வகுப்புக்களுக்கு ஆங்கிலமும் கற்பித்து வந்தார். மேலும் பார்சிவல் பாதிரியால் தாம் பைப்பினை மொழிபெயர்ப்பதற்குத் தமக்கு உதவி யாக 1841ல் இவரைத் தமிழாசிரியராய் அமர்த்தினார்.

இவர் பாதிரியாரிடம் பின்வருமாறு ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டுதான் பணிபுரிந்தார்: ‘என் உடம்பில் எப்போதும் திருநீறு பூசியிருப்பேன். தேவைப்பட்டபோது கிருத்துமத கண்டனம் செய்வேன். இவைகளைப் பற்றி என்னைக் குறை கூறுதல் கூடாது’ பார்சிவல் தாம் மொழி பெயர்த்துள்ள பைபிளோ அச்சிடும் பொருட்டு இவரையும் உடன் அழைத்துக்கொண்டு சென்னைக்குச் சென்றார்.

சென்னையிலும் சில புலவர்களால் பைபிள் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருந்தது. அவைகளைச் சரிபார்த்துச் சிறந்தது இது என்று கூறும்படி சென்னைக் கிருத்துவச் சங்கத்தார் பெரும் புலவர் மகாவிங்கையரை நடுவராக அமர்த்தினார்கள்: ஜயர் அவர்களை ஆராய்ந்து பார்த்துப் பார்சிவல் பாதிரியாருடைய மொழி பெயர்ப்பே மிகச் சிறந்தது என்று முடிவு கூறினார். அதனால் இம் மொழிபெயர்ப்பையே திருச்சபையார் பாராட்டி அச்சிட்டார்கள். அப்போது பார்சிவல் பாதிரியார் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை. அம் மகிழ்ச்சி விளையக் காரணமாக இருந்த ஆறுமுக நாவலரிடம் அன்று தொடங்கி அவர் முன்னையிலும் மட்டில்லா மதிப்புடையவரானார்.

கந்தப்பபிள்ளை மகன் ஆறுமுகப் பிள்ளை. இவர் ஆறுமுக நாவலர் ஆனமை கூறுவோம். விரிவுரையாற்றுவதில் இவர் வல்லுநர். 1847 மார்க்கித் திங்கள் 18-வெள்ளிக்கிழமையன்று வண்ணூர்பண்ணைச் சிவன் கோவிலில் இவருடைய முதற் பேச்சத் தொடங்கிற்று. அது முதல் இவர் ஓவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையிலும் அங்கேபேசி வந்தார். இவருடைய பேச்சுக்களைல்லாம் சைவ மும் தமிழும் தழைத்தோங்கத் துணைபுரிந்தன. சென்னை மாநகரத்தில் இவர் செய்தபேருரைகள் புலவர் பலராலும் போற்றப் பெற்றன.

இவர் ஒரு சமயம் சென்னை மாநகருக்குச் செல்லும் வழியில் திருவாவடுதுறையினை அடைந்து அக்காலத்தில் ஞானதேசிகராக எழுந்தருளியிருந்த அம்பலவாண தேசிகரையும் சின்னப்பட்டத்திலிருந்த மேலகரம் சுப்பிரமணிய தேசிகரையும் கும்பிட்டு வழிபட்டார். தேசிகமூர்த்திகள் இருவரும் இவரை அன்புடன் வரவேற்று இவருடைய கல்வி அறிவு ஆற்றலை யும் ஒழுக்க நெறியினையும் பாராட்டித் திருமத் திற் சில நாட்கள் தங்கும்படி கட்டளையிட்டருளினார். அந் நாளில் இவர் பத்தாந் திருமுறையாகிய திருமந்திரத்தில் ஆங்காங்குப் பல திருப்பாசுரங்களில் தமக்கு உளவாகிய ஜயப்பாட்டின்

ஞானதேசிகரிடம் தெரிவித்து அவைகளின் நுண்பொருள்களை ஜயமறத் தெளிந்து கொண்டனர்; அன்றியும் சைவசித்தாந்த நூல்களின் நுண்பொருள்களையும் நாடோறும் ஞானதேசிகருக்கு அருகிலிருந்து கேட்டுச் சிந்தித்துத்தெளிவு பெற்றனர்.

அக்காலத்தில் ஒரு நாள் இவர் ஞானதேசிகருடைய திருவருள்ஆணையைச்சிரமேற்கொண்டு ஞானதேசிகர் திருமுன்பு, இளைய ஆசிரியர் கூப் பிரமணியதேசிகரும் அடியார்களும் தென்மொழி வடமொழிப் பெரும் புலவர்களும் பிறரும் குழு மிய பேரவைக்களத்தில் அமர்ந்து விரிவுரையாற்றினார். இவர் செய்த பேருரை சைவ சித்தாந்தம் கூறும் மெய்ப்பொருள்களாகிய பதி, பசு, பாசம் என்பவை பற்றியது; அது அவற்றின் உண்மையும், இலக்கணமும், பிறவும் எளிதில் விளங்க உணர்த்துவதாகவும், சுருங்கச் சொல்லல் விளங்க உணர்த்துவ தாகவும்; சுருங்கச் சொல்லல் விளங்க வைத்தல் முதலிய பத்து அழகுகளும் பொதிந்து விளங்கும் செந்த மிழ் உரைநடையதாகவும், இலக்கண அமைதிக்கு ஒரு சிறிதும் மாறுபாடில்லாததாகவும், தருக்கமுறை பிறழாததாகவும், செயற்கரியதாகவும் கடவுட்பற்றுடையதாகவும், அப்பற்று இல்லாதாரையும் ஒருங்கே உள்ளம் உருக்கிக் கண்களினின்று அருவிபோல இன்பநீர் சொரியச் செய்வதாகவும், கேட்டாரைப் பினித்துக் கேளாதாரும் விரும்ப ஒப்புயர்வற்றுத் திகழ்ந்தது. ஞானதேசிகர் இவருடைய வாக்குப் பேராற்றலை நோக்கிப் பெருமகிழ்ச்சி தாங்கி இவர்களுக்குரிய இயற்பெயருக்குப் பின்னால் ‘நாவலர்’ என்னும் சிறப்புப் பெயரைச் சூடியருளினார். அன்று முதல் ஆறுமுகப்பிள்ளை ஆறுமுக நாவலர் எனச் சீரோங்கித் திகழ்வாராயினார். இவர் இராமநாதபுரம் பொன்னுச்சாமித் தேவரும் மதுரைத் திருஞானசம்பந்தர் திருமடத் தலைவரும், தருமபுர ஆதீனத் தலைவரும் இவரைப் போற்றிப் புகழப்பற்பல இடங்களிலும் சென்று பெருஞ் சொல்லமுத்தத்தை வாரிவாரி வழங்கித் தமிழ்த்தாயை அருமையுடன் வளர்த்து வந்தனர். இவ்வணம் இவர் முப்பத்திரண்டு ஆண்டுகள் தமிழ்ப் பணியாற்றினார். கடைசியாக இவர் செய்த பேருரை 1879 ஆடி மாதம் சோதி நாள் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் குருபூசையன்று ‘பொன்னும் மெய்ப்பொருளும் தருவானே’ என்னும் பொருள் பற்றியது.

ஊர்தோறும் நல்ல கல்விச் சாலைகள் தொடங்கித் தமிழைப் பரப்ப வேண்டும் என-

ஆங்கேரவா இவரிடம் நிரம்பியிருந்தது. அதனால் இவர் கி. பி. 1848 ஆவணி 5ஆம் திகதி வெள்ளிக்கிழமையன்று யாழ்ப்பாணம் வண்ணார் பண்ணையில் ‘சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை’ என்னும் பெயரால் ஒரு கல்விச் சாலையைத் தொடங்கினார். 1864 ஜூப்பசி மாதம் 28ஆம் திகதி சிதம்பரத்தில் இவரால் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை ஒன்று நிறுவப்பெற்றது; 1868இல் கோப்பாயில் ஒரு வித்தியாசாலை தொடங்கப்பெற்றது. மேலும் யாழ்ப்பாணத் திலே கொழும்புத்துறை, கந்தமடம், பருத்தித் துறை, மாதகல், இனுவில் முதலிய பற்பல இடங்களில் இவருடைய தூண்டுதலினாலே பல கல்விச் சாலைகள் தொடங்கப்பெற்றன. இவர் வண்ணார் பண்ணையில் 1872இல் தொடங்கிய ‘சைவாங்கில் வித்தியாசாலை’ நான்காண்டுகள் இனிது நடைபெற்று அரசாங்கத்தார் துணை மறுத்தமையினால் நின்றது. இவர் 1868. 1870 ஆகிய ஆண்டுகளில் தம் கருத்துக்களை விளக்கித் தமிழ் மக்களுக்கு விண்ணப்பங்கள் விடுத்தார்; அவற்றுள் தாம் தொடங்கி நடத்தும் கல்விச் சைவகலைக்குப் பொதுமக்கள் பொருட்கொடை தகுதி வேண்டும் என்பதை வற்புறுத்தும் சைவால் தம்முடைய கல்விச் சாலைகளால் விளையும் பயன்பற்றியும் கூறுகிறார். அது வருமாறு:

“‘திருக்கோவில்கள் தோறும் மக்களுக்குச் சைவ சமயத்தை ஆங்காங்கே வழங்கும் நாட்டு மொழிகளிற் போதித்தல் வேண்டும்’ என்பது சிலபேருமானால் காமிகாமத்திலே விதிக்கப்பெற்றிருக்கின்றது. நான் தொடங்கியிருக்கும் கல்விச் சாலைகளிற் சேரும் பிள்ளைகள் உயர்வாகிய இலக்கண இலக்கியங்களை நன்றாகக் கற்றுக் கொள்வார்கள். அம்மட்டோ, அவர்கள் சிவத்திக்கை பெற்றுக் கொண்டு தம் ஆசிரியர்க்குக்கூட கீழ்ப்படிந்து திருநிறணிதல், ஐந்தெழுத் தோதல், சிவபூசை, திருக்கோயில் வழிபாடு, தேவார திருவாசகம் ஓதுதல், சிவபுராணம் படித்தல், சைவ சித்தாந்த நூல்களைப் படித்தல், முதலிய சிவபுண்ணியங்களை நாடோறும் அவ்வாற்றிற்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட நேரங்களிலே ஒன்றும் காகச் செய்துகொண்டு வருவார்கள். திருவிழாக் காலங்களிலே யாவருக்கும் சிவபத்தி தோன்றும்படி பெருந் திருக்கூட்டமாகிப் பெருமானுக்குப் பின்னே தாளம் தட்டித் தேவாரத் தூதப் பண்ணுடனே ஒதிக்கொண்டு வருவார்கள். ‘வித்தியாசாலையை விட்டு விலகும்போது ஆசிரியர்களாகவும் சமைய விரிவுரையாளர்களைவும் ஊர்தோறும்கல்விக்கூடங்களிலேகல்வி கற்பித்துக் கொண்டும் திருக்கோவில்களிலே

சைவ சமயத்தைப் பற்றி விரிவுரையாற்றிக் கொண்டும் வாழ்வார்கள்?’”

கல்விச் சாலைகள் அமைத்தும், விரிவுரைகளாற்றியும் பெரும் புகழுடன் தமிழ் வளர்த்துவந்த நாவலர் பழம் பெரு நூல்களை அச்சியற்றியும், கண்டனங்கள் வெளியிட்டும், புதுக்கலன்கள் புணைந்தும் தமிழ்த்தாய்க்கு நிலையான பணிகள் புரியத் துணையாவது அச்சுக்கூடமே என்பதை அறிந்தார். 1849இல் சென்னையிலிருந்து நல்ல அச்சுப் பொறி யொன்று வாங்கிவந்து வண்ணார் பண்ணையில் ‘வித்தியானுபாலனயந்திரம்’ என்னும் பெயருடன் நிலைபெறுத்தினார். அதிலே இவர் அச்சிட்டு வெளியிட்ட நூல்கள் பின்வருவன:

“தாம் இயற்றிய முதலாம் இரண்டாம் பாலபாடங்கள்; ஆத்திருடி, கொன்றை வேந்தன முதலிய நூல்களுக்குத் தாம் இயற்றிய உரைகள்; சிவன் கோவில் வழிபாடு செய்வோருக்கு முறைகாட்டத் தாம் ஆக்கிய சிவாலயத் தெரிசனவிதி; சைவ சமையாசாரம்; திருமூருகாற்றுப்படை, திருச்செந்தில் நிரோட்டகயமக அந்தாதி என்னும் நூல்களுக்குத் தாம் இயற்றிய உரை; தாம் எழுதிய பெரியபுராண வசனம், சைவதூடண பரிகாரம், வச்சிர தண்டம் சுப்பிரபோதம் என்னும் கிருத்து மதகண்டன நூல்கள், நன்னால் விருத்தியுரை, கொலை மறுத்தல் என்னும் நூலுக்குத் திருப்போரூர்க் கிதம் பர முனிவர் இயற்றிய உரை’.

வண்ணர்ப்பண்ணை அச்சுப் பொறி சிறிதாக இருந்ததால்சிலஆண்டுகளில் இவர் அதனைவிற்று விட்டுச் சென்னையில் மிகப் பெரிய அச்சுப் பொறி ஒன்று வாங்கி “வித்தியானுபாலனயந்திரசாலை” என்ற பெயருடன் நிறுவினார். இவர் இதில் அச்சிட்ட நூல்கள் பின்வருவன்: திருக்குறள் பரிமேலமூகர் உரை, திருச்சிற்றம் பலக் கோவையார் உரை, தருக்க சங்கிரக உரை, இலக்கணக் கொத்து, தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தி என்பன இவர் இயற்றிய கோயிற் புராண உரை, சைவ சமய நெறி உரை, நன்னாற் காண்டிகை உரை, சிவதருமோத்தர உரை என்பன. இவர் புதிய னவாகச் செய்தன நான்காம் பாலபாடம், முதலாம் இரண்டாம் சைவ வினாவிடைகள் இலக்கண வினாவிடை, இலக்கணச் சுருக்கம், திருவிளையாடற் புராண வசனம், பெரியபுராண சூசனம் என்பன; கந்தபுராணம், பெரியபுராணம் சூசனத்துடன், பாரதம் சூடாமணி நிகண்டு என்பன.

‘நாவலர் பதிப்பு’ என்பது இன்றும் புகூரையாக விளங்குகின்றது. நாவலர் பதித்தக் ரூஸ்களில் அச்சப்பிழையும் காணப்பது அரிது. இவர் 1879 கார்த்திகை மாதம் 21 திகதி வெள்ளிக்கிழமை மகநாளன்று தமது ஜம்பத்தேழூ வது வயது நிறையும் போது பொன்னம்பலவர் திருவடிநிழலை அடைந்தார். செவழும் தமிழும் பறவவேண்டும் என்ற ஒரே கருத்துடன் இவர் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் திருமணம் செய்து கொள்ளாமல் மாசற்ற ஒழுக்கத்தில் தலைநின்று பணிபுரிந்து வந்தார். மதியாதார் தலைவாசல் மிதியாத பெருங்குணம் உடையவர் இவர்.

இவர் எழுதிய உரைநடைகள் தலைசிறந்தவை. இவர் காலத்தவராகிய பேராசிரியர் பலவரப்போல இருவரும் வடசொற்களை உரைநடையில் மிகுதியாகக் கலந்து எழுதியிருக்கிறார். இது மிகத் தவறானதொரு செயல் என்று அறிஞர் கருதுகின்றனர்.

இவர் மாணவருக்காக எழுதிய பாலபாடங்கள் மிகச் சிறந்தன. இவரால் எழுதப் பெற்றன முதல், இரண்டாம், நான்காம் பாலபாடங்கள். மூன்றாம் பாலபாடம் சிதம்பரம் செவப்பிரகாச வித்தியாசாலைத் தரும ஆட்சியாளர் பொன்னம்பலபிள்ளை செய்தது. நாவலர் எழுதியுதவிய பால பாடங்களை மாறுபாடு சிறிதும் செய்யாது அச்சிடுதலே பெருந்தன்மையாகும். ஆனால் இக்காலத்து உரிமையாளர் பொருந்தாத சில மாறுபாடுகளைச் செய்து அவைகளை வெளியிட்டிருக்கின்றார்கள். எடுத்தாக்காக இரண்டொன்று கூறுவோம். இரண்டாம் பாலபாடம் தேசங்கள் என்ற பாடத்தில் (1954 இல் வந்த 18ம் பதிப்பு பக்கம் 31) “இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்கும்போக்குவரவு செய்பவர்கள் தோணி அல்லது கப்பல் ஏறிச் செல்லல் வேண்டும். இப்போது புகைவண்டி யிலும், ஆகாய விமானத்திலும் செல்லலாம்” என்ற பகுதி காணப்படுகிறது. இப்போது என்பது எப்போது? என்பத்து மூன்றாண்டுகளுக்கு முன்னால் கி. பி. 1879 இல் காலமான நாவலர் எழுத்தாக இதனைக் காட்டுவது பொருந்துமா? இக்கூற்றைப் பதிப்பாளருடைய அடிக்குறிப் பாகக் கொடுத்திருந்தால் நேர்மைதுவங்குமே!

நான்காம் பாலபாடம் ‘‘த மி ழ்’’ என்ற பாடத்தில் முதற் பத்தியில் ‘‘திராவிடமென்னும் வடமொழி தமிழென்றிரு’’ என்பது காணப்படுகின்றது. இது தவறான கூற்று; இது நாவலரால் எழுதப்பெற்றதோ அல்லது பிற-

கால உரிமையாளர்களால் புகுத்தப்பெற்றதோ என்பது ஆராயற்பாலது. ‘‘தமிழ்ச் சொன்முடிவு’’ என்ற தலைப்பில் ‘‘திராவிடப் பிரகாசிகை’’ என்னும் நூலில் அதன் ஆசிரியர் சபாபதி நாவலர் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்: (கி. பி. 1899 இல் வெளியான முதற்பதிப்பு பக்கம்-7)

‘தமிழ்ச்சொன்முடிவு’

“தமிழ் என்னும் சொல் இனிமைப் பண்புணர்த்தும். அது,

‘தேனுறை தமிழும் திருவுறைக்டலும் மணத்தலின் மதிக்குல மன்னனுகியும்’ என்னும் கல்லாடத்தினாலும்,

‘தமிழ் தழிய சாயலவர் தங்குமலர்த்து நீர் உமிழ் கரக மேந்தவர் வோனமர்ந்து பூசி’ என்னும் சிந்தாமணியினாலும்,

‘தமிழ் மென் சாயலவளோடும்’ என்னும் வாயவிய சங்கிதையினாலும்,

‘வண்டு தமிழ்ப் பாட்டுசைக்கும் தாமரையே’ என்னும் இராமாயணத்தினாலும், தெளிக-

‘தமிழ்த்தழிய சாயலவர்’ என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் ‘இனிமை தமுவிய சாயலையுடையவர்’ என்று பொருளுறைத்தார். தமிழ் என்னும் தருமவாசகம் தருமிமேல் நிற்றது; முருகு என்னும் பண்பு முருகன் என்னும் பண்பிமேல் நிற்றவாறு போல. சண்டுத் தருமி மொழி மொழி எனினும் பாடை எனினும் ஒக்கும். பிரயோக விவேக நூலார் “திரமிளம் என்னும் ஆரியச் சொல் தமிழ் எனத் திரிந்தது” என்று கொண்டாரால் எனின், - முதன்மையுடைய இம் மொழியைத் தோற்றிய காலத்து இறைவன் தன் சொல்லால் இதனை வழங்க இதற்குக் குறியீடு தருதல் அன்றிப் பிறபாடைச் சொல்லால் இதற்கு அன்னதோர் பெயரினைத் திரித்து நிறுத்தினேன் என்றால் பொருந்தாமையின், அது செல்லாது என மறுக்க. இன்னும் இனிமைப் பொருள் உணர்த்தும் தமிழென்னும் பண்புச் சொல் தன் சொல்லால் இதன் கண் நிலைபெறுவதாகவும் அதனை விலக்கி ஆவ்வாறு கோடல் செல்லாமை உணர்க. இதனாலே, ‘தமிழ், திராவிடம் என்னும் வடமொழித்திரிபு’ என்று கொண்டார் மதம் மறுக்கப்பட்டவாறும் அறிக. வடமொழிக் கடலும் தென்மொழிக் கடலும் நிலைகண்டுணர்ந்த ஆசிரியர் சிவஞான

யோகிகள் ‘எவ்வினையும் ஒப்புதலால் திராவிடம் என்று இயல்பாடை’ என்று வடமொழியார் தென்மொழியை ஆனாம் குறியீடு வேறு குறி வைத்து, மூன்று உறுமிந்த பதிற்றெழுத்தான் மூழவதுமாய் உனக்கு இனிதாய்த் தோன்றிடும் அத்தமிழ்ப்பாடை என்றுதென்மொழியார்தம் மொழியால் தென்மொழியை ஆனாம் குறியீடு யாம் கூறியவாறே பொருள் தெரிந்து வேறு நிறுத்துதலின், இச்சொன் முடிபேதொல்லாசிரியர் வழக்காரூப் பயின்றுபோதரும் இயன்முடிபு என்பது அப்பெரியார்க்கும் கருத்தாதல் பெற்றும். இன்னும் அகத்தியம் தமிழ்ச் சுதந்திரஇலக்ன கழுதல் நூலாகவும், அதுவடமொழிப் பரணி னீய வியாபரணத்தின் வழித்தோன்றியதோர் நூலாம்’ என்றும், அகத்தியத்தின் வழித்தோன்றியது தொல்காப்பிய இலக்கண நூலாகவும், அதுவடமொழி ‘ஜந்திரவியாகரணத்தின் வழித்தோன்றியதோர் நூலாம்’ என்றும், பிரயோக விவேக நூலார் முறை திறம்பி உரைத்தார். அவையெல்லாம் ஆரியாபிமானம் காரணமாக வரன்முறை திறம்பிக் கூறியனவேயாம்.’

இதுவரையிற் கூறியன சபாபதி நாவலர் கூற்றும்.

தமிழ் என்னும் இப்பாடத்தில் சிவஞான முனிவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய,

‘வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருவி அதற்கிணையாத் தொடர்புடைய தென்மொழியை உலகமெலாம் தொழுதேத்தும் குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லேற்றுப் பாகர் எனில் கடல் வரைப்பில் இதன் பெருமை யாவரே கணித்தறிவார்?’

என்ற காஞ்சிப்புராணத் திருப்பாடலைப் பாடத்தின் ஈற்றில் நாவலர் குறித்திருக்கிறார். “தொடர்புடைய தென்மொழி” என்று ‘இம் மண்ணுலகம் தோன்றிய காலத்திலேயே அதனுடன் அதன் தென் பகுதியில் தோன்றிய புகழினை உடையது தமிழ்; அதனால் இது தென்மொழி எனப்பெயர் பெற்றது. மக்கள் இன்முதன் முதல் தோன்றும் புகழ்ச் செல்வத்தை உடைமையினாலே தமிழகம் திரு-இடம்-திருவிடம் எனவும் பெயர் பெற்றது. அத்திருவிடமே திராவிடம் என மருவிற்று; அது தான் திரமிளம் எனவும் சிலரால் சொல்லப் பெற்றது.’’ என்பர் ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர். மேலும் ‘தமிழைப்போல இலக்கண வரம்பு

டைய மொழி இம் மண்ணுலகில் வேறு எதுவும் இல்லை. ஆதலின் ஏனைய மொழிகளுக்கு இதனேடு ஒப்பிட்டுப் பேசும் தகுதியில்லை’ என்று கூறுவர் மொழியாராய்ச்சிப் பெரும்புலவர். இதனையே திகுவிளையாடற் புராண ஆசிரியர் பரஞ்சோதி முனிவர் அப்புராணத்தில்,

‘கண்ணுதற் பெருங்கடவுளும் கழகமோ
பர்ந்து
பண்ணுறத் தெரிந்து ஆய்ந்த
இப்பகந்தமிழ் ஏனை
மண்ணிடைச் சில இலக்கண வரம்பிலா
மொழிபோல்
எண்ணிடைப் படக் கிடந்ததா எண்ணவும்
படுமோ?’

என்று கட்டளையிட்டருள்கின்றார். இப்பாடலை யும் நாவலர் தமிழ் என்ற பாடத்தின் ஈற்றில் எடுத்தெழுதியிருக்கின்றார். இத்தகைய திருப்பாடல்களை மேற்கொள்ள எழுதியுள்ள நாவலர் “திராவிடம் என்னும் வடமொழி தமிழ் என்றுயிற்று’’ என்று குறித்திருப்பாரா? ஏன் பதை அறிஞர் ஆய்வாராக.

இவருடைய பால பாடங்கள் ஏணிபோல மாணவரைப் படிப்படியாக ஏற்றி அறிவுச் சிகிரத்திற்கொண்டு சேர்க்கும் வன்மையுடையன். சத்திரம், மட்டம் முதலிய நான்காம் பால பாடப் பகுதிகள் சிறந்த அறிஞரும் படித்துப் படித்துப் பாராட்டும் பெருமைபெற்றன.

இவர் எழுதியிருக்கும் இலக்கண வினாவிடை முதலிய இலக்கண நூல்கள் மாணவர்க்குக் கற்பகம்போல் அறிவுவழங்குவன். ஒருபிழை கூடக்காண முடியாதபடி நூல்களை எழுதி அச்சிட்ட ருளிய நாவலர் பெருமான் புகழை இக்காலம் அந்நால்களை அச்சிடுவார் தவறாக அச்சிட்டுக் கெடுத்து விடுதல் கூடாது. இலக்கண வினாவிடை 1956இல் அக்டோபரில் அச்சிட்ட இருபத்தோராவது பதிப்புப் பக்கம் இரண்டில் இனவெழுத்துக்களைப் பற்றிக்கூறும் இடத்தில் “ஏகாரத்திற்கு ஒகாரம் இனமாகும்’’ என்று அச்சிட்டிருப்பது மன்னிக்க முடியாத தவறு பெரியார் பலர் கருதி வருந்துகின்றனர். ‘‘ஒகரத்துக்கு’’ என்றிருக்க வேண்டுவது ‘‘ஏகாரத்துக்கு’’ என்று பிழைப்பட அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

நாவலர் ‘‘போவி அருட்பா மறுப்பு’’ என ஒரு நூலை முப்பத்திரண்டு பக்கங்களில் எழுதி மாமண்டூர் தியாககேச முதலியார் பெயரால் அச்சிட்டு வைளியிட்டார். இவர் எழுதிய கண்டன வன்மை படித்தறியற்பாலது. இது ஆறு

முக நாவலர் பிரபந்தத் திரட்டு என்ற நூலின் முதற்பாகத்தில் பக்கம் 89-121 ஆக அச்சிடப் பட்டுள்ளது. அதில் பின்வரும் பகுதி ஆராயத் தக்கது:-

‘‘பிரளயாகலராவார் இருமலமுடையவாராகிய உருத்திரர்களென்பதும், சகலராவார் மும்மல முடையராகிய பிரம விட்னு முதற் கிருமி யீருக உள்ள உயிர்களென்பதும், சாதாரணமாகிய தத்துவக் கட்டளைகள் வாசித்தவருக்குந் தெரியுமே! அஃதறியாது பிரளயாகலர் மும்மலங்களுள் ஒருமல நீத்தோர் அவர் பிரமன் முதலானான்று ஒழுவிலொடுக்கவுரைப் புத்தக முதலிலே பதிப்பித்த இராரவிங்க பிள்ளையா ஒதா துணர்ந்தவர்! ஸ்ரீ ஸ்திரி என்னுஞ் சொற்களுக்கும் வேற்றுமையறியாது, ஸ்ரீகண்ட பரம சிவனென்பதற்குப் பெண்ணைப் பாகத்துடைய பரமசிவனெனப் பொருள் கூறித் தமதறியாமையை உலகறியப் புலப்படுத்திய இராம விங்க பிள்ளையா ஒதா துணர்ந்தவர்! அவர் தாம் பதிப்பித்த ஒழுவிலொடுக்கவுரையிலே சுழுமுனையைச் சுழிமுனையென்றும், சொப்பன்ததைச் சொற்பனமென்றும், ஞாதிருவை ஞாதுருவென்றும், கேட்க வென்பதைக் கேழ்க்க வென்றும், சரியைச் சரிதை யென்றும், பிராரத்தத்தைப் பிராரத்துவ மென்றும், தோன்றிய விருது கால மென்பதைத் தோன்றப்பட்ட விருதுகால மென்றும், நூல் கேட்டலை நூற் கேட்டலென்றும், அழியுமித்தேகாதி யென்பதை அழியப்பட்டவித்தேகாதியென்றும், மண்ணினின்றுங் கடகலசாதி காரியங்களென்பதில் மண்ணினின்றென்பதை மண்ணை யென்றும், நூல்களறிவிக்க மாட்டா என்பதை நூல்கள் அறிவிக்கமாட்டாதென்றும், மகேசரனை மயேசரனென்றும், இச்சாயத்தின்தை இச்சாயெத்தினமென்றும், அத்தமயன்தை அத்தமான மென்றும், அவைகளறியாவென்பதை அவைகளறியாதென்றும், இச்சாரோன முதலிய வருவிக்கப்பட்டன வென்பதிற்பட்டனவென்பதைப் பட்டதென்றும், போய விடத்தான்மா வென்பதைப் போயவிடத்துவான்மாவென்றும், பெத்த தசையைப் பெத்த திசையென்றும், வர்ணத்தை வர்ந்நமென்றும், கதிரவனுக்கு மகச்தமுமின்றுயதென்பதைக் கதிரவனுக்குஞ் சுத்தமுமின்றுயதென்றும், சகமார்க்கத்தைச் சகச மார்க்க மென்றும், நேதி களைதலை நியதிகளைதலென்றும், வெதுப்புதலை வெதிப்புதல் என்றும், உற்பிச்சத்தை உற்பீச மென்றும், தொடையைத்துடையென்றும், மித்தியா சூபத்தை மித்தியா சூபமென்றும், ஆகவென்னும் விளையெச்சங்களை ஆயென்றும் பதிப்பித்திருக்கின்றன.

இன்னும் அப்புத்தகப் பிழைகளை எடுத்து சொல்லப்படுகின், மண்றசோற்றிற் கல்லாராயப் புகுதல் போலும். அப்புத்தகத்திற் பல விடங்களிற் பெயரேச்சங்களை முற்றெனக் கொண்டு முற்றுக்குறி கொடுத்து வரிமுடிவு செய்து, அவை கொள்ளும் பெயர்களை வேற்றுவரிக்கு முதலாகக் கொண்டு தொடங்கியிருக்கின்றன. இவ்வியல்புடைய வரா ஒதாதுணர்ந்தவர்! குமரகுருபர சவாமிகள் ஜிந்து பிராயம் வரையும் ஊழையாய்இருந்து திருச்செந்தூர் முருகக் கடவுளது திருவருளினால் ஒதாதுணர்ந்தவடனே பாடியருளிய திருச்செந்தூர்க்கவிவெண்பா இலக்கணப் பிழைகளில்லாததையும், சைவ சித்தாந்த சாத்திரத்துண்மைப் பொருளையுடையதாயும் இருக்கின்றதே. அவர்பின் பாடியருளிய பிரபந்தங்களும் அவ்வாறே இருக்கின்றன. அங்ஙனமாகவும், அவர் தாம் ஒதாதுணர்ந்தவர் என்று தம்மை எவ்விடத்தே னும் புகழ்ந்து கொள்ளவில்லையே. இராமவிங்கபிள்ளையோ சிறுவர்களுக்குள்கல்வியறிவுதானும் இல்லாதவராய் இருந்துகொண்டு தம்மைத்தாமே ஒதாதுணர்ந்தவரென்று புகழ்ந்துகொள்ளுதல் சாலவும் வியக்கற்பாலதாம்.’’

இவர் எழுதியுள்ள பெரிய புராண வசனம், திருவிளையாடற் புராண வசனம் முதலிய உரைநடை நூல்கள் இனையற்றன. பெரிய புராணத்தை இவர் தாம் எழுதியசுனத்தோடு அச்சிட்டிருக்கிறார். சூசனம் என்பது விளக்கக் குறிப்புக்களத்திற் சில பகுதிகளை ஆராய்வோம்.

அறுபத்து மூன்று நாயன் மார்களுள் பேரழுகியாகிய தம் திருமனையாளை அருசில் வைத்துக் கொண்டே காம இச்சையை வெல்லுவதாகிய செயற்கரும் பெருஞ்செயலைச் செய்த திருநீலகண்ட நாயனார் புராணம் முதலாவதாகவும், பெருந்திருவாகிய தம் திருமனையையேஅடியாருக்கு அளித்த இயற்புகை நாயனார் புராணம் அதனை அடுத்தும் கூறப்பெறுகிறது. அந்தாயனார்களைப் பற்றி நாவலர் எழுதிய சூசனத்தை எடுத்தெழுதி ஆராய்ந்ததும்.

‘‘இவ்விருவரும், மிக்க இளமைப் பிராயத் தினராய் இராப்பகல் ஓரே இடத்தில் இருந்தும், தங்களுக்குள்ளே நிகழ்ந்த சபதம் சிறிதாயினும் வழுவாவண்ணம், காமத்தை முற்றும் ஒழித்து வாழ்ந்த பெருந்தகைமையை நினைக்குந்தோறும் இவர்களிடத்துள்ள சிவபத்தியின் வலிமை விளங்குகின்றது. விட்டுணு, சலந்தராசரன் இறந்துவிட, காம மிகுதியினால் அவனது சரீரத்திலே புகுந்து, அவனுடைய மனைவியைப் பல-

நாட்புணர்ந்து, பின்பு தம்மை விட்டுனே என்று உணர்ந்த அவளாலே சபிக்கப்பட்டு, வருத்த முற்றூர். பிரமா தம்மாலே படைக்கப்பட்ட திலோத் தமையினது அழகைக் கண்டு மயங்கி, அவளைப் புணரின் மகட் புணர்ச்சிக் குற்றமாம் என்பதும் பாராமல், அவளைத் தொடர்ந்தார். இந்திரன் கெளதம முனிவருடைய மனைவியா கிய அகவிகையைப் புணர்ந்து, தன்னுடம்பிலே ஆயிரம் யோனி உண்டாகும்படி அம்முனிவராலே சபிக்கப்பட்டான். சந்திரன் தன் குருவா கிய வியாழனுடைய மனைவியைப் புணர்ந்து, கயரோகம் அடைந்தான். இன்னும் முனிவர் கள் பலர் உண்டி முதலியவற்றை ஒழித்து, மலை களிலும் காடுகளிலும் தவஞ்செய்யும் பொழுது, தேவப் பெண்களையும் அசரப் பெண்களையும் இராக்கதப் பெண்களையும் கண்டு மயங்கி, பாவம் என்பதும் பழியென்பதும் பாராமல், அவர்களைப் புணர்ந்து, தங்கள் தவத்தை இழந்தார்கள். தருமம் வளர்ந்தோங்கும் முன்னை யுகங்களிலே, தேவர்கள் முனிவர்கள் தாழும், காம மிகுதியினாலேயே வேற்றுப் பெண் கமனம், புத்திரி கமனம், குருபன்னி கமனம் முதலிய பெருங்கொடும் பாவங்களைச் செய்தார் களே! இக்கவியுகத்திலே இந்நாயனாரோ, தமது மனைவியார் சிவணைச் சுட்டி இட்ட ஆணைய கடத்தல் சிவத்துரோகமாம் என்பது பற்றி, மனைவியைத் தானும் புணராதொழிந்தார்! இதனால் இவரது பத்தி மகிமை எவ்வளவு வியத்தக்கது! இவ்வியப்பு நோக்கியன்றே, பட்டினத்துப் பிள்ளையாரும் “மாது சொன்ன சூளால் இளமை துறக்கவல்லேன் அல்லன்” என்றார்.

கற்படைய மகளிரும், அழகிற் சிறந்த ஆடவரைக் காணில், அவர் தமக்குத் தந்தையராயினும், உடன்பிறந்தோராயினும், பேற்ற பிள்ளைகளாயினும், தமது நிலைகளங்கி, அவரையும் நிலை குலைப்பார்களே! இவ்வாரைக்குவும், இந்நாயனாரும் மனைவியாரும், மிக்க இளமைப் பருவத்தராய் இராப்பகல் ஒரே இடத்தில் இருந்தும், புணர்ச்சியின்றிச் சபதத்தைப் பேணியமையால் இவர்களது சிவ பக்தியின் பெருமை இவ்வளவு என்று சொல்லத்தக்கதன்று. இந்நாயனார் பரம சிவன் சிவயோகியராய்வந்துதமிடத்துவைத்த ஓட்டடைத் தாம் கவராமைக்குத் தமது மனைவியைக் கைப்பிடித்துக் குளத்திலே முழுகிச் சத்தி யம் பண்ணித் தரச்சொன்ன வழியும், சபதம் வழுவாமற் காத்தார்.”

இனி நாவலர் இயற்பகையாரைப் பற்றிக் கூறும் சூசனம் காண்பாம்.

“இவரிடத்துள்ள இம்மெய்யன்பை, சர்வான்மாக்களும் உணர்ந்து உய்யும் படி, உணர்த்துதற்குத் திருவளங்கொண்ட கிருபா சமுத்திரமாகிய சிவன், ஆன்மாக்களுக்கு உலகத் துப் பொருள்களுள் மனைவியினும் இனிய பொருள் பிறிது இல்லாமையால், சிவனடியார் வேடங்கொண்டுவந்து, இவரிடத்தே இவர் கற்பினிற் சிறந்து விளங்கும் அம் மனைவியையும் மாருது பெருமகிழ்ச்சியோடு கொடுத்தார். இதனால், இவர் ‘பனிமலர்க் குழந்பாவை நல்லாரிலும்’ சிவனே தமக்கு இனியர் என்று கொண்டார் என்பது துணியப்படும். அன்றியும் இவர் உயர்குடிப் பிறப்பினாலும் பெருஞ் செல்வத்தினாலும் உலகத்தாராலே நன்கு மதிக்கப்படுவோராய் இருந்தும், தாம் பிறருக்கு மனைவியைக் கொடுப்பின் உலகத்தாராலே பழிப்புரை உண்டாகுமென்பது நோக்கிற்றிலர். இதனால் இவர் மனத்தைச் சிவபத்தியே விழுங்கிற நென்று துணிக. இவர் ‘நாடவர் பழித்துரை பூண்துவாகக்’ கொண்டமையும் தேர்க.

‘இந்தாயனார், பிறர் மனை நயத்தல் சிவாக மங்களில் விலக்கப்பட்ட பாவம் என்பது நோக்காது தமது மனைவியைத் தரும்படி கேட்டவரைச் சிவனடியார் என்று கொண்டமை குற்றமாகாதோ எனின், ஆகாது, காமக்கிழத்தியர் வடிவிற் காணப்படும் ஆடை, சாந்து, ஆபரணம் முதலாயின், காழுகரைக் கவர்ந்து நினைக்குந் தோறும், கானுந்தோறும் இன்பம் தோற்றுவிக்கும். ‘இது, சேலூங் கயலும் தினைக்குங் கண்ணிலங்கொங்கையிற் செங்குங்குமம்—போலும் பொடியணி மார்பிலங்கும்’ என்னுந் திருப் பல்லாண்டாலும் அறிக. அவ்வாறே இந்நாயனாரும், திருநீறு உருத்திராக்கம் முதலிய சிவ வேடத்தைக் கண்டவுடனே அதனால் உள்ளம் கவரப்பட்டு, இன்பமேவிடப்பெறுதலால் தம் வயத்தரல்லராவர். ஆகவே அச் சிவவேடத்தை உடையரிடத்துக் குணங்குற்றம் ஆராயும் ஆராய்ச்சி இவருக்கு எப்படிக் கூடும் என்க. மீதுர்ந்தெழுந்த பத்தி உடையாருக்கு அடியார் களிடத்தில் குணங்குற்றம் ஆராய்தல் கூடாமை.

‘உருப்போலாதவ நிழிகுலத்தவர் நல்லொழுக்கு மில்லவரென்று நம்மளவில் விருப்பிலாதவ ரெனினு மெங்நீறு மிக்க சாதன வேடமுங் கண்டாற் றிரிப்பிலாது சென்றெதிரு வணங்கித் தக்க, போனகமளித்தவர்க்கெளிதா விருப்பர் தாமவ ரடியவர்க் கூடியா ரென்பர் யாளென தெனுஞ்செருக்கறுப்பார்’

என்னும் திருவாத பூரடிகள் புராணத்தில்சிவன் கூறிய பொருளை உடைய திருவாக்கிற்காண்க. அனைத்து லக்ஷ்மி நாயகராகிய பரமசிவனுடே ‘செயற்கருஞ் செய்கை செய்த தீரனே’ என்று வியக்கப்பட்ட இந்நாயனாரு மிக்குயர்ந்த பெரும்பத்தியின் பெருமையைப் பத்தி என்பது சிறிதும் அறிகிலாச் சிறியேனு விரித்துரைக்க வல்லன்?’

இங்நனம் கூறுகிற நாவலர் பண்பாடு காணக! உலக இயற்கைக்குப் பகையாகி நின்ற இந் நாயனார் இயற்பகைநாயனார் என்னப் பெற்றார். ஒழுக்கம் என்பது இன்னது என அறியாத மாக்கள்போல நிலைகுலைந்து நடக்கும் சில போலிகள் இந்நாயனாரா செயலைத் தம் அறியாமையினால் இகழ்ந்துவ ப்பர். இனி, நாவலர் எறிபத்த நாயனாரப்பற்றிக் கூறுவன் காண்பாம்.

“சைவாசாரியருக்கும் சிவனடியாருக்கும் இடர் செய்தவனைக் கொல்லுதல் சிவ புன்னியமாம். இடர் செய்தவர் பிராமணராயேனும் தபோதனராயேனும் இருப்பின் அவரைக்கொல்லாமல், பிறவழியால் வெல்லல் வேண்டும். இதற்குப் பிரமாணம், சங்கற்ப நிராகரணம் ‘தேசிகர்க்குந் நீங்குசெயுந் தீம்பரை வெல்லவல்லது நீ - சாச முறுசேர்வாய்நலம்,’ எ-ம். ‘அந்தணரை மாதவரைக் கொல்லல்லாதே வெல்லல்லார் - சிந்தவஞ் செய் நீ செய்யாய் தீங்கு.’” எ-ம். வரும் களவு கொலை முதலியன சமையத்தாரானும் உலகத்தாரானும் குற்றம் என்று விலக்கப்பட்டன அன்றே; அவற்றுள் ஒன்றுகிய கொலையை இங்கே புன்னியம் என்றது என்னை எனின்; அறியாது கூறினால்: களவு என்னுஞ் சொற்கேட்டுக் களவு தீது என்றலும், கொலை என்னுஞ் சொற் கோட்டுக் கொலைத்து என்றலும் கூடாவாம். அவை நல்லன வாதலும் உண்டு. ஒருத்தி தன் சுற்றுத்தாரோடு கோபங்கொண்டு, நஞ்சன்டு சாவேன் என்று துணிந்து, நஞ்சு கூட்டிவைத்து, விலக்குவார் இல்லாதபோது உண்ண நினைந்து நின்றவழி, இரக்கமுடையவன் அதனைக் கண்டு இவள் இதை உண்டு சாவாவண்ணம் கொண்டுபோய் உகுப்பேன் என்று அவள் காணுமே கொண்டுபோய் உகுத்தான்: அவள் தன்னருகில் இருந்தவர் நீங்கியவுடனே நஞ்சன்டு சாம்படி சென்று அதனைக் காணுமையால், மரணம் நீங்கினாள். அவள் அக்களவினாலே அவளை உய்வித்தமையால், அது குற்றமாகாமல் அவனுக்கு நன்மை பயக்கும் அன்றே; அதுபோலவே, இக் கொலையும் நன்மை பயக்கும்; சிவனடியார்களுக்கு

இடர் செய்வோர் மறுமைக்கண் நரகத்தில் வீழ்ந்து பிறரும் சிவனடியாருக்கு இடர் செய்து கெடுவர்; சிவனுக்குத் திருத்தொண்டு செய்ய விரும்புவோர்களுள் தீவிர பத்தியடையோரை யொழிந்த பிறர், தாம் செய்யும் திருத்தொண்டுகளுக்கு இப்படி இடையூறுகள் நிகழுமாயின், திருத்தொண்டுகள் செய்யாது தம் வாணுளை வீணாகக் கழிப்பர்; சிவனடியாருக்கு இடர் செய்தாரைக் கொல்லுதல் இத் தீங்குகள் எல்லாவற்றையும் ஒழிக்கும்; ஆதலால் இக் கொலைபாவமாகாமல் அது செய்தாருக்குச் சிவபதம் பயக்கும் என்று துணிக்’.

‘கொலையிற் கொடியாரை வேந்தொறுத்தல்
பைங்கூழ்
கணக்டத்தெனுடே நேர்’

ஆறுமுக நாவலர்பெரியபுராணத்துக்கு எழுதிய சூசனத்திற் சில பகுதிகளை மேலே எடுத்துக் காட்டாகக் காட்டினேம். இவர் திருநீலகண்டநாயனார் புராணம் முதல் காரைக்காலம்மையார் புராணம் முடிய இருபத்து மூன்று அடியார்கள் வரலாற்றுக்கு மட்டும் சூசனம் எழுதி பிருக்கிறார். இவருடைய சூசனத்தில் வேறு சில இடங்களை ஆராய்வோம்.

கண்ணப்ப நாயனார் புராணத்தில் புனிதமானான்பின் தன்மையும், சிறப்பும் இவை என்நாவலர் கூறுகிறார்:

‘நெக்கு நெக்கு நினைப்பவர் நெஞ்களே
புக்கு நிற்கும் பொன்றார் சடைப் புன்னியன்
பொக்கி மிக்கவர் பூவும் நீரும் கண்டு
நக்கு நிற்பன் அவர் தம்மை நானியே’

என்ற திருநாவுக்கரச நாயனார் தேவாரத்தை எடுத்துக்காட்டி மெய்யன்பு இதுவென நிலை நாட்டுகின்றார். ‘எங்கும் உள்ள ஒருவனுகிய ஆண்டவன் நாம் செய்யும் ஏமாற்றங்களை அறிந்துவிடுவானே என்று அஞ்சி அங்கங்குலையாமல் பூவும் நீரும் கொண்டு போலிப் பூசனை செய்து உலகத்தாரை ஏமாற்றுகிறவர்களுடைய பூசனையைக் கண்டு நக்கு நிற்பான் இறைவன்; நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து உவந்து உருகிப் பூசனை புரிந்தார் கண்ணப்ப நாயனார். அவர் புலாலைப் படைத்தார், தலையிற் செருவிய பூவைச் சூட்டினார். வாயிற் கொண்டுவந்த எச்சில் நீரால் முழுக்காட்டினார். இவை யாவும் பொக்கம் அற்ற செயல்கள். இவைகளைல்லாம் குற்றம் என்பதை அவர் அறியாராய் அன்புருவமாக நின்று செய்தார். தம் கண்ணையும் பிடிக்கி

இறைவன் கண்ணில் அப்பிக் கண்ணப்பர் ஆயி னார்.

சண்டேகர நாயனுர் புராணத்தில் தாம் பூசைக்கு வைத்திருந்த பாலீக் காலாற் கவிழ் த்த தம் தந்தையின் காலீ வெட்டினமை மிக மிகப் புண்ணியமான செயல் ஆயிற்று என்பதைத் தக்க காரணங்களைக் காட்டி நாவலர் நிலைநாட்டுகிறார். தாம் கூறும் காரணங்களுக்கு ஆதாரமாக நாவலர்,

“அரன் அடிக்கு அன்பர் செய்யும் பாவமும் அறமதாகும் பரன் அடிக்கு அன்பிலாதார் புண்ணியம் பாவமாகும் வரமுடைத் தக்கன் செய்த மாவேள்ளி தீமொகை நரரினில் பாலன் செய்த பாதகம் நன்மையாய்த்தே.”

என்ற சிவஞான கித்தியார்ச் செய்யுளை எடுத்துக் காட்டாகக் காட்டுகிறார்.

இங்குமாகத் தருக்க முறை பிறழாமல் நாவலர் எடுத்துக்காட்டும் சூசனத்தின்பெருமை அதனைப் பலமுறை படித்துப் படித்து அறிந்து இன்புறத்தக்கது.

“நாவலருடைய திருமேனியில் தலையும் நெற்றியும் மிகப் பெரியன்; காதுகள் கொஞ்சம் சிறியன்; கைகளும் கால்களும் மெல்லியன்; உடல் கொஞ்சம் பெருத்தது; முகரோமங்கள் மிக்க பெலமுடையன்; கழுத்துக்கு மேலே யுள்ள பெலமும், மனப்பெலமுமங்கி, சரீரம் ஒரு காலத்தும் வேலை செய்யாமையாற் பெலன்றது; மிக மிருதுவானது; நிறம் பொது நிறம்; புருடாகிருதி நன்றாயிருக்கும்; உயரம் சாமானியமானது; ஆகாரம் அற்பம்” என்று இவருடைய வரலாற்றுசிரியரும் இவர் மாணவருமாகியத. கைலாசபிள்ளை கூறுகிறார். கைலாசபிள்ளை இவருடையே நெடுங்காலம் வாழ்ந்திருந்த அறிஞர். இங்குமாகிய திருமேனியுடைய நாவலருடைய மாணவரிற் சிறந்த சிலரைக் காண்பாம்.

சதாசிவப்பிள்ளை என்பவர் இவரைப் போலவே திருமணம் முடித்துக்கொள்ளாமல் தம் ஆசிரியராகிய இவர் இருந்தவரைகூட இருந்து துணைபுரிந்து இவர் மறைந்த பின்னரும் மூப்பது ஆண்டுகள் வித்தியாசாலைத் தலைவராக வாழ்ந்திருந்தார். சதாசிவப்பிள்ளை 1910 ஜூப் பசி எட்டாம் நாள் மறைந்தார்.

நடராசையர் என்பவர் வடமொழி தென் மொழிப் புலமை மிக்கவர்; மாணைக்கர் பலருக்குச் சௌகாலியத்தை விளக்கி 1903 மார்க்கிய மாதம் மறைந்தார்.

ஆறுமுகப்பிள்ளை என்பவர் சித்தாந்த நூல் களில் வல்லவர்; பெரிய புராணத்திற்குச் சிறந்த உரையொன்று வகுத்துள்ளார்.

பொன்னம்பலப்பிள்ளை என்பவர் தம் ஆசிரியருக்கு அடுத்தபடியாக நாவன்மை பெற்று விளக்கினார். உரையாசிரியர் ம. க. வேற்பிள்ளை, பண்டிதர் வே. கனகசபாபதி ஜயர், திருவாவடு துறை ஆதீன வித்துவான் சபாபதி நாவலர் முதலான மாணவர் இவரிடம் கல்வி கற்றவர். இவர் 1899 மார்க்கிய மாதம் ரஜும் நாள் திருவடிப்பேறு பெற்றார்.

வி. சுப்பிரமணியப்பிள்ளை என்பவர் இவரிடம் மிக்க பற்றுடைய மாணவர். அவர் இவருக்குச் செய்துவந்த பணிவிடைகள் எண்ணற்றன. அவர் இளமையில் இறந்துபோயினர். அவரிடம் அடங்காப் பற்றுடைய நாவலர் இருபது பாடல் களில் ஒர் இரங்கற் பாமாலை பாடி இருங்கினார். அவற்றுள் மூன்று வருமாறு :—

“இரு நிலத்தோர் கோபியென எடுத்துரைக்கும் என் சினத்துக்கு ஒரு பொழுதும் இலக்காகாது ஒழுகி எனது உளம் முழுதும் உருகிய காதலிற் கொள்ளை கொள்ளா.. உறவினன்சீர் பெருகிய சுப்பிரமணிய பெருந்தகையோய் நியன்றே.

“பிறரிடத்துக் கெல்லா எம்பெருமானார் தமியேன் மாட்டு உறவின் எழுந்தருள் கண்டோர் உளைந்து புறம் பழிப்பரென அற நினைந்து புலம்பிய மெய்வன்பழினி பிழைத்திடின் அப் புறவரை கேப்பிறு என்றே புவியினை விட்டேகினையே.

“உன்பாதம் மிகவருந்த ஒருசிறியேன் மலைக்களியான் இன்பார் இழுபொழுதும் எழுந்தருள்வ தென்னை எனத் துன்பார் நெருநலின் நீ சொற்றுளை இன்றென்மீதின் அன்பாலோ யான் வருந்தாது அரனுவலகம் அடைந்தனயே.”

மேலே கண்ட முன்று பாடல்களும், ஆறு முக நாவலர் பிரபந்தத் திரட்டு என்ற சவுடி யின் ஈற்றில் “தனிப்பாமாலே” என்ற பகுதி யில் அச்சிடப்பட்டுள்ளன. இவை சிறப்பான நடையில்லாமையால் நாவலர் பாடியன ஆகா என அறிந்தவர் கூறுப.

இவர் பாடிய முதற்பாட்டுப் பின்வருவது :

“**சிர்பூத்த கருவினால் உணர்க்கி தூக்கச்
சிவம்பூத்த நிகமாக மங்கள் ஓங்கப்
பார்பூத்த புறச்சமைய இருள்கள் நீங்கப்
பரம்பூத்த சைவனிலை பாரோர்தாங்கப்
பேர்பூத்த சிவானந்தத் தினிது துழக்கப்
பிறைபூத்த சடைமெளலிப் பிரானார் தந்த
வார்பூத்த அறிவிக்கை தொழிலென் ரேதும்
மதம்பூத்த விநாயகன்றுளை வணங்கி
வாழ்வாம்**”

இவர் கதிர்காம வேலன்மீது சீர்த்தனங்கள் பாடியிருக்கிறார். அவை கனிந்த உள்ளத்தோடு பாடப்பெற்றன. பின்வருவது ஒரு சிறு எடுத்துக்காட்டு :

பல்லவி

இத்தனை கொடு வேதனைப்படல் கண்டும் உமக்கு
இன்னும் இரக்கம் இல்லையா?

சரணம்

என்னின் நெய் போலெங்கும் நிறைவிரே உமக்கு
என்னுயர் தெரியாதோ அறைவிரே

தெள்ளுந்தமிழால் வைதார் தமக்கும்
அருள்விரின்று
தீதில் அருணகிரிதேவர் சொல் நம்பிவந்தேன்
—(இத்)

மற்றெல்லோரும் பல்லவி வருமாறு :

“**என்மேல் இரக்கம் இல்லையாசாமி—
பக்கவண்ணக்குக்கங்கை
இரங்காதிருந்தால் என் சொல்லும் பூமி.**”

ஆறுமுக நாவலரே முதல் முதலாக நூல் களை அச்சிடும் முறை கைவந்து திருக்குறள் முதலிய பெருநூல்களை அச்சிட்டு உதவினவர். பரிமேலழகர் உரைக்குச் சிறப்பான விளக்கங்களை அடிக்குறிப்பாக இவர் அச்சிட்டுள்ளார். உரையிற் கண்ட மேற்கோள் இன்ன நூலில் இன்ன இடத்தில் உள்ளது என்று அடிக்குறிப்பிற் காட்ட

தியதே இவருடைய பெரும் புலமையை நிலை நாட்டுகின்றது. பரிமேலழகரை எவ்வாற்றுஞ்சும் ஒத்த புலவர் நாவலர் என்பது உண்மை. இங்கே ஒரு சிறு எடுத்துக்காட்டினைக் கூறுவோம். “**மக்கட்பேறு**” என்ற அதிகாரத்தில்

“அமிய்தினும் ஆற்ற இனிதே தம்மக்கள்
சிறுகை அளாவிய கூழ்”

என்பது திருக்குறள், கூழ் — சோறு. இதனை விளக்கவந்த பரிமேலழகர்

“**சிறுகை அளாவலாவது இட்டுத் தொட்டும்
கௌவியும்
துழந்து நெய்யுடைய அடிசில் மெய்ப்பட
விதிர்த்தல்**”

என்று கூறுகிறார். நாவலரோ இதனை மேலும் விளக்க அடிக் குறிப்பில் பின்வருமாறு காட்டி அரு : புறநானாறு — 188.

“**படைப்புப் பலபடைத்துப் பலரோடு உண்ணும்
உடைப் பெருஞ் செல்வராயினும் இடைப்படக்
குறுக்கு நடந்து சிறுகை நீட்டி
இட்டும் தொட்டும் கௌவியும் துழந்து
நெய்யுடைய அடிசில் மெய்ப்பட விதிர்த்து
மயக்குறு மக்களை இல்லோர்
பயக்குறை இல்லை தாம் வாழுநானோ,**”

“**இல்வாழ்வான் என்பான் இயல்புடைய
மூவர்க்கு
நல்லாற்றி னின்ற துளை,**”

என்பது திருக்குறள். இக்குறளின் இலக்கண அமைதி விளக்கவந்த பரிமேலழகர்,

“**என்பானேச் செயப்படு பொருள் வினை
முதல்போலக் கூறப்பட்டது**” என்று குறித் துள்ளார்.

நாவலரோ இதனைத் தெளிவாக விளக்க தற்கு “**எனப்படுவான் எனற்பாலது செயப்
பாட்டு வினைப் பொருளுணர்த்தும் படு விகுதி
தொக்கு என்பான் என நின்றது எனக் கொண்டார் பிரயோக விவேக நூலாரும் தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்திக்காரரும். இவ்வாறு வருவனவற்றை வடநூலார் நயக்கு என்பர்**” என அடிக்குறிப்புத் தந்துள்ளார். இஃது நாவலருடைய இலக்கணப் புலமைக்கும் வடமொழிப் புலமைக்கும் சான்றுகும்.

இவரே உரையெழுதி வெளியிட்டுள்ள கோயிற் புராணம் முதலியவற்றுள் இவருடைய நுண்ணிலை புலப்படுகின்றது. அறிஞர் அவை கணைப் படித்துத் துய்த்து இன்புறவாராக!

இவர் பொய்ம்மை பேசாத புனிதர். எப்போதும் திருநீறு பூசிய திருமேனியுடனேயே இருப்பார். கிருத்தவரோடு கூடியிருந்து பணி புரிந்த காலத்திலும் தம் சமைய அடையாளங்களாகிய திருநீற்றையும், கண்மணி மாலையினையும் அணிந்துகொண்டே யிருப்பார். கோபமுடையவராயினும் இரக்கமும் ஈடையும் பெரிதும் உடையவர். நந்கனார் வரலாற்றைக் கீர்த்தனையாகப் பாடியிருக்கிற கோபாலகிருட்டினபாரதியாருக்கு இவர் பல பரிசுகள் வழங்கிப் பாராட்டியிருக்கிறார்.

சௌவத் திருவேடத்துக்கு இவர் மிகுந்த மதிப்புத் தந்தவர். தம்மைப் பலவாறு இகழ்ந்து வரைத்தவராகக் கருதிக் குற்ற நீதிமன்றத்தில் தாம் வழக்குத் தொடர்ந்திருந்த இராமவிளங்க அடிகளாகர நீதிமன்றத்திற் கண்டபோது இவர் எழுத்து மரியாதை செய்தார் என்பது அறித்தார் கூற்று. தம்முடைய திருமணவியாரைக் கேட்ட சிவனடியாரைச் சின்துகொள்ளாமல் இயற்பகையார் பணிந்து அப்பெண் மணியாரை அடியாருடன் அனுப்பிய வரலாறு இங்கே ஒப்பு நோக்கக்குக்கூந்தது. சிவனடியார்

தம்முடைய கற்புக்கரசியாராகிய மனவியாரை
உடன் அழைத்துச் சென்று தகாத முறையில்
நடக்கத் தொடங்கினால் உடனே எரிந்து சாம்ப
ராவார் என்பதனை இயற்பகையார் அறிந்தே அக்
கற்புக்கரசியாரை உடன் அனுப்பி வைத்தார்
என்பது அறிஞர் கண்ட உண்மை.

இவர் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார் வரலாறு கூறும் பெரிய புராணம், மதுரைச் சொக்கலிங்கப் பெருமான் காட்டிய அறுபத்து நான்கு திருவிலையாடல்களையும் கூறும் புராணம் முதலிய பெருநால்களின் வரலாற்று உண்மை களைத் தமிழ் மக்களில் கற்றிரோடு கல்லாதாரும் அறிந்து வழிப்படுமாறு உரைநடைகளில் அவைகளை எழுதினார். உலகத்தார் உண்மைகளை அறிந்து ஈடுபெற வேண்டும் என்ற இவருடைய பெருங்கணம் பெரிது, பெரிது.

தமிழுக்காகவே பிறந்து, தமிழுக்காகவே வாழ்ந்து, தமிழ்த் தாயை வளர்த்துப் போற்றித் திகழ்ந்த ஆறுமுக நாவலர் பெரும் புகழ் நீடு வாழ்வதாக.

நூல்காட்டி

— பேராசிரியர் : சு. வித்தியானந்தன் —

தமிழ் மொழியையும் நல்லெலாழுக்கத்தை யும் சைவ சமயத்தையும் வளர்த்தவர் நாவலர் ரைப்போல் ஒருவருமில்லை. மொழிபெயர்ப்புக் கலையில் ஈழத்தவர் தலைசிறந்தவர் என்பதனையும், யாழிப்பாணத் தமிழ் செந்தமிழ் என்பதனையும் பைபிள் மொழிபெயர்ப்பு அரங்கேற்றத்தின் மூலம் தமிழ் நாட்டிலே நிலைநாட்டிஈழத்திற்கு வான்புகழ் தேடிக் கொடுத்தது அவர் செய்த முதற்கீருண்டாகும்.

�ழத்திலும் தமிழகத்திலும் சைவம் வாழ அவதரித்த ஆறுமுக நாவலர் ஜந்தாம் குரவராகக் கணிக்கப்படுகின்றார். பிரசங்கம் மூலமும், நூல்கள் வாயிலாகவும், துண்டுக் கட்டுரைகளாலும், தனது வாழ்க்கையாலும் சைவத்தை ஈழத்திலும் தமிழ்நாட்டிலும் நிலைநாட்டினார்.

1847 ஆம் ஆண்டு டிசெம்பர் மாதம் 31 ஆம் நாள் வண்ணார்பண்ணை வைத்தீசுவரன் கோயிலிற் சைவ ஆகமங்கள்பற்றியும் சமயகுரவர்ப்பற்றியும் முதன் முதற் பிரசங்கஞ் செய்ததிலிருந்து தமிழ் விரிவுரையாற்றும் முறையைத் தொடக்கி வைத்தார். அவருக்கு முன் கோயில்களிற் படிக்கும் புரரண இதிகாசங்களுக்கு விரிவுரை கூறுதலே வழக்கமாக இருந்தது. புறம்பான ஒரு பொருள்பற்றித் தமிழில் விரிவுரை நிகழ்த்துவதை அவரே தொடக்கினார். தமிழகத்திலே அவர் நிகழ்த்திய விரிவுரைகள் அவருக்கு நாவலர் என்ற பட்டத்தைத் தேடி அளித்தன. இப்பிரசங்கங்கள் மூலம்

சைவத்தையும் தமிழழையும் ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் வளர்த்தார்.

“தானம் எல்லாவற்றுள்ளும் தக்க வித்தியாதானமே மேல்” என்று எடுத்துச் சொல்லியாழிப்பாணத்திலும் சிதம்பரத்திலும் வித்தியாசாலைகளை நிறுவிச் சமயக் கல்வியை மாணவருக்குப் புகட்டினார். யாழிப்பாணத்தில் அவர் நிறுவிய வண்ணைச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை நூறு ஆண்டுகளுக்கு மேற் சைவத் தமிழ்மாணவருக்கு கல்வி அளித்து வந்திருக்கின்றது. சிதம்பரத்தில் அவர் நிறுவிய சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை அங்கு பின்பு அண்ணுமலைப் பஸ்கலைக்கழகம் தோன்ற வழிகாட்டிற்று. குருகுலமுறைப்படி வந்த தமிழ்க் கல்வி ஒரு சிலருக்கே பயனளித்தது. பாடசாலைகளைத் தாபித்ததன் மூலம் இம்முறையை மாற்றிப் பலர் கல்வி அறிவு பெற வழிவகுத்தார். அவரை இலவசக் கல்வியின் தந்தை என்றும் கூறலாம். மாணவர் செலவின்றிக் கற்க வைத்ததுமன்றி வழிவகையில்லாத மாணவருக்கு உணவும் உடையும் அளித்தார். பாடசாலைகளில் இலக்கிய இலக்கணத்துடன் கணிதம், தருக்கம், வைத்தியம், வாணிக நூல், வேளாண்மை நூல், சிறப்பு நூல் முதலியவற்றைப் படிப்பிக்க ஒழுங்கு செய்த மையும் கல்வித் திட்டத்தில் அவர் செய்த புரட்சியாகும்;

மாணவருக்கும் பொதுமக்களுக்கும் சைவ உண்மைகளை விளக்குவதற்குரிய நூல்களையும்

ஆங்குப்பிரசரங்களையும் வெளியிட அச்சகம் திறவியதும் பெருந்தொண்டாகும். அதன் பய குக்கம் சமய அறிவு பலரிடம் பரவியது. மாண வருக்கும் ஏண்யோருக்கும் பயன்படக்கூடிய பல நூல்கள் வெளிவந்தன. அவர் பரிசோதித் தும் புதிய உரை எழுதியும் புதிதாய் இயற்றியும் வெளியிட்ட நூல்கள் 59. அச்சிற் பதிப்பிக்கும் தோக்குடன் எழுதி முடித்தவை 10. எழுதத் தொடங்கியவை 9. அவரது 21 வயதிலிருந்து அவர் இதக்கும் வரையள்ள காலப்பகுதியாகிய 35 ஆண்டுக்கிடையில் மற்றைய பாரிய வேலைகளுடன் 59 நூல்களை எழுதி அச்சிட்டமை வியக்கந்தக்கது: அச்சுக்கூட வசதிகள் மிகக் குறைவாக இருந்த அக்காலத்திலே இத ஸைச் செய்து முடித்தமை அரிய பெரிய சாதனை பாகும். மேலும் அவர் வெளியிட்ட 59 நூல்கள் கும் ஓர் எழுத்துப் பிழையோ அச்சுப் பிழையோ இலக்கணப் பிழையோ இல்லாதிருந்தமை வேறொரும் இதுவரை சாதியாததொன்னுகும். இதனுலேயே நாவலர் பதிப்பு என்றால் தங்க பதிப்பு என்ற மதிப்பு அவர் பதிப்பு நூல் குக்கு இன்றும் இருந்து வருகின்றது.

அச்சதை என்றால் இஃது என்று எழுதிக் காட்டியமையாலேயே அவரை ‘வசன நடை கைவந்த வல்லாளர்’ என்று பாராட்டினர். நாவலர் காலத்துக்குமுன் இலக்கியம் பெரும் பாலும் செய்யுள்வடிவிலேயே இருந்தது. நுண் ஆணர்வு படைத்த புலமை வல்லார்க்கே அவை பயன்பட்டன. நாவலர் எழுத்தைப் பயன்படுத்தியது பொதுமக்களுக்காக காகவே. தமது படைப்பினால் பலர் பயன்டைய வேண்டு

மாயின் அப்படைப்பு வசன நடை யில் அமையா வேண்டுமென உணர்ந்தார். எனவே, ஆறுமுக நாவலர் வசனநடையைக் கையாண்டதும் பொதுநலம் கருதியெனலாம். மேலும் அவ்வசனநடை உரையாசிரியர்கள் நடைபோலவோ, தமக்குமுன் தோன்றிய உரைநடை எழுத்தாளரின் நடைபோன்றே இருந்தாற் பயனில்லை என்பதனையும் உணர்ந்து, புதியதோர் உரைநடையினைத் தொடக்கி வைத்தார். சொல்லின் வளமும், தெள்ளிய நடையும், கருத்துச் செறிவும், இன்னேசையும், குறியீடுகளுங் கொண்ட நடையினைக் கையாண்டு இக்கால உரைநடையின் தந்தையாக விளங்கினார்.

மதச் சீர்திருத்த வாதியாகவும் நாவலர் விளங்கினார். கோயில்களில் நடக்கும் ஊழல் களையும், அக்கிரமங்களையும், அவற்றிற்கும் காலாகிய கோயில் தர்மகர்த்தாக்களையும் காரசாரமாக விமர்சனம் செய்து அம்பலத்திற்கு இழுத்துப் போராடினார். சிவ ஆகம நிந்தனை செய்யும் தீக்கிரகளையும் பிரசங்கங்கள் மூலம் தாக்கினார். இவற்றின்மூலம் ஓர் சீர்திருத்த வாதியாகவும் திகழ்ந்தார்.

இவ்வாறு மிகச் சுருங்கிய கால எல்லையிற் பலதுறைகளிலே பெரும் பணி ஆற்றிய தனி யொரு மனிதர் வேறொரும் இல்லையெனலாம்: ஒழுக்கம் நிறைந்த அவரது வாழ்க்கையே இவை யாவற்றினையும் சாதிக்க ஆற்றலளித்தது.

ஸம்நாட்டில் தமிழ் வளர்ச்சி

(பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை)

பன்னடக் காலந்தொட்டு ஈழநாடு தமிழ் மொழிக்குச் சிறந்த இருப்பிடமாகத் திகழு கின்றது. சங்க காலத்தில் ஈழ நாட்டிலிருந்தும் பல புலவர்கள் தமிழகம் சென்று தமிழ் மொழியை அலங்கரித்துப் புகழ் பெற்று விளங்கினர். அவருள் ஒருவர் ஈழத்துப் பூதந்தேவனார். அவரினது பாக்கனுட் சில சங்க நூற்களிற் காணக்கிடக்கின்றன.

�ழத்துத் தமிழரசர் காலத்தில் தமிழ் மொழி பல துறைகளிலும் உயர்ந்த நிலையில் இருந்ததென்பதற்குப் பலவித சான்றுகள் உள். இக்காலத்திற்குண் தட்சணைகலாச புராணமும், திரிகோணைசல புராணமும், பரராச சேகரம் என்னும் வைத்திய நூலும் செகராசசேகரம் என்னும் சோதிட நூலும் அரசகேசரி இயற்றிய இரகுவம்சமும் ஆக்கப்பெற்றனவாக அறிகின்றோம். அன்றியும் சரஸ்வதி மகாலயம் என்னும் நூல் நிலையத்தையும் ஸ்தாபித்து தமிழ் நூல்களை ஒருங்கு சேர்த்துப் பேணிக்காத்து வந்தனர். இத்தகைய காரணங்களால் தமிழ்மொழி அக்காலத்துச் சிறப்புற்றானால் கியது.

அதுமட்டுமன்றி அக்காலத்து ஈழநாட்டை ஆண்ட சிங்கள அரசரும் தமிழ் மொழியை யும் தமிழ்ப் புலவரையும் மிகவும் அதரித்து வந்தனர். தம்பதேனியாவில் இருந்து அரசாண்ட. மூன்றாம் பராக்கிரமவாகு என்பான் முன்னிலையில் போசராச பண்டிதர் என்பவ

ரால் இயற்றப்பெற்ற சரசோதி மாலை என்னும் நூல் (கி. பி. 1310) அரங்கேற்றப் பெற்றது.

அதன்பின் போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர் ஆகிய ஜேரோப்பியர் ஆட்சியிலும் ஈழநாட்டிலே தமிழ்மொழி வளர்ச்சி குன்றவில்லை. ஆனால், தமிழ்மொழி தனது வளர்ச்சியில் பழைய முறையோடு புதிய முறையையுந் தழுவிக்கொண்டது, கூழங்கைத் தம்பிரான் என்பவர் ஆக்கிய யோசேப்புப் புராணம் என்னும் நூல் பழைய புராண முறையில் புதிய கருத்துக்களோடு ஆக்கப்பட்டது. பிலிப்புதேமெல்லோ என்னும் ஈழநாட்டுத்தத கிறிஸ்தவ பாதிரியரால் கிறிஸ்தவ வேதாகமத்து ஒரு பாகமாகிய புதிய ஏற்பாடு தமிழில் மொழி பெயர்த்து அச்சிடப்பெற்றது. இதுவே தமிழில் கிறிஸ்தவ வேதாகமத்தினின்று மொழி பெயர்த்து வெளிவந்த முதன் முதல் நூலாகும் இது மாத்திரமின்றி பழைய ஏற்பாட்டின் சில பாகங்களும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டன. அன்றியும் மருதப்பக்க குறவஞ்சி என்னும் நூலும் இயற்றப்பட்டது. இது அக்காலத்து யாழிப்பாணத்தில் இராசவாச முதலியாராயிருந்த மருதப்பிள்ளை என்பவர் பேரில் தேமெல்லோப் பாதிரியார் இயற்றியது. இவை மட்டுமன்றி அவர் ‘சத்தியத்தில் ஜெயம்’ என்னும் நூலையும் இயற்றியுள்ளார். இன்னும் கவுரியேல் பச்சேக்கோ என்னும் கத்தோவிக்கக் குருவானவர் ‘தேவ ஆசி பெற்ற மாந்தர்

'சரிதை' என்னும் வசன நாலும் இயற்றி யுள்ளார். இஃது இருபெரும் புத்தகங்களாக வெளியிடப்பட்டது. இவற்றைவிட போர்த் துக்கேய ஓல்லாந்த காலத்தில் வேறு பல நூல்களும் இயற்றப் பெற்றன. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை என்னும் சரித்திர நூலைக் கூழங்கைத் தம்பிரானின் மாணவருளொருவராகிய மாதகல் மயில்வாகனப் புலவர் என்பார் இயற்றியுள்ளார். அதனேடு நில்லாது புலியூர்யமக அந்தாதி, காசி யாத்திரை என்னும் செய்யுள் நூல்களையும் ஞானலங்கார ரூபக நாடகம் என்னும் நாடக நூலையும் பாடினர்.

பின்னர் ஆங்கில ஆட்சி தொடங்குகின் றது. இக்காலத்து முதல் பகுதியில் சின்னத் தம்பிப் புலவர் என்னும் புலவர் சிகாமணி திகழ்ந்தனர். விரைவிற் கவிபாடும் வன்மை வாய்ந்தவர். மறைசையந்தாதி கல்வளையந்தாதி என்னும் பிரபந்தங்களை யாத்தனர். அக்காலத்து யாழ்ப்பாணத்துக் கரவெட்டியென்னும் ஊரில் வாழ்ந்த வேலாயுதம்பிள்ளை என்பவரை பாட்டுடைத் தலைவனாக்கிக் 'கரவெவேலன் கோவை' என்னும் கோவை நூலையும் செய்தனர். பருளை வினையகர் பள்ளு என்னும் பள்ளுப் பிரபந்தத்தையும் யாத்தனர்.

புலவர்களைக் குறித்துப் பேசுமிடத்து சேலு திராய முதலியார் என்பவரைப் பற்றியும் குறிப்பிடல் வேண்டும். இவரும் கூழங்கைத் தம்பிரானிடம் கல்வி பயின்றவர். ஆங்கில மொழியோடு போர்த்துக்கேய மொழியையும் கற்றுணர்ந்தவர். அன்றியும் அவர் காலத் துள்ளவித்துவான்கட்டகெல்லாம் ஒருகிரோமணி யாய் விளங்கியவர். இவரிடம் கற்ற மாணவர் பலர். அவருள் ழீலழீ ஆறுமுக நாவலரும் ஒருவராவர். சுருங்கக் கூறுமிடத்து இப்பெரி யாரின் முயற்சிகளால் யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழ் மிகவிருத்தியடைந்தது. நல்லைவெண்பா, நல்லையந்தாதி, நல்லைக்குறவஞ்சி என்னும் பிரபந்தங்களை இயற்றியுள்ளார். தனிக் கவிகளையும் யாத்துள்ளார்.

இக்காலத்துத் திறமை வாய்ந்து விளங்கிய புலவர்களுள் சிவசம்புப் புலவருமொருவராவர். இவர் யாழ்ப்பாணத்து இளமை தொட்டுக் கவிபாடும் வன்மை படைத்தவர். ஈழ மண்டலத்தில் பிரபந்தம் பாடியவர்களுள் இவரே தலைசிறந்தவர். பாஸ்கர சேதுபதிமீது ஒர் கல்லாடக் கலித்துறையும் நான்மணி மாலையும் இட்ரடை மணிமாலையும் வேறு தனிக் கலிகளும் பாடியவர். அப்பாடல்களைச் சேது

பதி முன்னிலையில் அரங்கேற்றி மதிப்பும் பெற்றவர். அன்றியும் பண்டித்துரைத் தேவர் அவர்கள்மேல் ஒரு நான்மணி மாலை பாடிப் பரிசில் பெற்றார். அவர் காலத்திருந்த பிரபுக்கள் மீதும் தனிப்பாடல்கள் இயற்றியுள்ளார். மறைசையந்தாதி யாப்பருங்கலக் காரிகை என்னும் நூல்களுக்கு உரையுங்களன்டனர். பல மாணவரை ஒருங்கு கூட்டிப் பாடஞ்சு சொல்லித் தமிழை வளர்த்தார்.

சழத்துப் புலவர்களைப் பற்றிப் பேசுமிடத்து யாழ்ப்பாணத்து ஏழாலை சுப்பையாயப் புலவர், என்பவரைப் பற்றி உரையாதிருக்க முடியாது. இவர் யாழ்ப்பாணம் வன்னேர்பண்ணை மேளகாரப் பகுதியைச் சேர்ந்தவர். அதனால், இவரை நட்டுவச் சுப்பையர் என்று அக்காலத்து அழைத்தனர், இலக்கண இலக்கியங்களிற் பயின்றவரோ என்று ஒருவருக்கும் தெரியாது. ஆனால், இவரை ஒரு இயற்கைப் புலவன் என்றே கூறல் வேண்டும். இவர் இயற்றிய, “கனகி சுயம்வரம்” என்னும் நூல் இவரது இயற்கைப் புலமைத் திறமையையும் வர்ணனைச் சிறப்பையும் புத்திசாதுரியத்தையும் நன்கு தெரிவிக்கின்றது. இந்துவில் அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த பிரபுக்களைப்பற்றியும் பல சுவையான செய்திகள் மலிந்துள்ளன. இவர் பாட்டுக்களில் சொல்லும் பொருளும் அழகாய் அமைந்துள்ளன. பாடல் மாதிரிக்கு அவர் நூலிலிருந்து ஒரு விருத்தம் தருவாம்:

காட்டுக் குயிலைக் கடி தோட்டி கணத்த
நாளி நெய் தடவி
மாட்டு மினிய சொல்லா னே மானே
தேனே கனக மின்னே
ஒட்டைக் காதி னுடனிருந்திங் குவந்தே
புடவை விற்கின்ற
நாட்டுக் கோட்டைச் செப்பிகளி னல்லாண்டப்
பனிவன் கானே.

சழநாடானது ஆங்கிலேயரது கையில் சென்றதும் ஆங்கு இதுகாறும் வழங்கிவந்த தமிழ் மொழியும் ஒரு புத்தம் புதிய முறையில் வளரத் தொடங்கியது. புத்தம் புதிய கலைகள் தோன்றின. இதுகாறும் புலவர்கள் செய்யுள் நடையையே நூல் யாத்தற்குப் பெரிதும் கையாண்டு வந்தனர். ஆனால், ஆங்கிலேயருடன் கிறிஸ்தவ சமயத்தைப் பரப்பி வந்த பாதிரிமார் தம் சமயக் கொள்கையைப் பரப்புவதற்குச் செய்யுள் நடை ஒர் இடையூரு

யிருந்ததைக் கண்டு கற்றேரும் கல்லாதோரும் தமது கொள்கையை இலகுவில் விளங்கிக் கொள்வதற்காக வேண்டிய வசன நடையைக் கையாளத் தொடங்கினர். அன்றியும் மேலைத் தேசத்து முன்னேறி வந்த வைத்தியம், விஞ்ஞானம், கணிதம், தருக்கம் முதனிய பகுதியில் எழுந்த நூல்களைப் பின்பற்றி, தமிழிலும் நூல்களியற்றினர்.

இக்கலையாக்க முயற்சியில் பெரிதும் ஈடுபட்டிருந்தவர் யாழ்ப்பானத்து வட்டுக்கோட்டை அமெரிக்கன் மிஷனீச் சேர்ந்த கிறீன் பாதிரி யார் ஆவர். அவருக்கு உதவியாக இருந்து பணியாற்றியவர் தான்போத்து, சாப்மன் உவில்லியம் போல், கலேஜல் விஸ்வநாதபிள்ளை, நெவின் திம்பரப்பிள்ளை முதலியோர் ஆவர். இவர்கள் மொழிபெயர்த்தும், தாமாக இயற்றியதுமாகிய நூல்கள் பல. அவை யாவும் வசன நடையில் எழுதப்பெற்றவை.

இந்நூல்கள் கவனிப்பாரின்றி அருகிவிட்டது, தமிழ்மொழியின் தவக்குறைவு போலும். இப்பெரியார்கள் 19 ஆம் நூற்றுண்டிற் செய்த பணியைக் குன்றவிடாது மேலும் மேலும் தமிழ் மக்கள் இத்துறைகளில் உழைத்திருப்பரேல்,

“புத்தம் புதிய கலைகள் — பஞ்ச
பூதச் செயல்களின் நுட்பங்கள் கூறும்;
மெத்த வளருது மேற்கே — அந்த
மேன்மைக் கலைகள் தமிழிலில் இல்லை.
சொல்லவுங் கூடுவதில்லை — அதைச்
சொல்லுந் திறமை தமிழ்மொழிக்
கில்லை
என்றந்தப் பேதை யுரைத்தான்.....”

செஸ்றிடீவீர் எட்டுத் திக்கும் — கலைச்
செல்வங்கள் யாவுங் கொண்டநிதிங்கு
சேர்ப்பிர
தந்தையருள் வலியா லும் — இன்று
சார்ந்த புலவர் தவவலி யாலும்
இந்தப் பெரும் பழித்திரும் — புகழ்
ஏறிப் புவிமிகை என்றும் இருப்பேன்.”

என்று கூறி பாரதியார் உளம் நொந்து புலம்புவதற்கு இடம் வந்திராது. இந்த இருபதாம் நூற்றுண்டிடலே, கலைச்சொற்கள் தேடற் பொருட்டு கலையாக்கக் கழகங்கள் முயலவேண்டியதில்லை. இக்கழகங்கள் வெறுஞ் சொற்களைத் தேடித் தேடி வாணிலை வீணாளாக்குகின்றன. வட்டுக்கோட்டையில் அப்பெரியார்

செய்த பணியின் நூற்றிலொரு பங்கேணும் பெரும் பட்டதாரிகள் சேர்ந்த இக்கழகங்கள் இன்னும் செய்தில் இனிமேலாவது செய்யுமோ? வெறும் சிலுசிலுப்பொழிய வேரேன்றையும் காணும்.

எம்மொழிக்கும் முதற் கருவி யாயமைந்தவை இலக்கணமும் நிகண்டுமாம். தமிழ் நாட்டில் மேனைட்டுப் பாதிரிமார் வந்து தமிழைப் படித்துப் பணியாற்றும் வரையும் நிகண்டுகளே தமிழ்மொழிப் பயிற்சிக்குத் துணைபுரிந்து வந்தன. இந்நிகண்டுகளெல்லாம் செய்யுள் வடிவமாக இயற்றப்பட்ட நூல்களானதால் அவைகற்றேர்க்கே பெரிதும் பயன்பட்டன. தமிழைப் படித்த மேனைட்டு முறையில் அகராதி ஒன்று இயற்றினால் தமிழ் படித்தற்கு மிகவும் உதவி புரியும் என்று எண்ணினார். இதன் காரணமாக அக்காலத்துப் பாதிரிமாருக்குள் சிறந்த தமிழ்ப் புலமையோடு விளங்கிய இத்தாலியா தேசத்துக் குருவான வர் வீரமாழுனிவர் என்பார் “சதுர் அகராதி” என்றார் அகராதியை வகுத்தனர். ஆனால், தமிழ்மொழியில் வழங்கிய முழுச் சொற்களும் இவ்வகராதியில் இடம்பெறவில்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் வந்து பணியாற்றிய கிறிஸ்தவ பாதிரியார் இக்குறையைக் கண்டு அதை நீக்கு முகமாகத் தான் மேனைட்டு முறையில் ஓர் புதிய அகராதியை ஆக்கிவைக்க முயன்றனர். இவ்வெண்ணத்தை நிறைவேற்றும் பொருட்டு, அக்காலத்து யாழ்ப்பாணத்தில் விளங்கிய தமிழ் அறிஞர் கொண்ட ஒரு குழுவை அமைத்து சொற்களைச் சேகரிக்கும் முயற்சியிலீடுபட்டனர்.

இம்முயற்சியின் பலனால், “மானிப்பாய் அகராதி” என்ற பெயரோடு ஓர் அகராதி வெளிவந்தது. இத்துடன் நில்லாது ஒரு தமிழ் ஆங்கில அகராதியையும் வெளியிட முயன்றனர். இந்நோக்கத்தோடு பல்லாண்டு முயன்று தாம் சேர்த்த சொற்களையெல்லாம் அகராதிசைப்படுத்தி உவின்சிலோ பாதிரியாரிடம் கொடுத்தனர். அவர்அதனைத் திருத்தி அமைத்து 1862 ஆம் ஆண்டு சென்னை பட்டின தில் அச்சேற்றி வெளியிட்டனர். இதுவே மேனைட்டு முறையில் தமிழ்ச் சொற்களைக் கோவைப் படுத்தி வெளிட்ட தமிழ்ப் பேரகராதி என்னாம். பின்னெழுந்த அகராதியெல்லாம் இதனைப் பின்பற்றி எழுந்தவையாகும். எனினும் இவ்வகராதியில் காணும் சிறப்புகள் மற்றெல்லாவுக்காலியிலும் இல்லை. சில ஆண்டுகளுக்கு முன்

கெள்ளீர் மாகாண ஆட்சியில் பெரும்தொகை செலவிட்டு பால்லாண்டு முயன்று வெளிவத்து “தமிழ் அகராதி” தானும் இந்நுலை முன் மாதிரியாகக் கொண்டே எழுந்தது. உவின் சிலோ அகராதியிலும் பார்க்க இத்தமிழ் அகராதியில் சொற்கள் அதிகமுண்டு. சொற்களைப் பிறப்பைக் கூறுவதாக அந்நாலில் குறிக்கப் பட்டுள்ளது. தமிழில் வந்து வந்து வழங்கும் சங்கத மொழிச் சொற்களுக்கும், உருது, இந்துஸ்தானிச் சொற்களுக்கும் சரியொப்பாய் அந்தந்த மொழிகளிலுள்ள சொற்களைக் கறுவதேயன்றி அச்சொற்கள் எவ்வெம்மாற்றங்களையடைந்து தமிழ் குபம் அடைந்தன வென்று கூறுவதில்லை. அதனேடு உண்மையான தமிழ்ச் சொற்களைப் பிறப்பு முறை ஒன்றையுங் காணும். கருக்கக் கூறின் உவின் சிலோ செய்த அகராதியிலும் பார்க்க இங்கு எடுத்துப் பேசும் “தமிழ் அகராதி” அவ்வளவு சிற்தது அவ்வளவு என்ற மிகையாகாது. தமிழ்மொழியிலே வழங்குகின்ற சொற்களின் பிறப்பை ஆராயும் முயற்சியிலும் முனைந்து நின்ற பெருமை ஈழநாட்டிற்கே உரியது.

இக்குற்றுக்குச் சான்றுக நல்லூர் கவாமி ஞானப்பிரகாசர் ஆக்கி வெளியிட்ட சொற் பிறப்பு ஒப்பியல் அகராதியின் முதற்பகுதி யைக் கூறலாம். சொற்களைப் பற்றி அப்பெரியார் செய்த ஆராய்ச்சி முழுதும் சரியென்று கூறுகின்றேமல்லோம். ஆனால், தமிழ் மொழிச் சொற் பிறப்பு ஆராய்ச்சிக்கு வழிகோவிய பெருமை இப்பெரியார்க்கே உரியது. இந்த அகராதி முழுதும் எழுதி முடிந்ததாகக் கேள்வி, இந்நால் முழுவதும் வெளிவரின் சொற்பிறப்பு ஆராய்ச்சித் துறையில் ஈடுபடுவோருக்குப் பெரிதும் துணை புரியும்.

ஆங்கில அரசுடன் மேலைத் தேசத்துக் கிறிஸ்துவப் பாதிரிமாரும் தமது சமயத்தைப் பரப்ப அயராது உழைத்தனர் என்று முன்னே காட்டினார்களே. அவரின் ஓயா உழைப்பினால் சைவ சமயத்தவர் பலர் தமது பண்டைய மதம் இவ்வாறு அழிகின்றதே என்று கவனித்தனர். சிலர் இம்மத மாற்றத்தைத் தடுக்க வேண்டுமென்று முன்வந்துழைத்தனர்.

இவ்வாறு உழைத்தவர்களுள் தலைசிறந்தவர் யாழிப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுக நாவலர் அவ்வர்கள் ஆகும்; இப்பெரியார் இருபாலை சேந்திராயரிடம் தமிழை நன்கு கற்றவர். மாதிரிமார் நடத்திய பள்ளி சுக்கடத்தி திறசென்று ஆங்கிலமும் நன்கு கற்றவர். சங்கத

மொழியிலும் சிறந்த வல்லுனர். கிறிஸ்தவப் பாதிரிமாருக்காக இளமையிலே விவிலிய நூலை தமிழிலே மொழிபெயர்த்துக் கொடுத்தவர். இங்ஙனம் சைவ சமயம் குன்றுவதைக் கண்ணுற்று பாதிரிமார் முயற்சியைப் பல வகையாலும் தடுப்பதற்கு முயன்றார். அதன் பயனுடைய சைவ சமயத்தை நிலைநாட்டும் பொருட்டு யாழிப்பாணம் எங்கனும் சைவப் பாடசாலைகளை நிறுவி, சைவசமயக் கல்வியையும் தமிழ்மொழியையும் மக்களுக்குப் புகட்டிவந்தார். அன்றியும் அப்பள்ளிக்கூடங்களில் பாவிப்பதற்காக பல நூல்கள் தேவையெனக் கண்டார். அக்காரணத்தால் சென்னை பட்டணத்திலே ஓர் அச்சுக்கூடம் ஏற்படுத்தி ஏட்டு வடிவிலே இருந்த அரிய பெரிய தமிழ் நூல்களையெல்லாம் அச்சேற்றிவெளியிட்டார். பள்ளிக்கூடங்களிற் பயிலும் இருர்க்கென தெள்ளிய நடையில் பாலபாடங்களையும் தாமே வெளியிட்டார். சமய சம்பந்தமான புராண இதிகாசங்களை முதன்முதலாக அச்சேற்றி உலகுக்களித்த பெரியார் ஆறுமுக நாவலர் பெருந்தகையே.

நீற்க, கிறிஸ்தவப் பாதிரிமாரோடு எதிர்த்து சைவ சமய அறிவைப் பெருக்கும் வண்ணம் அப்பாதிரிமாரைப் போல் சைவ சமய உண்மைகளைத் துண்டுப் பத்திரங்கள் மூலம் எழுதி வெளிட வேண்டியதாயிற்று. இது காறும் இப்படிப் பட்டனவெயல்லாம் செய்யுள் நடையிலே எழுதி வெளியிடப்பட்டது. செய்யுள் நடை பொது மக்களுக்கு விளங்காது. ஆதையினால் அப்படிச் செய்தால் தமது முயற்சி வீண் முயற்சியாய் முடிந்துவிடுமெனக் கண்டார். அதனால் வசன நடையைக் கையாண்டார். எனவே, அதனை யாவரும் விளங்கக் கூடிய செம்மை சான்ற் தெள்ளிய முறையில் அமைத்தார். இவரியற்றிய பெரிய புராண வசனம் திருவிளையாடற் புராண வசனம் ஆடி யவை திருந்திய எளிய வசன நடைக்கு இலக்கியமாக அமைந்துள்ளன. இக்காரணத்தால் அன்றோ ‘பரிதிமாற் கலைஞர்’ என மறுபெயர் பூண்ட விகோ. குரியநாராயண சாஸ்திரியார் அவர்களும் நமது நாவலர் பெருந்தகையை ‘வசனநடை கைவந்த வல்லாளர்’ என்று கூறிப்போந்தனர்.

நாவலர் தமிழ் மொழிக்காற்றிய பிறிது மொரு தொண்டு மிகவும் பாராட்டுத் தற்குரியது. கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார் தமது சமயத்தைப் பரப்புவதற்காக ஆங்காங்கு சென்று மேடைகளில் நின்று பிரசங்கம் செய்வதைக் .

கண்டார். கண்டதும் தாழும் அவ்விதம் செய்யப் பயின்றுகொண்டால் சைவ சமய மென்னணிகூர். இதன் பயனும் யாழிப்பாணத்துவண்ணேர்பண்ணையிலுள்ள மண்டபத்திலே வெள்ளிக்கிழமை தோறும் சைவப் பிரசங்கஞ் செய்யத்தொடங்கினார். தான் செய்தது மின்றி வேறு பலவரையும் இவ்வாறு செய்யப் பழக்கிக் கொண்டார். இதன் பயனும் முன்னெருபோது மில்லாத வழக்கமாகிய மேடைப் பேச்சும் தமிழ்மொழிக்கு வந்தது. ஆகையால் தமிழில் மேடைப் பேச்சு என்பதற்கு நாவலர் அவர்களே தந்தை. இவர்கள் தாய்நாடு சென்ற போது இவரின் பேச்சு வன்மையின் காரணமாக நாவலர் எனும் பட்டம் வழங்கப்படலாயிற்று.

நாவலர் பெருந்தகை சமயத்துறையில் பெரிதும் தொண்டு புரிய சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை யென்னும் பெரியார் தமிழ் ஆக்கத்திற்காக வேறேர் துறையிலே உழைத் தார். செல்லுவாய்ப்பட்டு அழிந்தொழியும் தறுவாயிலிருந்த சங்க நூற்களை ஊர் ஊராய்த் திரிந்து சேகரித்து ஒப்பு நோக்கி அச்சுவாகனம் ஏற்றித் தமிழ் அன்னையைச் சிறப்பித்தனர். கவித்தொகை, களவியல், வீரசோழியம், சூளாமணி, இலக்கணவிளக்கம் ஆகிய இந்நூல்கள் இவரின் ஓயா உழைப்பினுலேயே இன்று நிலவுகின்றன. தமிழரின் அருங்கலமாகிய தொல்காப்பியம் என்னும் இலக்கணத்தை இவர் உழைப்பு இல்லாதுவிடின்தமிழ் மக்கள் கணவிலும் காண முடியாது. சுருங்கக்கூறின் நவலர் பெருந்தகை தமிழோடு சம்பந்தமுடைய சைவசமய நூல்களையும் புராண இதிகாசங்களையும் திருத்தி வெளியிடபிள்ளையவர்கள் சங்க நூல்களையும் தொல்காப்பியம், இலக்கண நூல்களையும் வெளியிட்டார். இப்பெரியார்களின் உழைப்பினாலே தமிழ்மொழியிலுள்ள நூல்கள் இறந்துபடாது புத்துயிர் பெற்றன. இவர்களுக்குத் தமிழ் மக்கள் செய்யக்கூடிய கைமாறு யாதோ? இவர்களது அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றியே காலஞ்சென்ற உ. வே. சாமிநாதம்யரும் தமிழ் நூல்களை அச்சிட்டுப் பெரும்புகழ் பெற்றார்.

இதுவரையும் இயற்றமிழினது வளர்ச்சி யையும் ஆக்கத்தையும் குறித்துக் கூறினேன். சமூத்திலே நாடகத் தமிழும் இசைத்தமிழும் எவ்வாறு வளர்ந்ததென ஒரு சிறிது ஆராய்

வோம். சமூத்தில் இன்றும் தென்மோடி வடமோடி முறைப்படி பல நாடகங்கள் நாட்டுக்கூத்து முறையாக ஆடப்பெற்று வந்தது. இன்றும் வருகின்றன. அவற்றுள் ஒரு சிலவே அச்சில் வெளிவந்துள்ளன. பூதத்தமிழ் விலாசம், மீகாமன் வெடியரசன் நாடகம் என்னுமிரு நாடக நூல்களையும் நாம் அச்சு உருவத்தில் கண்டுள்ளோம். பன்நாடகம், எம்பிறி தோர் நாடகம் முதலிய பல நாடக நூல்கள் இன்றும் ஏட்டு ரூபமாக நாட்டிலிருக்கின்றன. மட்டக்களப்புப் பகுதியில் வசந்தன் பாடல்கள் என்பன உண்டு. அவற்றைப் பாடிக்கூத்தாடுவர். இப்பாடல்களிற் சில அச்சில்லீள்ளன.

இசைத் தமிழிலும் ஈழ நாடு உழைக்காதிருக்கவில்லை. நாடோடிப் பாட்டுக்கள் வன்னிப் பகுதியிலும் மட்டக்களப்புப் பகுதியிலும் ஒரு தொகையாய் வழங்குகின்றன. அவற்றைத் திரட்டி வெளியிடாதது வருந்தத்தக்கது. இன்றும் கோயில்களில் ஊஞ்சற்பாட்டு, கப்பற்பாட்டு, குழுத்திப்பாட்டு, தாலாட்டு, அம்மானை முதலியவை புதியதும் பழையதுமாய் வழக்கிலிருக்கின்றன.

நிற்க, இசைத் தமிழ் ஆராய்ச்சியிலும் ஈழ நாடு மறக்கற்பாலதன்று. பழந்தமிழர் இசைக்கலையை நுணுகி ஆராய்ந்த பெருமையும், வழக்கற்று மறந்து போன தமிழ் மக்களின் யாழ் எத்தகைய எவ்வுருவின் என்று காட்டிய சிறப்பும் ஈழநாட்டுப் பெரியார் ஒரு வருக்கே உரியது. விபுலானந்த அடிகளையே இங்கு குறித்துள்ளோம். தமிழ் நாட்டின் ஏனைய பாகங்களிலே தமிழிசையைப் பழைய முறைப்படி கேட்பது அரிது. காதில் விழுவதெல்லாம் பிறநாட்டுக் கலப்பிசை. ஆனால், இன்னும் மட்டக்களப்புப் பகுதியில் ஆடப்படும் கூத்துக்களிலோ அல்லது ஏருழவர்வாயிலா அல்லது அரிவிவெட்டும் அரிவையர் ஆடவரிடத்தில்லோ அதிலது நெற்குத்து வணிதையர் நாவிலோ இன்றும் கேட்பது சுரியான தமிழிசை, அவ்விசை ஒவியின் நடுவில் பிறந்ததன் காரணத்தினாலேயோ அடிகள் தமிழிசைக்கலை ஆராய்ச்சியிலீடுபட்டது?

நாவல்நும் தமிழகமும்

— சி. தீல்லைநாதன் M. A. —

வியிவராயாளர், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம், பேராதனை.

தமது எழுத்துக்களாலும் பேச்சுக்களாலும் மட்டுமன்றிக் கல்விச்சாலைகளாலும் சைவத் தோடு தமிழையும் அறிவையும் வளர்த்த ஆறு முக நாவலரின் புகழ், பரிதியின் ஒளிபோல் ஈழத் திலும் தமிழ் நாட்டிலும் பரவிய ஒன்றாகும். தமிழ் கற்கும் மக்கள் ஈழத் தில் இருந்தாலும் சரி, தமிழ்நாட்டில் இருந்தாலும் சரி, மலேசியாவிலிருந்தாலும் சரி, அல் லது உலகின் வேறெந்தப் பகுதியிலிருந்தாலும் சரி அவர்கள் ஏதோ வகையில் ஆறுமுக நாவலருக்கு நன்றி யுடையவராகவே இருப்பர்.

தமது இருபத்தைந்தாம் வயதிலே வண்ணை பண்ணை வைத்திஸ்வரன் கோவிற் சொற்பொழி வோடு மக்கள் மன்றத்துக்கு வந்து பொதுப் பணியாற்றத் தொடங்கிய நாவலரின் சைவத், தமிழ்க் கல்வித் தொண்டு வாழ்விலே கிட்டத் தட்டப் பாத்திக்காலம் தமிழ் நாட்டிற் பயன் பட்டதாகும்.

முதன் முதலில் 1848-ல் அவர் பெர்சிவல் பாதிரியாரோடு தமிழ்நாடு சென்றது தமது பைபிள் மொழிபெயர்ப்பின் அரங்கேற்றும் பொருட்டாகும். அவரது மொழிபெயர்ப்புத் தலைசிறந்து காணப்பட்டமை நாவலரைச் சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளராகவும் தமிழறிஞராகவும் தமிழ்நாட்டவருக்கு அறிமுகப்படுத்தியது. அடுத்த ஆண்டு பிறமத, கலாசார ஊடுருவல்களைத் தடுத்துச் சைவத்தையும் தமிழையும் பேணும் கடேச மக்கள் தொண்டனாக நாவலர்

தமிழ்நாடு சென்றபோது, வேதாரணியத்தில் அவர் மேளதாளத்தோடு வரவேற்கப்பட்டார். திருவாவடுதுறை ஆதினத்திலே நிசழ்த்திய சொற்பெருக்கின் விளைவாக நாவலர் என்ற பட்டமும் சூட்டப்பட்டார். அதன்பின்னர் நாவலர் யாழிப்பாணத்திலும் தமிழ் நாட்டிலுமாகத் தொண்டாற்றினார்.

‘நமது நாடு’ என்று உரிமையோடு கூறக் கூடிய வகையிலும், யாழிப்பாணத் தமிழையும் சி. வெ. தாமோதரம்பிள்ளையையும் அவமதித்த நரசிங்கபுர வீராசாமி முதலியாருக்கு உறுதி மிகு தன்னம்பிக்கையோடு ‘நல்லறிவுச் சுடர் கொழுத்துக்கூடிய வகையிலும், இராமலிங்கப் பிள்ளைக்குப் ‘போலியருட்பா மறுப்பு’த் தெரிவிக்கத் தக்க வகையிலும் நாவலரின் தமிழ் நாட்டு மதிப்பு ஒங்கி நிலைபெற்றிருந்தது. 1860-ல் தமது அண்ணனாருக்கு நாவலர் எழுதிய கடிதத்திலே ‘யாழிப்பாணத்திலே உவாந்திக் கப்பட்ட அசுசிப்பிராணியாகிய நான் இச் சென்ன பட்டணம் என் சென்ம பூமியிற் சிறந்த தென்று சொல்லும் வண்ணம் கிருபா சமுத்திரமாகிப் பன்றிக் குட்டிக்கும் முலையருத்தின சர்வசீவத்யாபரராகிய நடேசரது திருவருளினாலே, சற்றே சௌகியமாயிருக்கிறேன்’ என்று குறிப்பிட்டிருப்பதும் நோக்கற்பாலது.

கிறித்தவர்கள் தம்மதம் பரப்புதற்கு மக்களுக்கு இலகுவாகப் பொருள் விளங்கத் தக்க உரை நடையையும், கல்விக் சுடங்களையும்,

அச்சு வாகனங்களையும் முக்கிய கருவிகளாகக் கொண்டமை தெளிந்த நாவலர் அக்கருவிகளைத் தாழும் பண்கொள்ளத் தொடங்கினார். அக்கரு விகளே சைவத்தையும் தமிழையும் மக்கள் மத் தியிலே வளர்க்க வல்லன என்பதை நாவலர் தாமதமின்றி உணர்ந்து கொண்டார்.

எளிமையான நடையிலே கேட்டாறைப் பினிக்கும் வகையிற் சொற்பொழிவாற்றலா மென்பதையும், அதனால் விளையக்கூடிய பலன் களையும் தமிழ்நாட்டவருக்கு எடுத்துக்காட்டிய வர் நாவலர். அடுக்கடுக்காகப் பிரபந்தங்களையும் தல புராணங்களையுமே பாடித் ‘தமிழைக் கட்டுக்கிடையாகக்’ கிடத்திய தமிழ்ப் புலவர்கள் பலர் உரைநடையில் எழுதும் திறனற்றுக் காணப்பட்ட வேளையிலே, பொருள் மயக்கமற்ற தர்க்கரீதியும் எளிமையோடு கூடிய விலைமும் வாய்ந்த வசன நடையைக் கையாண்டு எடுத்துக்கொண்ட காரியத்தை அது எவ்வளவு சிறப்பாக நிறைவேற்றுமென்பதையும் எடுத்துக் காட்டியவர் நாவலர். பிழையின்றித் தெளிவாகத் தமிழ் வசனங்களை எழுதப் பழக்கும் பொருட்டே சூடாமணி திகண்டுரை, இலக்கணச் சுருக்கம், இலக்கண வினை விடை முதலிய நூல்களை நாவலர் வெளியிட்டனரேனாம்.

சைவச் சிறூர் தமது சமயத்துக்கும் பண்பாட்டுக்கும் பொருந்திய வகையிற் கல்வி கற்றலவசியமென நினைந்து யாழிப்பாணத்திற் கல்விக் கூடங்களை நிறுவிய நாவலர், யாழிப்பாணத்தவர் உதவிய பொருளைக் கொண்டு சிதம் பரத்திலும் சைவ வித்தியாசாலை கண்டார். இன்று தமிழ் நாட்டின் வேறெந்தப்பகுதியிலும் கிடைக்காதனவு மதிப்பு சமூத்தவருக்குச் சிதம் பரத்திற் கிடைக்கிறதென்றால், அம்மதிப்பு நாவலர் எமக்கு விட்டுச் சென்ற மற்றொரு முது சொமாகும்.

சிதம்பரத்திற் சைவ வித்தியாசாலை நிறுவியது போலவே வேறு இடங்களிலும் கல்விக் கூடங்கள் ஏற்படுத்த எண்ணிய நாவலர் அவற்றுக்கு வேண்டிய ஆசிரியர்களை உருவாக்கும் பொருட்டுச் சிதம்பரத்திலே பெரியதொரு கல்விச்சாலை நிறுவும் ஆசைகொண்டார். அதற்காக 1868, 1870 ஆகிய ஆண்டுகளில் இரு விக்கியாபளங்களை வெளியிட்டார். ஆனால் அவ்வாசை நிறைவேறுமுன் நாவலர் சிவபதமடைந்துவிட்டார். ஆயினும், சிதம்பரத்தில் முன்னைப் பல்லவ, சோழ, நாயக்க மன்னவராற்றிய பணி களையெல்லாம் மிஞ்சி நாவலர் கல்விப் பணி இன்று பலருக்கு வாழ்வு கொடுக்கிறதென்றால்,

அதற்கு நாவலரின் சமூகப் பிரக்ஞஞ்சும் தீர்க்க தரிசனமுமே காரணங்களாகும்.

1858-ல் சென்னையில் வித்தியாநுபாலன் அச்சியந்திரசாலையை நிறுவிய நாவலர் சமயப் பிரசாரத்துக்கு மட்டுமன்றி சீராகத் தமிழ்க் கல்வியை வளர்க்கவும் அச்சுயந்திரத்தைப் பயன்படுத்தியவராவர். ‘இலக்கண இலக்கியப் பிழையகளும் அச்சுப் பிழை களும் வீலா மல் உயர்ந்த தமிழிலக்கண இலக்கிய நூல்களையும் சைவசமய நூல்களையும் பதிப்பித்து உதவுவார். அரியரான எமது இளமைக் காலத்தில் ஆறுமுக நாவலரவர்களே அந் நூல்களைப் பிழையறப் பதிப்பித்து உதவினவர்கள்’ என்று மறைமலை அடிகள் நன்றி பாராட்டியிருப்பது அத்துறையில் நாவலர் தமிழ் பேசும் அணைவருக்கும் ஆற்றிய சேவையின் சிறப்பினை உணர்த்துவதாகும்.

அச்சுப் பிழைகளற்ற அரிய பதிப்புக்களை வெளியிட்டவர் நாவலர். அவர் தானே பிரதிகளை அதி சிரத்தையுடன் திருத்திக்கொடுப்பாரென்றும், ஒருமுறை திருத்திய பிழையை மீண்டும் அச்சுக் கோர்ப்பவர் கவலையீனமாக விட்டால் மனங்கொதிப்பாரென்றும், அச்சுக் கோர்ப்பவர்களும் அவரிடம் பெருமதிப்போடு பணியாற்றினரென்றும் நாவலரை அறிந்தோரிடம் தான் கேள்விப்பட்டதாகத் தமிழ் நாட்டிலுள்ள முதிர்ந்த ஒரு தமிழ்ப் புத்தக வெளியிட்டாளர் கூறக் கேட்டிருக்கிறேன்,

சைவச் சிறுவர் தங்கள் சமயத்திலும் நாட்டிலும் கலாசார மரபுகளிலும் இயற்கையிலும் பற்றும் ஈடுபாடும் கொண்டு முறையாகக் கற்க உதவும் வகையில் நாவலர் எழுதிய பாலபாடங்கள் அன்று சென்னைப் பாடநூற் சபையினர் வெளியிட்ட பாடப் புத்தகங்களைக் காட்டிலும் சிறந்தவை எனப் பாராட்டப்பட்டவை. அந்த வகையிலே தக்க சூழ்விற் பாலருக்குத் தமிழ் புகட்டும் முறையினைத் தமிழ்நாட்டாருக்கு உணர்த்தியவரும் நாவலரே.

இவ்வாறு பலவழிகளிற் சுயநலந் துறந்து நாவலர் பணியாற்றி யமையினாலே தான், ‘முன்னே பல காலங்களிலும் தமிழகத்திலிருந்து தான் பெற்ற சில சிறு நன்மைகளை வட்டியுடன் பெருக்கி, ஒரு காலத்து ஒருமுகமாய்ப் பழங்கடனைத் தீர்த்து, என்றந் தீர்க்கொண்டு வாறு தமிழகத்தை சம்நாட்டுக்குக் கூடமைப் படுத்திய பேரூபகாரி நாவலர் என்றால் அது மிகையாகாது’ என்றனர் பேராசிரியர் சோமசுந்தர பாரதியார்.

இப்பேருபகாரி சிதம்பரத்திலே 1864-ம் ஆண்டிலே தாபித்த சைவப்பிரகாச வித்தியா சாலை ஒரு தொடக்கப் பள்ளியாக இருந்து 1945-ம் ஆண்டில் உயர் தொடக்கப் பள்ளியாக வளர்ந்து 1949-ல் உயர்நிலைப் பள்ளியாகச் சிறந்து தவத்திரு ஆறுமுக நாவலர் உயர்நிலைப் பள்ளி என்ற பெயருடன் இன்று திகழ்கிறது. அத்துடன் புலவர் புகுமுக வகுப்பு மாணவர் களுக்குத் தமிழ் கற்பிக்கும் பள்ளி ஒன்றும், சித் தாந்தக் கல்லூரி ஒன்றும் நிறுவப்பட்டுள்ளன.

நாவலர் பெயரிலமைந்துள்ள உயர்நிலைப் பள்ளியில் ஏறக்குறைய முப்பது சிறந்த தகுதி கள் பெற்ற ஆசிரியர்கள் பணியாற்றுகின்றனர். சாதிப்பேஷங்களை ஒதுக்கிவிட்ட மாணவர்கள் ஒன்றூயமர்ந்து காலத்துக்கேற்பக் கல்வி கற்கின்றனர். நாவலர் குருபூசையும் நாவலர் பிறந்த நாளும் அங்கு ஆண்டுதோறும் கொண்டாடப் படுகின்றன. குருபூசையின்போது நாவலர் பள்ளிகளைச் சேர்ந்த மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் ஊர்மக்களும் பின்தொடர நாதஸ்வர இசை புடன் நாவலர் திருவுருவப் படமும் சுவடிகளும் ஆசர்வலமாக எடுத்துச் செல்லப்படும். மாலை ஷை மாணவிகள் நாவலர் அம்மானை, நாவலர் கும்பி ஆசியவை பாடியாடுவதும், நாவலர் வாழ்க்கையின் சில பகுதிகளை மாணவர்கள் நடிப்பதும் உண்டு.

“ அமிழிதின்நற் சுவைதெரிவார் அச்சுவையின்
இனிதென்னத்
தமிழின்நற் சுவைதெரிந்த தமிழன்யார்?
அம்மானை!
தமிழின்நற் சுவைதெரிந்த தமிழன்நம்
ஆறுமுக
அமிழ்தென்சொல் நாவலர்என்
நறந்திடுவாய், அம்மானை;
அவர்தம்நற் புகழ்பாடி ஆடுதுங்கான்
அம்மானை! ”

என்று பாடி அம்மானை ஆடுவதும்,

“ பெறவரும் குருவெனப் பேணிநாம்
போற்றிடப்
பிறந்தைமை யாட்கொண்ட பெரியவன்
அரியவன் ”

என நாவலரைத் துதிப்பதும், ஈழத்து நாவலரைத் தமிழ்நாட்டோர் எமையாட்கொண்டவர், நம் நாவலர் என உரிமை பாராட்டும் சிறப்புக்குச் சான்றாகும். இன்று சென்னையில் அமைந்துள்ள ஆறுமுக நாவலர் அச்சகம்

கிடைத்தற்கரியவான நாவலர் வெளியிடுகளை மீண்டும் வெளியிடும் முயற்சியில் முனைந்திருப்பதும் மகிழ்ச்சிக்குரியதாகும்.

இராமலிங்கம்பிள்ளையின் அருட்பாத் தொடர்பாகச் சிதம்பரத்தில் நிகழ்ந்த சர்ச்சைகள் குறித்துத் தரப்படும் மாறுபட்ட விளக்கங்கள் நாவலரைப்பற்றிய தமிழ் நாட்டவர் சிலரின் மாறுபடமயங்கிய மதிப்பீடுகளை ஓரளவுக்குக் காட்டுவதோட்டமையாது நாவலர் பெருமைக்குக் கரிஷ்டுசம் சிலரது முயற்சியையும் இனங்காட்டுவதாயுள்ளன.

சிதம்பரத்துக்கு அண்மையிலுள்ள கருங்குழியிற் பிறந்த இராமலிங்கம்பிள்ளை பாக்களை அருட்பாக்கள் என்று அவரது சீடர்கள் கொண்டாடியபோது அவ்வாறு அவற்றைப் போற்றுதல் தகாது என்று கூறிய நாவலர் ‘போவியருட்பா மறுப்பு’ என்ற பிரசரத்தினை வெளியிட்டமை ஒப்ப முடிந்தது. சபாபதி நாவலரும், பரசமய கோளரி சதாவதானம் நா. கதிரவேந்பின்னையும் கூட இராமலிங்கம்பிள்ளை பாக்கள் அருட்பா எனக் கொண்டாடப்படுவதைக் கண்டித்தனர்.

நாவலர் மீது குரோதங் கொண்ட சில தீட்சிதர்கள் இராமலிங்கம்பிள்ளையோடு 1869ல் சிதம்பரப் பேரம்பலத்திலே ஒரு கூட்டங்கூடி, நாவலரைத் தூஷித்ததாகவும், அது சம்பந்தமான சில வழக்குகள் மஞ்சக்குப்பநீதிமன்றத்திலே தொடுக்கப்பட்டதாகவும், தரம் நாவலரை அவமதித்துப் பேசவில்லையென்று இராமலிங்கம்பிள்ளை மறுக்க அவர்மீதான வழக்கை நாவலர் கைவிட்டார் என்றும் நாவலர் சரித்திரம் எழுதிய த. கைலாய்பிள்ளை கூறியிடுள்ளார்.

நாவலர் தாமெழுதிய மித்தியாவாத நிர்சனம் என்ற கட்டுரையிலே, “ சக்கில் ஹூ ஆனி உத்திரத் தரிசனத் தினத்திலே, சிதம்பரத்துப் பேரம்பலத்திலே, வெகுசனக் கூட்டத்திலே, சுவாமி சன்னிதானத்திலே, சைவப்பிரசாரகரை அவதூரூபப் பேசிய இராமலிங்கபிள்ளை, அடுத்த மார்கழித் திருவாதிரைத் தரிசன தினத்திலே, மஞ்சக்குப்பக் கோட்டிலே, வெகுசனக் கூட்டத்திலே, நியாயாதிபதியெதிரே, தாஞ்சைவப் பிரசாரகரை அவதூரூப சிறிதும் பேசவில்லையென்று மறுத்து, எல்லாராலும் நகைக்கப்பட்டது அவ்வழக்குப் புத்தகம் பேசக் கூடும்” என்று தெளிவுபடக் கூறியிருப்பது அதனை உறுதிப்படுத்தும்.

சைவப்பிரசாரகர் என்ற புனீ பெயர் நாவலர் குடையதே.

சிதம்பரத்திலே சிவாகம நிந்தையும் சிவதிட்சை நிந்தனையும் புரிந்த பூசகர்களைக் கண்டித்து நாவலர் பிரசங்கம் செய்தனராகையால், அவர்பாற் திட்சிதர்கள் குரோதங்கொண்டிருத்தல் கூடும். நாவலர் மீது திட்சிதர்களும் ஒரு வழக்குத் கொடுத்ததாகவும் அவ்வழக்கில் வழக்காளிக்கே அபராதம் விதிக்கப்பட்டதாகவும் கைலாயபிள்ளை எழுதியிருக்கிறார்.

இது இவ்வாறிருக்க, அருட்பா—மருட்பாவிவாதம் இராமலிங்கள்ளார் வாழ்ந்தகாலத்திலே நீதிமன்றம்வரை சென்றதாகவும், நீதிமன்றத்துக்கு வள்ளலார் வந்தபோது குற்றம் சாட்டியவர் எழுந்து நின்றார்என்றும், வள்ளலார் பாடல்கள் அருட்பாக்களே என்று நீதிபதி தீர்ப்பளித்தார் என்றும் 27-9-69 அன்று சென்னையில் நிகழ்ந்த ஒரு விழாவினைத் திறந்து வைத்தபோது தமிழ் நாட்டு முதலமைச்சரான திரு. மு. கருணாநிதி பேசினார்.

இதனைத் தமிழக முதல்வர் டாக்டர் கலைஞர் கருணாநிதியின் கண்டறிந்த கருத்தெணக்கொள்வதைக் காட்டிலும் சில தொழில்திபர்களையும் பஞ்சாலை முதலாளிகளையும் அரசியலாளர்களையும் சார்ந்த ஊன்றிய நல்லபேணும் சில ஐனர்ஞ்சகப் பேச்சாளர்களின் தும் எழுத்தாளர்களின்தும் கூற்றுக்களின் எதிரொளி எனக் கொள்வதே சாலும்.

திரு. கருணாநிதி வெயிட்ட கருத்து ஆதாரமற்றதென்பதை 1-12-69 அன்று சிதம்பரத்தில் நடைபெற்ற 90 ஆம் நாவலர் குருட்சை விழாவில் வரவேற்புரை நிகழ்த்திய நாவலர் அறநிலையக் குழுவின் நற்பொறுப்பாளர் திரு. தி. க. இராசேசுவரன் விளக்கியுள்ளார். நாவலருக்கும் இராமலிங்க வள்ளலாருக்கும் மஞ்சக்குப்பத்தில் நடந்த மாணநட்ட வழக்கில் நாவலர் மட்டும் இருப்பதற்கு ஆசனம் அளிக்கப்பட்டதென்று தாம் தக்கார்பாற்கேள்விப்பட்டதாகவும் திரு. இராசேசுவரன் கூறியுள்ளார். அவர் குறிப்பிடும் வழக்கு கைலாயபிள்ளை குறித்துள்ள நாவலரை அவமதித்தமை சம்பந்தமான வழக்காயிருக்கவேண்டும். ஏனெனில், “நாவலர் வள்ளலார் பெருமக்கள் இருவருக்கும் இடையில் அருட்பா மறுப்பு வழக்கு நடக்கவில்லை” என்று திரு. இராசேசுவரன் அழுத்தமாகக் கூறியிருக்கிறார். அவர் கூற்றுக்கு ஆதாரமாக அமைந்திருப்பது திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலி

யார் 1908ல் எழுதியுள்ள நா. கதிரவேற்பின் ஜீயின் வரலாறுகும்.

சென்னை சிந்தாதிரிப் பேட்டை வேதாக மோக்த சைவசித்தாந்த சபையார் நா. கதிரவேற்பின்ஜீ நிகழ்த்திய சொற்பொழிவுகளைத் திரட்டி, ‘இராமலிங்கபிள்ளை பாடல் ஆபாசதர்ப்பணம் அல்லது மருட்பா மறுப்பு’ என்ற பெயரில் வெளியிட்டனரென்றும், அவ்வெளியீட்டுக்கெதிராகவே இராமலிங்க வள்ளலாரின் அண்ணன் மகனுன் வடிவேற் பிள்ளை வழக்குத் தொடுத்தனர் என்றும் அவ்வழக்கு ஆறுமாத விசாரணையின் பின் 21-11-1904ல் தள்ளுபடியாயிற்றென்றும் உயர் நீதிமன்றத்துக்குச் செய்யப்பட்ட அப்பீலும் தள்ளுபடிசெய்யப்பட்டதென்றும் திரு. வி. எழுதியுள்ளார். எனவே, முதிராச் சந்தர்ப்பவாத அரசியலோடு இலக்கியத்தையும் வரலாற்றையும் குழப்புவோர் சிலரது நாவலர் பெருமைக்குத் திரைபோடும் முயற்சி பூனை கண்ணையுடிக்கொள்ளும் செயலுக்கே ஒப்பாகும்.

1967-ம் ஆண்டிற் சிதம்பரத்தில் நடந்த நாவலர் குருட்சையை முன்னிட்டு அன்று தமிழ் நாட்டு முதலமைச்சரின் சிறப்பாலோசகராயிருந்த திரு. என். முருகேச முதலியார் அனுப்பிவைத்த செய்தியில் இரு முக்கிய கருத்துக்களை வெளியிட்டார். சென்னையில் இரண்டாவது உலகத்தமிழ் மாநாடு நடைபெறவிருக்கும் வேளையில் நாவலர் பெயர் சிறப்பாக நினைவு கூறப்படவேண்டியதென்றும், இலங்கையையும் இந்தியாவையும் சேர்ந்த அவரது அபிமானிகள் அவருக்குச் சிலையெடுது நன்றிக் கடன் பாராட்டக் கூடுமென்றும் அவர் கூறியிருந்தார்.

சிதம்பரத்தில் நாவலர் சிலை பஞ்சலோகத்தில் அமைந்ததோடு இலங்கையிலும் நாவலருக்கு சிலையெடுக்கப்பட்டது. ஆனால் அதற்கு முன் சென்னையில் நடந்த உலகத் தமிழ்மாநாட்டின்போது, நாவலருக்கு உரிய கொரவம் அளிக்கப்படாமை ஸழத்தவருக்கு மட்டுமன்றித் தமிழ் வரலாற்றிந்த பல தமிழ்நாட்டவருக்கும் கவலை தந்தது. ஏனெனிற பேராசிரியர் கலாநிதி சு. வித்தியான் நடந்தன் எடுத்துரைத்திருப்பது போலத், “தமிழகத்திலே யாழ்ப்பாணத் தமிழ் செந்தமிழ் என்று நிலைநாட்டியும், நாவலர் என்ற பட்டத்தைப் பெற்றும், சைவப்பிரசங்கமாரி பொழிந்து சைவப் பயிரை வளர்த்தும், சைவ ஆதீனங்களிற் பலருக்குச் சமய அறிவும் தமிழறிவும் ஊட்டியும், அவ்வாதீனங்களைத் சைவப்பணியிலும் தமிழ்த் தொண்டிலும் வழி நடத்தியும், சிவத்தின்தனையையும் போலிக் கொள்கைகளையும் நீக்கியும், சிதம்பரச் சைவவித்தியாசாலை மூலம் தமிழ்க் கல்வியைச் சமய அடிப்படையில் வளர்த்தும், நாவலர் பதிப்பு என்று எவரும் மதிப்புக் கொடுக்கக்கூடிய முறையில் நூல்களைப் பிரசரித்தும் தமிழகத்தை நழைந்திருப்பதற்குக் கடமைப்படுத்தியிருக்கின்றார்யாழப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர்.”

நாவலர் வழி வரும்

இலக்கிய மரபு

— க. கைவாசபதி —

சிரேஷ்ட தமிழ் வினிவதையாளர்
பல்கலைக்கழக வளாகம்,
கொழும்பு.

இருபதாம் நூற்றுண்டிலே ‘இலக்கியம்’ என்ற சொல் வெகு பரவலாகப் பயன்படுத்தப் படுகின்ற அதே வேலோயில் அதன் வரை விலக்கணத்திலும் பல பிரச்சினைகள் எழுந்துள்ளன. அதனுலேயே ‘எது இலக்கியம்?’ என்னும் வினா முன்னெக்காலத்திலும் பார்க்க இந்நூற்றுண்டிலே அடிக்கடி கேட்கப்படுகிறது. இலக்கியம் தோன்றிய காலமுதல் திறனுண்வும், வாதங்களும் இருந்து வந்துள்ளபோதும் எமது நூற்றுண்டிலிருப்பதைப்போன்று பன்முகப் பட்ட—காரசாரமான இலக்கிய சர்ச்சைகள் முற்காலங்களில் இருந்தன என்பதற்கில்லை. பரந்துபட்ட பொதுக் கல்வி, வெகுசனசாதனங்கள், சன்நாயக உரிமைகள் முதலியன இலக்கிய சர்ச்சைகளுக்குப் புதிய பரிமாணங்களை உண்டாக்கியுள்ளன எனலாம்.

இதிலொன்றும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. இலக்கியத்தை உள்ளடக்கும் கல்வியை எடுத்துக்கொண்டால் அதனது பண்பு, பணி ஆகிய வற்றைப்பற்றிய கருத்துக்கள் காலத்துக்குக் காலம் மாற்றம் பெற்றிருப்பதைக் காண்கின்றேம். ஆனால் ஈடுபாடும், நல்லொழுக்கம், குடியியல் உணர்வு, நாட்டு முன்னேற்றம் முதலிய பல்வேறு கருத்துப் படிவங்கள் காலத்துக்குக் காலம் கல்வியின் குறிக்கோளாகக் கூறப்பட்டு வந்துள்ளன. பிளேட்டோவிலிருந்து பியாஜீ வரை கல்வியைப்பற்றி எழுதியோர் தத்தம் காலத்துச் சூழ்நிலைகளாற் பாதிக்கப்பட்டு வெவ்வேறு கோணங்களிலிருந்து கல்விக்கு வரை விலக்கணமும் விளக்கமும் கூறியிருக்கின்றனர்.

அறவியலை ஆதாரமாய்க் கொள்ளும் நோக்குக் கொள்கையாளர், “தருமழும் அர்த்தமும் காமழும் மோட்சமடைதலுமாகிய நான்கும் நூலால் (இலக்கியத்தால்) எய்தும் பிரயோசனம்” என்பர். ஆனால் அழகுச் சுவையையே இலக்கியத்தின் பிரதான நோக்கமாகக் கொள்வோர், “இலக்கியத்துக்குப் புறநோக்கம் எது வும் இல்லை என்றும், அது தன்னாவில் தானே நிறைவடையதொன்று என்றும், கலை கலைக்காகவே” என்றும் உறுதியாகக் கூறுவர். “உயிர் பெற்ற தமிழர் பாட்டு” என்ற கவிதையில் புராணங்களைப்பற்றிக் கூறவந்த பாரதியார்,

ஓன்றுமற் ரேன்றைப் பழிக்கும்—ஓன்றில்
உண்மையென் ரேதிமற் ரேன்றுபொய்
யென்னும்

எனக் கூறினார். இலக்கிய சர்ச்சைகளிலும் இத்தகைய ஒரு நிலையைக் காணலாம். உதாரணமாக, ஓர் இலக்கியப் படைப்புக்குரியவாசகரின் எண்ணிக்கையைக் கொண்டே அதன் தரம் குறித்து மாறுபட்ட மதிப்பீடுகள் தோன்றலாம். “பல்லாயிரக்கணக்கான வாசகரைக் கவரக்கூடிய ஒரு நூல் இயல்பாகவே இலக்கியத்தரம் அற்றது; அது பாமர ரஞ்சகமானது, ஆகையால் அதிலே இலக்கிய ‘நயம்’ எதுவும் இருக்கவியலாது” என்பர் ஒருசாரார். பல்லாயிரக்கணக்கான வாசகர்களைப் பெற்றிருந்த

'கல்கி'யின் எழுத்துக்களைப்பற்றி, க. நா. சுப்ரமணியம் போன்ற விமர்சகர்கள் இவ்வாறுதான் கூறியிருக்கின்றனர். ஒருதாரணம் பார்க்கலாம்.

"இன்று தமிழன் மூவரை இலக்கியாசிரியர்கள் என்று ரஸிக்கிறார்கள்; துப்பறியும் நாவல்கள் எழுதுவதில் ஸ்ரீமான் துரைஸாமி ஜயங்கார்; சமூக சீர்திருத்த நாவல்கள் எழுதுவதில் ஸ்ரீமதி வை. மு. கோதைநாயகி அம்மாள்; சிறுகதைகள் கட்டுரைகள் முதலியன எழுதுவதில் ஸ்ரீமான் கல்கி.....ஸ்ரீமான் கல்கி இந்த நாவலால் பொதுஜனத்தின் மனத்தைக் கவர்ந்துவிட்டார்.....இந்தக் கவர்ச்சிக்கு முக்கிய காரணம் அவருடைய வசன நடை.....அங்கங்கே திகழும் ஹாஸ்யப் பேச்சுக்களும், சம்பவங்களும் பொதுஜனத்துக்கு எளிதில் புரியக்கூடியதாக, பொதுஜனத்துக்கு அடிக்கடி பழக்கமானதாகவும் இருக்கின்றன.....மனித சுபாவத்தை, தொடர்கதை படிக்கும் சுபாவம், தொடர்கதை படிக்காத சுபாவம் என்று இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். 'மேலே என்ன?', 'உம், உம்' என்று கேட்டுக்கொண்டு போக்கூடிய 'குழந்தை' உள்ளங்களை உத்தேசித்தே தியாகபூமி எழுதப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லலாம்.....நாவல் கதையாக ரஸிக்கக்கூடிய தியாகபூமியை நாவல் இலக்கியமாக அங்கீகரிப்பது சிரமம்தான்.'

ஏற்காசம் முப்பத்து நான்கு வருடங்களுக்கு முன்கல்கியின் தியாகபூமி திரைப்படமாகக் கப்பட்டிருந்த சமயம் சூருவனி என்னும் இலக்கிய சஞ்சிகையில் (11-6-1939) அதன் ஆசிரியர் க. நா. ச. எழுதிய விமர்சனம் ஒன்றிலேயே மேற்காணும் பகுதிகள் இடம்பெற்றன. ஓரளவு இலக்கியப் பரிச்சயமுள்ளவர்க்கும் இப்பகுதி யிலே பொதிந்துள்ள குத்தலும் கிண்டலும் புலனுகாமற் போகா. "பொதுஜனத்துக்கு எளிதில் புரியக்கூடியதாக" இருந்த காரணத்தினாலேயே கல்கியின் ஆக்கத்தைக் கிண்டல் செய்தெந்தார் விமர்சகர். அதாவது. ஜனரஞ்சகமும் இலக்கியத்தரமும் உடனடித்தியல் முடியாதவை என்பது இத்தகையோரின் பிரதானவாதமாகும்.

இதற்கு நேர்மாறுன் கருத்தோட்டமும் உண்டு. உதாரணந் தேடி வெகுதுராம் போகவேண்டியதில்லை. பாஞ்சாலி சபதம் முகவரையில் பரரதியார் எழுதினார்,

"எளிய பதங்கள், எளிய நடை, எளிதில் அறிந்துகொள்க்கூடிய சந்தம் பொதுஜனங்கள் விரும்பும் மெட்டு இவற்றினையடைய

காவியமொன்று தற்காலத்திலே செய்து தருவோன் நமது தாய்மொழிக்குப் புதிய உயிர்தருவோன்கின்றன. ஒரீரண்டு வருஷத்துநாற்பழக்கமுள்ள தாழிம் மக்களைல்லோருக்கும் நன்கு விளங்கும்படி எழுதுவதுடன், காவியத்துக்குள்ள நயங்கள் குறைவுபடாமலும் நடத்துதல் வேண்டும்"

இக்கூற்று முந்தியதற்கு முரணிசைவானது என்பது வெளிப்படை. ஜனரஞ்சகத்தன்மையே இலக்கியத்தரத்தின் அடிப்படைகளில் ஒன்றாக்கக் கொள்ளப்படுகிறது பாரதியார் கூற்றில். உண்மையில் இவ்விரண்டும், அதாவது இலக்கியச்சிறப்பும் ஜனரஞ்சகத்தன்மையும் ஒன்றுக் கொன்று முரணுகவோ, ஒன்றையொன்று விலக்குவதாகவோ இருக்க வேண்டுவதில்லை. ஆனால் இலக்கிய உலகில் கடந்த சிலகாலமாக இப்பிளவு இருந்து வருகிறது. எமது சமுதாயத்தில் கைப்பணிக்கும் கலைக்கும், உடலுழைப்பாருக்கும் புத்திஜீவிகளுக்கும். பேதமும் ஏற்றத்தாழ் வகுனும் இருப்பதைப்போலவே இதுவும் சமுதாய அமைப்பிற் காணப்படும் சிற்சில முரண்பாடுகளின் பிரதிபலிப்பேயாகும்.

உலக இலக்கிய வரலாற்றை நோக்கினால், இலக்கியம் என்பது உணர்ச்சியின் வெளிப்பாடே; பயிற்சியினால்லரி இலக்கியகர்த்தாவின்து பாவனையினாலும், அவனையும் மீறிய கள் எர்ந்த உணர்ச்சி வேகத்தினாலுமே கவிதை முதலானவை படைக்கப்படுகின்றன என்னும் கோட்பாடு தோன்றியதையடுத்தே இப்பிளவு முனைப்பாகத் தென்படலாயிற்றென்பது புலனுகும்.

இலக்கிய உலகில் நிலவும் இப்பாருபாட்டையும் பிளவையும் சிற்சில விகற்பங்களுடன் வெவ்வேறு ஆசிரியர்கள் வெவ்வேறு வகையிற்கூறிப்போந்தனர். உதாரணமாக டி குயின்ஸி என்பவர் இலக்கியத்தை 'ஆற்றல் இலக்கியம்' Literature of power, அறிவு இலக்கியம் Literature of knowledge என இருவகைப்படுத்திக்கூறினர். பொசாங்கே (Bosanquet) என்பவர் இலக்கியத்தில் காணும் சவுயையையும் அழகையும் வெளிரூரு விதத்திற் பாருபடுத்துகிறார். மெல்லழகு (Easy beauty) வல்லழகு (difficult beauty) என்பது அவரது பகுப்பாகும். இப்பாகுபாட்டைப் பயன்படுத்தும் பேராசிரியர் வி. ஐ. சப்பிரமணியம் மேல் வருமாறு எழுதுகிறார்:

“எளிதில் தென்படும் இன்னேசை, உவமைப்பொலிவு, கதைப்பொருள் ஆகியவற்றால் துலங்குவது மெல்லழகு. இது நூலைப் படித்த வுடன் மிக எளிதாகப் புலப்படும். ஆய்வோ சிந்தனையோ இதனை அறியத் தேவையில்லை. இதிலிருந்து சற்று வேறானது வல்லழகு. இது நூலில் மறைந்து கிடைப்பது; எளிதில் விளங்காதது. வெண்ணென்றைக் கடைந்தெடுப்பது போல் அலசிப் பார்த்தபின் இலக்கியத்திலி ருந்து துலங்குவது. துண்பியல், அருவம், பொருத்தமின்மை இனைவு முதலியவற்றால் உருவாவது. இலையால் மறைப்புண்ட கனி போன்றது.’ (இலக்கியப் பேழை, அறிமுகம், பக. 6.)

சற்று மேலே நாம் எடுத்தாண்ட மேற் கோளில் க. நா. சுப்ரமணியம், ‘கல்கி’யில் மெல்லழகு மாத்திரம் உண்டென்று இளக்காரர்மாகப் பேசியதைப் பார்த்தோம். அவ்விடத்தில் வல்லழகுக் கொள்கையையே இலக்கியத்திற் சிறப்பம்சமாக அவர் வற்புறுத்துகிறார்என்று நாம் கருதலாம், ‘ஒன்று மற்றென்றைப் பழிக்கும்’ நிலைமை இது.

நாவலர் வழிவந்த இலக்கியப் பாரம்பரியம் அல்லது மரபு என்னும் பொருள்பற்றிக் கட்டுஞ்செய்தொடங்கிய எனக்கு முற்கூறிய சிந்தனைகளே முதலில் மனத்தில் எழுந்தன. ஏனெனில் மேலே எடுத்துக்காட்டியிருப்பன வமது காலத்து ‘இலக்கிய’ நிலைமையின் சிற்சில அம்சங்களாகும். ஆற்றலிலக்கியம்—அறிவிலக்கியம், மெல்லழகு—வல்லழகு, ஜனரஞ்சகம்—சார்பற்ற கலையார்வம் என்பனபோன்ற பாகுபாடுகளை நாவலர் எண்ணியுமிருக்கமாட்டார். எனவேதான் நாவலர் மரபினை விளங்கிக்கொள்வதற்கு எமது காலத்துப் பிரச்சினைகளைச் சுருக்கமாகவேனும் குறிப்பிட வேண்டியதாயிற்று.

ஒருதாரணங் காட்டுவோம். இருபதாம் நூற்றுண்டிலே. குறிப்பாக ‘மறுமலர்ச்சித் தமிழிலக்கியம்’ வளர்ச்சியுற்ற காலப் பகுதியில், டி குயின்ஸியின் ஆற்றல் இலக்கியம், அறிவிலக்கியம் என்னும் பாருபாடு பலராற் கைக்கொள்ளப்பட்டு வந்துளது. இப்பாகுபாட்டினை முதன் முதலில் செய்த டி குயின்ஸி, 1848-ல் மேல்வருமாறு ஓரு கட்டுரையில் எழுதினார் :

“அறிவிலக்கியத்தின் பணி போதிப்பதாகும். ஆற்றலிலக்கியத்தின் பணி உணர்ச்சியுட்

உவதாகும், முன்னது ஒரு சுக்கான்; பின்னது ஒரு துடுப்பு அல்லது கப்பற் பாய் எனலாம்.”

அலெக்ஸாண்டர் போப் என்ற ஆங்கிலக்கவிஞன்பற்றி டி குயின்ஸி இவ்வாறு எழுதி யவை அதே காலத்தில் இந்நாட்டில் உயிர்வாழ்ந்த நாவலருக்குப் புதிராகவே தோன்றி யிருக்கும் என்பதில் எதுவித ஐயமுமில்லை. டி குயின்ஸி போன்றேர் (இலக்கியத் திறனைய வாளர்) இத்தகைய ‘நுண்ணிய’ பாகுபாடுகளை வகுத்திருப்பினும், இன்றுகூட பொதுப்படையாக நோக்குமிடத்து. எழுதப்பட்டதெல்லாம் ஆங்கிலத்தில் Literature என்றே வழங்கப்படும். உதாரணமாக. ‘Have you any literature on the subject’ என்னும் வினாவில் இலக்கியம் என்னும் சொல், “பாட்டு, உரை எவையாயினும் ஒரு பொருள்பற்றி விரித்தெழுதப்படும் அனைத்தையும்” (ச. சோமசுந்தர பாரதியார், நற்றமிழ், பக. 19.), குறிப்பதாகவேயுள்ளது. நாவலரைப் பொறுத்தவரையில், தேவாரத்தையும், திருக்குறளையும், அடிப்படையில் இலக்கியமாகவே கொண்டார். ஆனால் தற்கால இலக்கிய விமர்சகர்களில் ஒருவரான க. நா. ச. சில காலத்திற்கு முன் திருக்குறங் இலக்கியமன்று; அறநூலே என்று ஒரு வாதத்தைக் கிளப்பியிருந்தார். க. நா. சுப்ரமணியத்தை விதந்து கூற வேண்டிய அவசியமில்லை. நவீன இலக்கிய விமர்சகர்கள் பலர் இக்கருத்தை யுடைவராகவே காணப்படுகின்றனர். உதாரணமாக, புதுமைப்பித்தன்கட்டுரைகள் என்னும் நூலிலே ‘சமயத்தையும் கடந்த கலை’ என்று முடுடமிடப்பட்ட கட்டுரையில்,

‘தற்காலத்திய பண்டிதர்கள் இலக்கியம் எது என்று கவனிக்க முடியாமல், எல்லாவற்றையும் புகழ்ந்துகொண்டு இடர்ப்படுவதற்கு காரணம், அவர்கள் இலக்கியம் என்றால் என்னவென்று அறியாததுதான்.

இவர்கள் ஒழுக்கத்தையோ, தர்மத்தையோ, அல்லது மதத்தையோபற்றிக் கூறுவது. அதாவது அனியலங்காரங்களுடன் கூறுவது எல்லாம் கவிதை என்று கூறி இடர்ப்படுவதின் காரணம் இதுதான்.....கவிதையைப் போதனைக்குரிய கருவியாக உபயோகப்படுத்தும்வரை அது கவிதையாக இருக்காது. அதன் ரசனை கெட்டுவிடுகிறது. ஒழுக்கமோ, தர்மமோ, அல்லது மோட்சமோ இவற்றிற்காக எழுதப்படும் கவிதை, கவிதையாகாது. ஒழுக்கமும், தர்மமும், மோட்சமும் கவிஞருடைய உள்ளத்தில் ஊறி, இருதயத்தின் கனி

வாக வெளிப்படும் இசைதான் கவிதையாகும்”

என்று அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறும்பொழுது திருக்குறள் போன்ற ஒரு நூல் இலக்கியமான்ற ஜயம் இக்கற்றைப் படிப்போருக்கு ஏற்படாமற் போகாது. “இருதயத்தின் கவிவாக வெளிப்படும் இசைதான் கவிதை” என்று புது மைப்பித்தன் முடிவாய்க் கூறுகையில், “ஆற்ற லிலக்கியத்தின் பணி உணர்ச்சியூட்டுவதாகும்” என்று டி குயின்ஸி கூறியதே எமக்கு நினைவுக்கு வரும். இவையெல்லாம் இலக்கியம்பற்றி இந்நூற்றுண்டிலே எழுந்துள்ள சில முரண்பாடுகளையே எமக்குணர்த்துகின்றன. திருக்குறள் போன்ற அறவியற் சார்புடைய நூல்தான் போகட்டும். ஆற்றலிலக்கியக் கொள்கையைப் பிடிவாதமாகவும் நெகிழிவற்ற முறையிலும் பற்றிக்கொள்பவர்கள் சங்கமருவிய காலத்து நூல்களை மட்டுமன்றி, சான்றேர் செய்யுள்களையுமே ‘உணர்ச்சியூட்டும்’ பண்பு அற்றன என்றிராகரிப்பதைக் காணலாம். கவிதையில் மெல்லமூகைவற்புறுத்தி வந்த டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார், ‘கவியும் உருவமும்’ என்னும் கட்டுரையில் (இதய ஓலி, பக். 164.) எனிமை ஜில்லை என்ற காரணத்துக்காகப் புறநானூற்றுப் பாடங்களை அலட்சியப்படுத்துகிறார். இவ்வடிப்படை நோக்கிலேயே புதுமைப்பித்தன் (மேலே குறிப்பிட்ட கட்டுரையில்), இவ்வாறு கூறுகிறார்.

“கவிதையின் அமைப்பும், உணர்ச்சியும் தான் கவிதையின் உரைகல். தமிழ்க் கவிதையை இரண்டு பிரிவாகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று, பழைய இலக்கியமான சங்க இலக்கியங்கள்; வெறும் யதார்த்தவிள்திரிப்புக்கள்; புகைப்படக் கவிதை என்று கூறிவிடலாம். அதற்குப் பிறகுதான் கவிதையின் உண்மையான வளர்ச்சி, கம்பன்வரை உள்ள பெருங்கனவுகள்” கட்டுரையாசிரியர் குறிப்பிடும் இரு பிரிவிலும் அவரது தனிப்பற்று எப்பிரிவின் மீதுள்ளது என்பது வெளிப்படை. இலக்கியத்துக்கு ஒருதலைச்சார்பான வரைவிலக்கணம் கூறுவதன் விளைவாகவே சான்றேர் செய்யுள்களையே கண்ணுடித்தனமாகக் கைவிடும் பரிதாபகரமான நிலைமை ஏற்படுகிறது. எமது காலத்து இலக்கிய முரண்பாட்டுக்கு இவ்வவல் நிலையை விட வேறு சிறந்த உதாரணம் தேவையில்லை.

இவற்றையெல்லாம் அவதானிக்கும் போதுதான், நாவலர் வழிவரும் இலக்கிய நோக்கும் போக்கும் குறிப்பிடத்தக்கணவாய்மைக்குத் தோன்றுகின்றன. முதலில் ஆற்றமுக நாவலரவர்கள் பிரபந்தத் திரட்டு முதல்பாகத் திலே இடம்பெற்றுப் பின்னர் பதிப்பாளர்களால் பால பாடம் நான்காம் புத்தகத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள ‘தமிழ்ப் புலமை’ என்னும் வியாசத்தில் மேல்வரும் பகுதிகள் இடம்பெற்றிருக்கின்றன.

திருவள்ளுவர் குறள், நாலடியார் முதலாகிய நீதி நூல்களைப் பதப்பொருஞ்சுடனே கற்றறிந்துகொள்க

தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா. திருப்பல்லாண்டு என்னும் அருட்பாக்களைப் பண்ணுடன் ஓதவும், சுத்தாங்கமாக ஓதவும் பழகிக்கொள்க

பெரிய புராணம், திருவிளையாடற் புராணம், திருவாதலூரடிகள் புராணம், கந்தபுராணம். உபதேச காண்டம், கோயிற் புராணம், காசிகாண்டம், கூரம் புராணம், சேதுபுராணம். காஞ்சிப் புராணம், திருத்தணி கைப் புராணம், பதினேராந் திருமுறையிற் பிரபந்தங்கள், குமரகுருபர சவாமிகள் அருளிச் செய்த பிரபந்தங்கள் முதலாகிய இலக்கியங்களை ஆராய்ந்தறிக்

திருவள்ளுவர் குறள் பரிமேலழகருடை, திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் நச்சினார்க்கினியருடை [திருக்கோவையாருக்கு உரையேழுதியவர் பேராசிரியரே என்பது பெரும்பான்மை ஆய்வாளர் இன்று கூறும் முடிபாகும்.], கல்லாடம் நச்சினார்க்கினியருடை என்பனவற்றைக் கற்று, இடைவீடாது பலகாலும் உளங்கொள்ப் பயிலுக்

..... இலக்கணங்களைக் கற்றறிந்து, தாம்கற்ற இலக்கியங்களில் இவ்விலக்கண விதிகளை அமைத்துப் பழகுக.

நாவலரவர்களின் இலக்கிய நோக்கை மட்டுமன்றி, அவரது கல்விக்கொள்கையையும் தெளிவுபடுத்தும் வகையில் அமைந்த இவ்வியாசத் திலமுக்கியமான சில பந்திகளையே இங்கு எடுத்தாண்டுள்ளேன். புராணங்களைப்பற்றிக் கூறுகின்ற பகுதியில் அவற்றை ‘இலக்கியங்கள்’ எனச் சிறப்பித்திருப்பதும் கவனிக்கத்தக்கதே. சௌசமயச் சார்பு இருப்பினும், மதக்காழ்ப்

புக்கு இடங்கொடாமல் நூல்களைக் குறிப்பிடுவதும் குறிப்பிட வேண்டியதோன்றே. இலக்கியத்தைக் கூறுபடுத்தாமல். முழுமையாக நோக்கும் தன்மையை இப்பகுதிகளிற் காணலாம்.

புராணங்களைத்தானே பெரும் பாலும் ‘இலக்கிய’ங்களாய்க் கூறியுள்ளார் நாவலர் என்று சிலகுக்குத் தோன்றலாம். அந்த ஜயம் நியாயமானதும் ஆகும். எனினிம் தேவாரம், திருவாசகம் முதலிய அருட்பாக்களுக்கும், புராண இலக்கியங்களுக்கும், உரைகளுக்கும் குறிப்பாக இலக்கியச் சிறப்புடைய உரைகளுக்கும் நுட்பமான வேறுபாடுகளை நாவலர் காட்டி யிருக்கிறார் என்பதும் நுணுகி நோக்குவோர்க்குப் புலனுகும். புராணங்களைப்பற்றி இவ்விடத்தில் ஒன்று கூறுதல் பொருத்தமாயிருக்கும். வரலாற்று அடிப்படையிலே பார்க்கும்போது நாவலரவர்கள் புராணங்களைத் தனியே சமய நூல்களாக மாத்திரம் கருதினார் என்று கூறவிலாது. தணிகைப்புராணம் பதிப்பா சி ரி யர் (1959) த. ச. மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை கூறுவது சிந்தனைக்குரியது:

“.....புராண இலக்கியங்கள் பெருங்காப்பிய வகையைச் சார்ந்தன. வடமொழி யில் உள்ள புராணநடை வேறு, தமிழ்மொழி யில் உள்ள புராணநடை வேறு. வடமொழி யிலே உள்ள புராணங்கள் வரலாற்றை மட்டும் அறிவிப்பன. தமிழ்ப் புராணங்கள் வரலாற்றுடன் காவிய இலக்கணங்களையும் பெற்று விளங்குவன. வடமொழியில் காவியங்கள் தனியே பொருந்துவன.”

தமிழ்ப் புராணங்கள் அனைத்துக்கும் அபேதமாக இக்குறிப்புரை பொருந்தும் என நாம் கருத வேண்டியதில்லை. ஆயினும், ‘தமிழ்ப்புலமை’ என்னும் வியாசத்திலே நாவலர் குறிப்பிடும் புராணங்களில், பெரியபுராணம், கந்தபுராணம், காஞ்சிப்புராணம், திருத்தணிகைப்புராணம் முதலியன் ‘இலக்கிய’த்தரத்திலும் உயர்ந்து விளங்குகின்றன என்பதை மறுப்பவர் இரார். அந்த வகையில் நாவலரவர்களின் அளவுகோல் இலக்கிய நயத்தையும் உள்ளடக்கியதாய் இருந்தது என்பது கூருமலே விளங்கும்.

நாவலரவர்கள் இலக்கியம்பற்றிக் கொண்டிருந்து இசைவினக்கழுடைய நோக்கு, அவர்மாணக்கரிடத்தும் வெவ்வேறு அளவில் காணப்படுகிறது. உதாரணத்துக்கு, திருவாவடுதுறை ஆதீன மகாவித்துவானுயிருந்தவரும், நாவல

ரின் மாணவகரும் ஆகிய யாழ்ப்பாணத்து வடகோவை சபாபதி நாவலரையே எடுத்துக் கொள்வோம். இலக்கிய வரலாற்றின் திருந்தாத—முன்னேடுமாதிரி—என்று கருதத்தகும் வகையில் அமைந்த நூலொன்றை அவர் இயற்றினார். திராவிடப்பிரகாசிகை, (1889) “தமிழ் இலக்கிய இலக்கண சாத்திர மெய்வரலாறுகளையெல்லாம் இனிதுபட எடுத்து ப்போதிப்பது” என்பர். தமிழின் தெய்வப்பழைய மரபியல், இலக்கண மரபியல், இலக்கிய மரபியல், சாத்திர மரபியல், ஓழிபியல் என ஜவகைப் பிரிவு பெற்று விளங்கும் அந்நூலில் தமிழிலக்கியத்தை விரிந்த மணப்பான்மையுடனே விவரித்திருக்கிறார் ஆசிரியர். திருமுறையிலக்கியம், சங்க இலக்கியம், காவிய இலக்கியம், புராண இலக்கியம், இதிகாச இலக்கியம், பலவகைப் பிரபந்த இலக்கியம் என பொருள் அடிப்படையிலும் வடிவத்தின் அடிப்படையிலும் வடிவத்தின் அடிப்படையிலும் இலக்கியங்களைப் பாகுபடுத்தியிருக்கிறார்.

சபாபதி நாவலர் வேதவழக்கைப் போற்றுபவர் என்ற முறையிலும், தேவாரம் வேதங்களின் சாரம் என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலும், “திருமுறையிலக்கியங்கள் திருவருளோத்துக்களாதற் சிறப்புப்பற்றியும்” அவற்றின் வரலாற்றை முதற்கண் சொன்னார். இன்று பார்க்கும் எமது இது காலமுரணை கத்தோன்றுவது இயல்லே. எனினும் இலக்கிய ‘நயத்தின்’ பெயரில் சங்க இலக்கியங்களையோ, சங்கமருவிய காலத்து நூல்களையோ விலக்கி வைத்தார் அல்லர்.

தமது சமய நம்பிக்கையின் காரணமாக, தேவார திருவாசங்களை முதலிலே விவரித்து பின், “திருமால் திருவடிப் பத்திரான வான்பயிர் வளர்த்தற்கு இன்றியமையா” ஞானமிர்தமாம் நாலாயிரத் தில்வியப் பிரபந்தத்தை அடுத்துக் கூறினார். அதையடுத்து சங்க இலக்கியத்திற்கும் திருமுறை இலக்கியத்திற்கும் இடையே அமைந்த திருக்குறள் வரலாற்றைக் கூறினார்.

‘காவிய இலக்கியம்’ என்னும் மூன்றும் பிரிவில் சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, குண்டலகேசி, வளையாபதி, குளாமணி முதலியபேரிலக்கியங்களைக் காழப்படு எதுவுமின்றிக் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம். “இக்காவியங்கள் தொல்காப்பிய இயல் வழிபட்டு மேற்கூறிய சங்கத் தமிழ்ச் சொற்பிரயோகம் பெரும்பாலும் மருவி, நவரசங்களுட் சிலவும் பலவந்தங்கண் அடங்கக்கொண்டு உலகவியல், நீதி,

வெராக்கியம் முதலியவைகளை நன்று அறி விருத்துவன்’ என்றும், சிந்தாமணிக் காப்பி யத்துக்கு நல்லுரை கண்ட நக்கினர்க்கினியர் உரையானது, “செய்யுட்களின் பொழிப்புத் திரட்டிச் சொன்முடிபு விளக்கி மேற்கோள் காட்டிப் பொருள்நுட்பந் தெளித்துக் கவி இரு தயந் தோற்றிச் சிந்தாமணிக்கு நந்தா விளக்கம்” என்றும், சிலப்பதிகாரம் ‘‘முத்தமிழ் இலக்கியமான ஓர் சைனகாவியம்.....சிலம்பை முக்கிய விடயமாகச் கொண்டெடுமுந்த காவியமாக விளன், சிலப்பதிகாரமெனப்பட்டது’’ என்றும் ‘பலவகைப் பிரபந்த இலக்கியம்’ என்னும் உபபிரிவில், ‘‘கலிங்கத்துப்பரணி, நளவெண்பாய் போலும் முன்னேர் பிரபந்தங்களும், குமரகுரு பர முனிவர் இயற்றிய பிரபந்தங்களும், சிவப்பிரகாச முனிவர் இயற்றிய பிரபந்தங்களும்.....இவைபோல்வன பிறவுஞ் செந்தமிழ்ப் பிரபந்த இலக்கியங்களாம்’’ என்றும், வேறுசில பிரபந்தங்கள், ‘‘சொல்லனி பொருள்ணி துறுமி விளங்கும் நல்ல தமிழ்ப் பிரபந்தங்கள்; கொழி தமிழ்க் கவிகள்’’ என்றும் சபாபதி நாவலர் ஆங்காங்கு எழுதும்பொழுது, அடங்கிய ஆனால் ஜயத்துக்கிடமில்லாத இலக்கிய ரசனையைக் காண முடிகிறதல்லவா?

சபாபதி நாவலர் மொழிபெயர்த்து இயற்றிய சிதம்பர சபாநாத பூராணம் என்னும் நூலிலே காவிய நயங்கள் சிறப்பாகச் சொல்லுமளவிற்கு இல்லையென்பது எவரும் ஒப்புக் கொள்ளக்கூடிய செய்தியே. ஆனால் மேலே காட்டிய மேற்கோள் பகுதிகளில் அவரிடத்து இருந்த கவியுள்ளம் ஆங்காங்குப் பளிச்சிடுகிறது என்பது கண்கூடு. அறவியல், ஒழுக்கவியல். சமயம், இலக்கியம் ஆகியவற்றை வேறுபடுத்தி உணராமல் ஆற்றலையும் அறிவையும் இணைத்துணரும் பக்குவத்தை அவரது கூற்றுக்களிற் கண்டு தெளியலாம்.

இவ்வாறு அழுத்தமாகக் கூறுவதனால் நாவலர் மரபினர் இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரையில் பன்னலத் திரட்டாளர் என்றே, பலகோட்பாடுகளின் கருத்துக்கலையும் ஒருவாறு இணைத்துக்கொள்கிறவர்கள் என்றே நாம்கருத வேண்டியதில்லை. தமக்கெனச் சிறப்பான நம்பிக்கைகள் சிலவற்றைக் கொண்டவராகவே இருந்தனர். எனினும் கணமுடித்தனமாக இலக்கியத்தைத் தரம் பிரித்தவர் அல்லர் என்பதே மனங்கொள் வேண்டியதாகும்.

இவ்விடத்திலே இன்னுமொரு குறிப்பையும் கூறிவைத்தல் பொறுத்தமாயிருக்கும் என

என்னுகிறேன். இலக்கியம் என்ற சொல் சில நூற்றுண்டுகளாகத் தமிழில் வழங்கி வந்திருப்பினும் மிகச் சமீப காலம்வரை அது பரந்த பொருளிலேயே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. உரையாசிரியர்களே இலக்கியம் என்ற பத்திற்குப் பொருட் செறிவை ஏற்றினர் எனக்கருத இடமுண்டு. தொல்காப்பியத்தில் ‘இலக்கியம்’ எனும் சொல் வழங்கப்படவில்லை. பா, பாடல், செய்யுள் முதலிய சொற்களே இலக்கிய வகைகள் அனைத்தையும் குறித்து நின்றன. அவ்விலக்கிய வகைகளுள் உரைநூல்களும் அடங்கின எனக்கருதுதல் தவறாகாது. பாடுக்களால் இயன்ற நூல்களே மட்டுமன்றி உரைநூல்களும் இலக்கியமே என்னும் கருத்தைப்பலர் எற்றுக்கொள்ளாத ‘இருண்ட’ காலப்பகுதியில் உரைநடை நூல்கள் இயற்றி உய்யும் நெறிகாட்டியவர் நாவலர். அதனாலேயே “வசன நடை கைவந்த வல்லாளர்” என்னும் தனிச் சிறப்பு அவருக்கு ஏற்படுவதாயிற்று. பொருளின் அடிப்படையில் நன்னேக்கம் உடைய நூல்களை ‘இலக்கியம்’ என்று நாவலர் கொண்டமையாலேயே தொல்காப்பிய நெறியைப் பேணிய அதேவேளையில் நவீன கல்வி முறைக்கேற்ற இலக்கிய நூல்களையும் இயற்றுவாராயினார்.

இக்கண்ணேட்டத்திலே பார்க்கும் பொழுது இந்நூற்றுண்டிலே, உரைநடையை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுந்த புணக்கதை, நாடகம் முதலியன் அப்பழுக்கற்ற இலக்கியங்களே என்பது போதரும். நாவலர் இருந்தால் இதனை உவந்தேற்றிருப்பார். எனினும், சில வருடங்களுக்கு முன் இந்தாட்டிலே இலக்கிய ஆக்கத்திற்கு உரிய மொழிபற்றிய சர்க்கை எழுத்தாளர் மத்தியில் எழுந்தபோது, நாவலர் மரபு பேசும் சில செந்தமிழ்க் காவலர்கள் நவீன இலக்கியப் போக்கையும் நோக்கையும் நெயாண்டு செய்து மறுத்துரைத்தது வெடிக்கையொகும். இவர்கள் இலக்கிய வரலாற்றையும் இலக்கியத்தின் பண்பையும் பணியையும் தெளியாதவர்கள் என்று கூறுவதன்றி வேறொன்று கூற வேண்டும்? எத்தகைய நல்லமரபிலும் காலப்போக்கிலே சிற்கில் கோட்டங்களும் பிறழ்ச்சியும் ஏற்பட்டுவிடுகின்றன. முற்கூறிய வாதப்பிரதிவாதத்தின்போது ‘செந்தமிழ் வழக்கு’ப்பற்றி நாவலிக்க உரைத்தோரது சிறுபிள்ளைத்தனமானதும், மட்டுரகமானதுமான பிரலாபம் நாவலர் வழிவந்த இலக்கிய மரபின் மறுதலிப்பு என்பதில் என்னளவும் ஜயமில்லை.

“கல்வி கேள்விகள் இல்லாதவர்கள் கடவுளை அறிந்து வழிபட்டு உய்யமாட்டார்கள்” என்று கல்விக்குக் குறிக்கோள் கூறியவர் நாவலர் என்பது நாமரிந்ததே. எனினும் அந்நோக்குக் கொள்கை இலக்கிய ரசனைக்குத் தடையாயிருக்கவில்லை என்பது இக்காலத்தவர் பலர் மனங்கொள்ள வேண்டியது ஒன்றாகும். இதனை வேறொரு வகையாகவும் நாம் எடுத்து விளக்கலாம்.

நாவலரவர்கள் தமது அடிப்படை நம்பிக்கைகளுக்கிடையை புராணக் கருத்துக்களை—சமயப் பொருளை—சிரமேற்காண்டவர். எனினும் சீவகசிந்தாமணி போன்ற சமணசயச் சார்புடைய காவியத்தைப் போற்றத் தவறவில்லை. அந்நாலை அவரே பதிப்பிக்க எண்ணியிருந்தார் என்பதும் தெரிந்ததே. ஆனால் இடைவிடாத சமயப் பணியில் ஆழ்ந்துபோயிருந்த அவருக்கு காவியரசனை இன்றியமையக்கூடிய ஒரு பொருளாகவே இருந்தது. அவ்வின்பத்தையும் தியாகன் செய்தார் என்றும் கூற இடமுண்டு. ஆனால் நாவலர் வழிவந்தவர்கள் பலர் சிறந்த ரசிகர்களாயிருந்திருக்கின்றனர். ‘வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளை’ என்னும் கட்டுரையில் (கந்தபுராண கலாசாரம், பக். 31) பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளையவர்கள் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார் :

“நாவலர் அவர்களுக்குப் பெரியபுராணம், போலே, பொன்னம்பலபிள்ளைக்குக் கம்பராமாயணம் நரம்புத் துயகளிலும் ஊறிக்கிடந்தது. சீவகசிந்தாமணியிலும் பின்னைக்கு விசேஷ பயிற்சி உண்டு.....கம்பராமாயண ரசனைகளையும் சிந்தாமணி முதலியகாவிய ரசனைகளையும் கந்தபுராணத்துக்கு வியாக்கியானம் செய்யும்போது ஏற்ற ஏற்ற இடங்களில் பொன்னம்பலபிள்ளை அள்ளிச்சொரிவார். அது வித்துவான்களாகிய மது கரங்களுக்குப் புத்தம்புதிய அமிர்தமாய்ப் பொங்கிக்கொண்டிருக்கும்”

இழுக்கத்திலும் சமயத்திலும் கடுங்கண்டிப்பானவராய் இருந்த நாவலர், காவிய ரசனையை உள்ளடங்கலான முறையில் மாணவர்க்குக் கற்பித்திருத்தல் கூடும். எனினும் நாவலர் அவர்களுக்கு மருமகரும் மாணுக்கருமான பொன்னம்பலபிள்ளையிடத்து அபாரமாக வாய்க்கப்பெற்றிருந்தி காவிய ரசனை நாவலர் வழிவந்தது என்றே கொள்ள வேண்டும். பொன்னம்பலபிள்ளையிடம் காவிய ரசனையைப் பெற்றவர்கள் பலர். பொன்னம்பலபிள்ளை காலத்திலி

குந்து வழிவழிவரும் கம்பராமாயண ரசனை இன்று ஜீவந்தர்களாயுள்ள பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை, புலவர்மணி ஏ. பெரியதம் பிப்பிள்ளை ஆசியோர்வரை பேணிப் போற்றப்பட்டு வந்துளது என்னாம். நாவலர் தென்னிந்தியாவுக்குப் போகிற காலங்களில் அவருடன் சென்ற பொன்னம்பலபிள்ளையிடம் காவியங்களைக் கற்றுணர்ந்து சுவைத்தோர் பலராவர். சபாபதிச் செட்டியார் என்பவர் வீட்டில் பிள்ளையவர்கள் ‘நடாத்திய’ இலக்கிய வகுப்புக்கள் பிரசித்தம். அதுபோலவே காவியங்களைக் கற்பதற்காகத் தென்னிந்தியாவிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் வந்தோரும் பலராவர். தனிகைப்புராணம் திருவாடுதுறை ஆதீனப் பதிப்பு முகவுரையில் த. ச. மீனாட்சிகந்தரம்பிள்ளை பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார் :

‘இப்போது ஆதீன வெளியீடாக வரும் இப்புராணக் குறிப்புரை, என தமிழாசிரியர்களில் ஒருவரும் இவ்வாதீன வித்துவானுமாகிய ஸ்ரீ பொன்னேது வா மூர்த்தி கள் ஸ்ரீ சே. ரா. சுப்பிரமணியக் கவிராயர் அவர்களிடத்திலும், ஸ்ரீ ஆறுமுகத்தம் பிரான்கவாமிகளிடத்திலும்....பாடங் கேட்டபடியே எழுதி வைத்திருந்த பெறலரும் சரக்கறையாகிய குறிப்புரைகளாம்.ஸ்ரீ பொன்னேதுவாழுர்த்திகள் யாழ்ப்பாணத்து ஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் அவர்கள் மருகரும் மாணவகரும் ஆகிய ஸ்ரீ பொன்னையாபிள்ளையவர்கள் பால் திருவாவடுதுறை மகாவிங்கம்பிள்ளையுடன் கம்பராமாயணம் கேட்பதற்கு முன்னரேயே தனிகைப்புராணம் முதலியவற்றை நன்கு ஆராய்ந்து பாடங்கேட்டவர்கள்.....இக்குறிப்புரை எழுதி வைத்துள்ள காலம் ஸ்ரீமத், உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள் முதன்முதலாக சீவகசிந்தாமணியைப் பதிப்பித்த சி. பி. 1887-ஆம் ஆண்டின் முன்னரென்று தெரிகிறது.....இனி, இத்தனிகைப்புராணத்தை முதன்முதலாக யாழ்ப்பாணத்து ஸ்ரீ சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள் 1883-ஆம் ஆண்டிலே அச்சிட்டார்கள்.....’

நாவலர் வழிவரும் மரபு என்று நாம் கூறும் போது சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை, பொன்னம்பலபிள்ளை, குமாரசுவாமி புலவர், நா. கதிரைவெற்பிள்ளை முதலியோரது பங்களிப்பையும் அவர்போன்ற ஏனையோரின் பங்களிப்பையும் சேர்த்தே நாம் பொதுவாய்க் குறிப்பிடுகின்றேம். இம்மரபு, காசிவாசி செந்தி நாதையர், மேலைப்புலோலி சைவசித்தாந்த

மகாசரபம் நா. கதிரைவேற்பிள்ளை, சங்கர பண்டிதர் போன்ற வைரம் பாய்ந்த சித்தாந்தி களை மட்டுமன்றி இலக்கியத்துறையிலே ஈடுபாடுடையராய் விளங்கிய தாமோதரம்பிள்ளை, பொன்னம்பலபிள்ளை. அம்பலவாண் நாவலர், சபாபதி நாவலர் முதலியோரையும் தன்னுள் அடக்குகிறது என்பது நினைந்துகொள்தத்தக்கதாகும். இவ்வாறு பாகுபடுத்துவதே அத்துணைப் பொருத்தமன்று எனத் தோன்றுகிறது. ஏனெனில், காசிவாசி செந்திநாதையரின் கந்த புராண நவநீதம், தேவாரம் வேதசாரம் முதலியன் அடிப்படையில் சமயப் பொருள்பற்றியன வாயிருப்பினும், அவற்றில் உள்ளார்ந்த வகையிலே இலக்கிய உணர்வு இழையோடுகிறது என்பதே பொருத்தமாகும். இவ்வாறு இலக்கியத்தை, ‘அறிவிலக்கியம்’, ‘ஆற்றலிலக்கியம்’ என இருக்குறுப்படுத்தாமையே நாவலர் மரபின் பிரதான பண்புகளில் ஒன்று என்பது வற்புறுத் தப்பட வேண்டிய தொன்றுகும்.

இவ்விடத்திலேயே இலக்கியத்துக்கும் பண்பாட்டுக்கும் உள்ள பிரிக்கவியலாத பிணைப்பு துலக்கமடைகிறது. ‘கந்தபுராண கலாசாரம்’ என்ற தொடரை, பண்டிதமணியவர்கள் பயன்படுத்துவது இப்பொருளிலேயே எனலாம். இன்றைய யுகத்திலே கந்தபுராண உணர்வு மட்டும் வாழ்க்கைக்குப் போதாது. அது வேறு விஷயம். ஆனால் தத்துவத்தையும் பண்பாட்டையும் இலக்கியத்துடன் இணைத்துக் காணும் நிலைக்குப் பொருத்தமான குறியீடாக, ‘கந்தபுராண கலாசாரம்’ என்னுந் தொடர் கச்சிதமாக அமைந்துள்ள எனலாம்.

‘ஓளவையாரிலும் திருவள்ளுவரிலும் பாரதத்திலும் இராமாயணத்திலும் முழு கித் தினாத்துத் திருமுறைகளும் சிவபுராணங்களும் பயிலும் ஆண்களையும் பெண்களையும் நாம் ஆக்கி வைத்திருக்க வேண்டாவா?’

என்று சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் கவலையுடனும் ஏக்கத்துடனும் வினவும்போது நாவலர் மரபின் குரலையல்லவா கேட்கின்றோம்?

நாவலர் மரபின் இன்னைரு குறிப்பிடத் தக்க அம்சம் மக்கட் சார்பு ஆகும். அதாவது பாரதியார் பாஞ்சாலிசபதம் முன்னுரையில் எழுதியதுபோல, அவருக்குப் பல்லாண்டுகள் முன்னதாகவே, “தமிழ் மக்கள் எல்லோருக்கும் நன்கு பொருள் விளங்கும்படி” எழுத முனைந்த வர் நாவலர். சமய, தத்துவத்துறையில் அவர் வழிவந்தோர் இப்பண்பைத் தக்கவாறு வளர்த்

துப்பயன்படுத்தவில்லையெனினும், நா. கதிரைவேற்பிள்ளை போன்றேர் அப்பண்பைப் பேணி னர் எனலாம். நாவலர் சரித்திரம் எழுதிய த. கௌலாசபிள்ளை அவர்களின் கூற்றென்று இவ்விடத்துப் பொருத்தமாயிருக்கிறது.

“முன்னிருந்த எங்கள் சமாயாசாரியர்கள் தாம் தரிசனஞ்ச செய்யப்போன தலங்களில் எல்லாம் பதிகங்கள் அருளிச் செய்தார்கள். இவரோ தாம் போன இடங்களிலெல்லாம் லோகோபகாரமான சைவப் பிரசங்கங்கள் செய்து வந்தனர்..... வசனம் போலப் பாட்டுக்கள் இக்காலத்திற் பிரயோசனமுடைவைகளல்ல என்று கருதியே பாட்டுப்பாடு தலை இவர் குறைத்துக்கொண்டார்”

இம்மேற்கோளில் இடம்பெறும் சொற்கேற்றர்கள் சில கூர்ந்து கவனிக்க த்தக்கன. ‘லோகோபகாரம்’, ‘பிரயோசனம்’ என்பனவே நாவலரது மக்கட்சார்புக்கு விளக்கஞ்செய்கின்றன. இப்பயன்பாட்டு நோக்கை, சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் மேல்வருமாறு கூறியுள்ளார். “ஆறுமுக நாவலர் எல்லாருக்கும் விளங்கத்தக்க தெளிவான நடையில், படிப்படியே பயன்தரும் வகையில் புத்தகம் எழுத வும் பதிக்கவும் நேர்ந்தது” நமது நாடும் மக்களும் நன்னிலை யடைதல் வேண்டும் என்பதற்காகவே. மக்கட் சார்பினுலேயே, நாவலர் தமிழிலே முதன்முதலாகப் பிரசங்கம் செய்ததும், நல்ல முறையில் கட்டுரைகளை எழுதியதும், பாட்டுநால்கள் எழுதி வழிகாட்டியதும், ஆங்கிலத்தில் உள்ள குறீயீட்டு முறையைத் தமிழ்தமிழ் வசன நடையிற் புகுத்தியதும். சைவ—ஆங்கில பாடசாலையை முதன்முதல் ஆரம்பித்ததும் நிகழ்ந்தன எனலாம்.

இக்கட்டுரையின் முற்பகுதியிலே நான் விவரித்துள்ள இலக்கியப் பிளவுகளின் விளைவாக வும் தருக்கரீதியான வளர்ச்சியாகவும் இக்காலத்திலே சில எழுத்தாளர்கள் தமது சூழ்விலிருந்து அந்தியப்பட்டு, புதுமுறைக் கவிதை, புதுமுறை நாவல்—New Wave—என்றெல்லாம் மக்களுக்குச் சிறிதும் விளங்காத வார்த்தைகளைப் ‘படிமங்கள்’ என்றும், ‘வசன கவிதை’ என்றும் கூறி, தம்மையும் இலக்கிய உலகையும் ஏமாற்றிக்கொள்ளும் போதுதான், பிளவுப்பாத இலக்கிய மரபின் சிறப்பியல்பு நன்கு தெரிகிறது.

நாவலர் அவர்கள் எந்த விஷயத்தையும் சிறப்பாகச் சமயநோக்கிலே சீர்தூக்கியவர். எனினும், மக்களிலே சமய அடிப்படையில் வேறுபாடு காட்டியவர் அல்லர். பொது விஷயங்களில்—கத்தோலிக்க மக்களுடன் தோணோடு தோன்னின்று இயக்கங்களில் ஈடுபட்டவர் என்பது நன்கு அறியப்பட்ட செய்தி யேயாம். அதைப்போலவே கல்வித்துறையிலும் இலக்கியத்துறையிலும் நாவலர் வழிவந்த உழைப்பாளிகள் 'லோகோபகாரமான' வழியில் கருமங்கள் ஆற்றவே முயன்றனர். உதாரணமாக, “நாவலர் அவர்களுக்குப் பின், நாவலர் அவர்களைப் போலவே நமது நிலையையும் நமது தேசத்தின் போக்கையும் நன்கு சிந்தித்தவர் பாவலர் தெ. அ. துரையப்பாபிள்ளை.” நாவலர் வசன மூலம் தனது கருத்துக்களைப் பிரகச ணஞ் செய்தார். துரையப்பாபிள்ளை கவிதைகள் மூலம் தமது சிந்தனைகளை வெளியிட்டார். நாவலர் கண்ணீரால் எழுதிய ‘யாழ்ப்பாணச் சமய நிலை’ போன்றதே பாவலர் தேசபக்தியோடு இயற்றிய ‘யாழ்ப்பாண சவதேசக் கும்மி’. அதிலே அவையடக்கத்துக்கு முதற் செய்யுள் வருமாறு:

தேசோப காரங் கருதியிக் கும்மியைக்
செப்புகின் ரேநூத ஸாலெவரும்
லேசாய் விளங்க இலகு தமிழில்
இயம்புவ தேநலம் சங்கமின்னே

எவரும் இலேசாய்—எளி தில்—விளங்கு ம் பொருட்டு இலகு தமிழில் பாடுவதாகப் பாவலர் கூறும்பொழுது நாவலர், சுப்பிரமணிய பாரதியார் ஆகிய இருவரது குரலையுங் கேட்கக் கூடியதாயுள்ளது. பின்வரும் செய்யுள் ஒன்றில்

கஸ்வித் திறனை யுலகோ ரறியக்
கழற்ட வில்லையிக் கும்மியை யான்
நல்வித மாகநம் நாடு திருந்த
நவிலுகி ரேனாடி சங்கமின்னே

என்று பாடும்பொழுது, வித்துவச் செருக்கு எது வழியின்றி, பழகுதமிழில் செய்யுள் இயற்றியதன் நோக்கம் எமக்குப் புலனைகிவிடுகின்றது. நாவலர் மரபில் சிறப்புவாய்ந்த பெருமக்களிலே ஒருவரான பாவலர் துரையப்பாபிள்ளையைப் போலவே கடந்த பத்துப் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக, சமுதாய நோக்கும், தேசாபி மானமும், தமிழிலக்கிய ஆர்வமும் கொண்டு சமுத்துத் தமிழ் ஏழுத்தாளர்கள் இயங்கி வருவதும், நாவலர் மரபின் நவீன வெளிப்பாடு என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது, ஏனெனில் உண்மையான—உயிர்த்துடிப்புள்ள—மரபு என்பது கடுமையான வரையறை அற்றது; அது புனிதமான பெயர்ப் பட்டியலில் தங்கியிருக்காதது. காலத்துக்குக் காலம் தனினைத்தானே புதுப்பித்தும், தனக்கு வேண்டிய ஜீவசத்துப் பெற்றும் இயங்கிச் செல்வதே மரபு ஆகும்.

இவ்வாறு பார்க்கும்போது நாவலர் மரபு என ஒன்று இருப்பதன் உண்மையையும், அது தொடர்ந்து இந்நாட்டிலே இயங்கி வந்துள்ளது என்பதையும். அதற்குச் சில சிறப்பியல்புகள் உண்டு என்பதனையும், வெளித்தோற்றத்திற் சிற்சில மாற்றங்கள் தென்படினும், அம்மரபு இன்றைக்கும் வாய்ப்பாயுள்ள சில ஆக்கக் கூறுகளைக் கொண்டிருக்கிறது என்பதையும், அவற்றில் ஒருமுகப்படுத்த இலக்கிய நோக்கு, மக்கடசார்பு, நாட்டு நல நாட்டம், என்பன சிறப்பானவை என்பதையும் அவை மறைமுகமாக வேணும் உள்ளார்ந்த சக்தியுடன் செயற்படுவதனுலேயே தற்கால சமுத்துத் தமிழிலக்கியம் சிற்சில அம்சங்களில் தென்னிந்திய இலக்கியப் போக்கிலிருந்து வேறுபட்டு விளங்குகிறது என்பதையும் நாம் ஜீயத்துக்கிட..மின்றி உணரக் கூடியதாயிருக்கிறது.

நாவலர் தமிழ்சை (கலீயோகி ஸ்ரீ குத்தானந்த பரதீயர்)

இப்போது தமிழ்சை முழக்கம் எங்கும் கேட்கிறது! தமிழ்சைக்கு விதை போட்டவரும் நமது நாவலரே; நாவலருக்கு முறையான இசைப்பயிற்சியில்லை; என்றாலும் அவர் குரல் இனிமையாயிருக்கும்; அருட்பாடல்களை உருக்கமாக இன்னிசையுடன் பாடுவார்; இயற்கையான இசையறிவு உண்டு; நாவலர் முருகனை உபாசனை மூர்த்தியாகக் கொண்டவர். அவர் கதிர்காமத்திற்குச் சென்று முருகனைத் தரிசித்து வருவது மழக்கம். ஒருமுறை நாவலர் கதிரை முருகன்மேல் ஆறு இனிய கீர்த்தனங்களும் ஒரு மங்களமும் பாடிக் கதிர்காமத்திலேயே அரங்கேற்றினார். அக்கீர்த்தனங்களில் சில வரிகளைச் சுவைப்போம்:

இராகம்: சாவேரி

தாளம்: ஆதி

இராகம்: கல்யாணி

தாளம்: ரூபகம்

பல்லவி

உனினிருபாதந் தெரிசனஞ் செய்த பின்னரே
யுவகைக்காலு லாழ்ந்ததேனே. (உன்)

அநுபல்லவி

தன்னிகிளில் கதிரை - தனில்வாழும் போதனே
சற்குண்ய பரிபூரண - சண்முக நாதனே. (உன்)

சரணம்

சனன மரணத்துயரந் தாழ்கிண்றேன் - இன்னுஞ்
சஞ்சலச் சாகரத்துள் வீழ்கிண்றேன்
இன்னமும் பராமுகஞ் செய்யா தெனக்குருகுவாய்
ஏதிலாத முத்தி யின்பந் தருகுவாய் (உன்)

இராகம்: சுருட்டி

தாளம்: ஆதி

பல்லவி

நிருமல பரசிவ சண்முகா - சுத்த
நித்திய - சுத்திய - வித்தக னங்குய
(நிரு)

அநுபல்லவி

திருவு லாவு யிலங்கையின் மேவிய
சீர்திக முங்கதிர் காமத்துறைதரு
சிற்பரா - அருள் தற்பரா - அன்பர்
சிந்தையுகந்தம ருந்தனி வேலனே (நிரு)

சரணம்

அறிவுக்கறிவாய் நின்றவா - கிரெளஞ்சியிடன்
அவுணர்கிணையைக் கொன்றவா
குறிகுண மிறந்திலகு முருகா
கூரந்துளாயனி மருமன் மருகா
கோலனே - புரி நூலனே - ஓற்றைக்
கோம்பினன் பின்வரு தம்பியே யின்பருள். (நிரு)

பல்லவி

என்மே லிரக்கமில்லையா சாமி - புதல்வனுக்குத்
தந்தை இரங்காதிருந்தா வென்சொல்லும் பூமி

அநுபல்லவி

தன்னிகிளிலாக கதிரைமலை வாழுந்
தற்பரானந்த சாமிச காரம்ப
வுன்னுபய சரணம்புய மல்லாம்
லொன்றும்புக லிடமின் றினியாகுதல் (என்)

சரணம்

நித்தியபரி பூரணைந்த நிருமலா
முருகா பாம்பில் நிருத்தம் புரியும்
பரந்தாமனுக்கு நிசில்லாத நன்மருகா
துத்தியவள்ளி மணௌ பலதொண்டர் வணங்கிடு
தாளா

என்மேற் சூதை யென்னுதே
என்னையிந்த வாதை யண்ணுதே
கனமிகு துய்யா - மெய்யா - பொய்யா
பன்னிருக்கயா - அய்யா - செய்யா - இன்னும்... (என்)

இராகம்: அசாவேரி தாளம்: ஆதி

பல்லவி

சிவகுரு நாதருக்குச் செய மங்களம் நல்ல
செங்கமல பாதருக்குச் செய மங்களம்.

அநுபல்லவி

பவமறுத் தெனையாறும் பன்னிரு தோளருக்கு
தவமுனி வர்களுந் தங்கரு ளாளருக்குச் (சிவ)

சரணம்

சங்கரன் குமாரர்குல்லைத் தாரருக்கு மங்களம்
தன்னிகிளிலாதநல் லூரருக்கு மங்களம்
பொங்குசினத் தவணைரப் போரில்வென்ற
வீரருக்குத்
துங்கவகத் தியர்க்கருள் தோமிலதி தீரருக்குச் (சிவ)

நால்வர்ண சௌகர்த் தோம்பு

சிவத்தமிழ்ச் செல்வி பண்டிகை சைவப் புலவர்
செல்வி தங்கம்மா அப்பரக்குட்டி

“ எவ்வழி நல்லவராடவர்
அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே ”

என்பது ஒளவையாரின் வாக்கு. ஒரு நாட்டின் பெருமை அந்த நாட்டிலே தோன்றிய பெரிய வர்களாற்றுன் நிலை நாட்டப்படுகிறது. தான் வாழ்ந்த காலத்தையும் தமது சூழலையும் கிந்தித்துச் செயலாற்றியவர் நாவலர். அன்னிரின் அயரா உழைப்பினால் சைவத்துக்கும் தமிழுக்கும் புத்துயிர் ஊட்டப்பட்டது. அவர் அவதாரித்த காலம் யாழ்ப்பாண மக்கள் உண்மை அறிவிழந்து போலியில் மயங்கி அந்தியராட்சிக்கு அடிமைப்பட்டிருந்த ஒரு காலமாகும். இந்தச் சூழ்நிலையில் அவரெண்ணம் விரிந்து தாய் நாட்டிற்கும் சேய் நாட்டிற்கும் இடையில் பேரினைப்பை ஏற்படுத்தி யது. இதனுடேயே சைவசமயமறு மலர்ச்சியும், தமிழ்வசன நடை ஆக்கமும், கலாசார விழிப்பும் ஏற்பட வழியுண்டாயது। இத்தகைய மகத்தான பணிபுரிந்த பெருமானுக்கு நன்றிக்கடன் செலுத்தச் சைவத்தமிழுலகம் மறக்கவில்லை. மகா நாடுகள் கூட்டியும் உருவச் சிலையமைத்தும் மணிமண்டபம் கட்டியும் முத்திரை வெளியிட்டும் நூற்றிலைப்பதாவது ஜயந்தி விழாக்கொண்டாடியும் நன்றி பாராட்டுகின்றனர் சமூத்துத் தமிழ் மக்கள்.

‘ பெருமானுரை ஜந்தாங் குரவர் என உயர்ந்த குருபீட்த்திலே வைத்துப் போற்றுகிறேன். ‘குரு’ என்றால் அறியாமையை

நீக்கி அறிவொளியைக் கொடுப்பவர் என்பது பொருள். நால்வர் பெருமக்கள் வழியிலே நின்று வேத நெறி தழைந்தோங்கவும் மிகுசைவத்துறை விளங்கவும் பூதபரம்பரை பொலியவும் தமிழ்வழக்கின் துறைவெல்லவும் திருத்தொண்டின் நெறி வாழவும் தீதகன்று வகம் உய்யவும் ஞான நெறி தழைக்கவும் 1822-ம் ஆண்டு மார்க்கித் திங்களில் அவதரித்தவர் நாவலர் பெருமான். கருவிலே திருவடையவராக அவதரித்த அவர்களுக்கு இளமையிலேயே சைவப் பற்றும் நல்லொழுக்கக்கழும் சீவகாருண்யமும் தெளிந்த புலமையும் அமைந்து விளங்கியது.

தமிழ் இலக்கண இலக்கிய நூல்களையும் வேதாகம புராணங்களையும், கசடறக் கற்ற சிறப்பினால்பிழையற எழுதவும் நன்றாகப் பேசவும் ஆற்றலுடையவரானார். இதனுடேயே பேச்சாலும் எழுத்தாலும் தமது பணியை விரித்தார். “ எங்கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே ‘ சிவனுண்டு பயமில்லை ’ என்பது அவருடைய தாரக மந்திரம். “ இந்தச் சரீரத்தை இறைவன் எனக்குத் தந்தது சைவசமயத்தை வளர்த்தற்குக் கருவியான கல்வியை வளர்த்தற் பொருட்டேயாம் ” என்று கூறத்தொடங்கியவர் அப்பணியை நிறைவேற்றிய திருப்தியில் “ இந்தச் சரீரம் எனக்குக் கிடைத்தது இறைவனை வழிபட்டு முத்தியடைவதற்காகவே ” என்றுமுடிக்கிறார். இது தான் மனிதவாழ்க்கையின் அடிப்படைத்தத்துவம். |

“ உள்ளத்தாற் பொய்யா தொழுகின்
உலகத்தார்
உள்ளத் துளேல்லாம் உளன்.”

என்றார் வள்ளுவர். இன்று எங்கள் ஒவ்வொரு வருடதைய உள்ளங்களிலும் கோயில் கொண் டெழுந்தருளியிருக்கிறார் நாவலர் அவர்கள். மனி தன் என்ற நிலையிலேயிருந்து தெய்வம் என்ற பெருநிலைக்கு அவரை நாம் உயர்த்தி விட்டோம். அஞ்சாமையும் பக்தி வைராக்கிய மும் அவருள் எத் துக்கு அரண் செய்தன. “கடவுளுக்கு அஞ்சபவன் உலகத்துக்கு அஞ்ச வேண்டிய ‘தி ல்லீ’ என்று ஆணித்தரமாகக் கூறினின்றார். தான் மேற்கொண்ட பணிகளை இறைவன் நிறைவேற்றியே தரவேண்டும் என்றும் அன்றேல் தனது உயிரை இறைவன் முன் னிலையிலேயே விட்டுவிடுவது உறுதி யென்றும் கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டு கூறினார். அவர் பூண்ட இத்தகைய உறுதிப்பாடுகளே சைவ உலகத்தின் பெருந்தொண்டஞக அவரை ஆக்கியது. இந்த மகத்தான் வாழ்வைப் போற்றி மகா வித்துவான் மீண்டசிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் பின்வருமாறு பாடுகிறார்.

“கருள் விரவுதலைக் கழிக்கும்
கண்மணியும் வெண்ணீறும்
பொருள் விரவும் ஜந் தெழுத்தும்
பொருளாகக் கொண்டுவைப் போன்
தெருள் விரவு சுத்த சைவ
சித்தாந்தப் பெருஞ் செல்வன்
அருள் விரவு பரவு புகழ்
ஆறுமுக நாவலனே.”

பெருமானநூடைய 150 ஆவது ஐயந் தி விழாவை யொட்டி வெளிவரும் இந்த நிலைவு மலரில் அவர்களின் அறிவுரைகள் சிலவற்றையும் அறிய வைத்தல் நன்மை பயப்பனவாகும்.

1. “அறிவும் அதனுலாகிய நற்குண நற்செய் கைகளும் உள்ள சான்றேர்களாலே நன்கு மதிக்கப்படுதற்கு யோக்கியனுய் இரு.”
2. நீ பிறர்க்கு ஓன்றை வாக்குத் தத்தம் செய் யுமுன் அது உன்னால் இயலுமோ இயலாதோ என ஆராய்ந்துகொள்.
3. உள்ளது போது மென்று அமைந்த மனமே குறைவற்ற களாஞ்சியம்.

நாவலரும் தீவிலீஸ் புரூர்த்திரயாழ்

— ச. அம்பிகையராகன் B.A. —

எஃகு நாட்டில் சரித்திரச் சிறப்பும் மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் ஆகிய விசேடங்களும் பொருந்திய பல கோயில்கள் போர்த்துக்கேயரால் தகரைமட்டமாகக்கப்பட்டன. இவற்றுள் திருக்கேதிச்சரமும் கீரிமலைச் சிவன் கோயிலும் விசேடமாகக் குறிப்பிடத்தக்கன. இவற்றைப் புனரூத்தாரணஞ்சு செய்வதில் நாவலர் அவர்கள் பெரும் முயற்சியிடுத்தார்கள். திருக்கேதிச்சரம் பற்றி “யாழ்ப்பாணச் சமயத்திலே”, என்னும் பிரசரத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். கீரிமலைச் சிவன் கோயில் பற்றி, ஒரு விஞ்ஞாபனம் தமது கையொப்பத்தோடு 1878ம் ஆண்டில், அதாவது அவர்கள் சிவபதமடைய ஓராண்டுக்குமுன், வெளியிட்டார்கள். இதனை வெளியிட்டதுடன் தமது சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையில் கூட்டப்பட்ட சபையில் இது விஷயமாகப் பிரசங்கித்ததாகவும் தெரிகிறது. கீரிமலைச் சிவன் கோயில் பற்றி அவர்கள் வெளியிட்ட விஞ்ஞாபனம் வருமாறு:- யாழ்ப்பாணத்திலே மாவிட்ட புரத்துக்கு வடமேற்கே இரண்டு மைல் தூரத்திலுள்ள கீரிமலையிலே, ஆதியில் ஒரு பெரிய சிவன் கோயில் இருந்தது. அது போர்த்துக்கேயரால் இடிபட்டது. கீரிமலையின் அடியினின்றும் கூத்தஜலம் ஊற்றெறுத்துக்கடவினுள்ளே பாய்கின்றது. அந்தச் சங்கமம் புண்ணிய தீர்த்தமென்று விசுவசித்தன்றே யாழ்ப்பாணம் எங்குமுள்ள சைவசமயச் சனங்கள், விசேடத்தினங்களிலே அங்கே போய் ஸ்நானஞ்சு செய்கிறார்கள். அநேகர் சங்கற்பஞ்செய்து, ஒரு மண்டலம், அரைமண்டலம் ஸ்நானஞ்சு செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

கிரூர்கள். அநேகர் அந்தியேட்டி சிரார்த்தம் முதலிய கிரியைகள் அங்கே போய்ச் செய்கிறார்கள். அவர்களெல்லாம் ஸ்நானஞ்சு செய்தவுடனே சுவாமி தரிசனம் செய்யும் பொருட்டு அங்கே ஒரு கோயில் இல்லையே. யாழ்ப்பாணத்தில் எத்தனையோ இடங்களிலே கோயில்கள் சமீபத்திலிருக்கவும், புதிது புதிதாகக் கோயில் கட்டும் நம்மவர்கள், எல்லாச் சனங்களுக்கும் பொதுத் தலமாகிய கீரிமலையிலே ஒரு கோயில் கட்டுவிக்க இதுவரை நினையாதது என்னயோ?

கீரிமலையிலே ஒரு கோயில் கட்டுவித்துச் சிவவிங்கப் பிரதிட்டை செய்வித்து நித்தி யூசை நடத்துவிப்பது மேலாகிய சிவதருமம். பொருஞ்சுதவி செய்வார்களானால், இந்தச் சிவதருமத்தைத் தொடங்கி நிறைவேற்றலாம்.

1. சனங்கள் இந்தச் சிவ தருமத்தின் பொருட்டு, பண்மாகவேனும், மரம், கல், சன்னைம்பு முதலிய உபகரணங்களாகவேனும் தங்களால் இயன்றது கொடுத்தல் வேண்டும்.
2. கீரிமலையிலே அந்தியேட்டி சிரார்த்தம் செய்யும் சனங்கள் தகுதியாகிய தானம் இரண்டு இந்தச் சிவ தருமத்தின் பொருட்டுக் கொடுத்தல் வேண்டும்.
3. கீரிமலையிலே அந்தியேட்டி செய்யும் குருமார்கள் அந்தியேட்டி தட்சினையிலே அந்தியேட்டி ஒன்றுக்குக் கால் ரூபா வீதம்

- இந்தச் சிவ தருமத்தின் பொருட்டுக் கொடுத்தல் வேண்டும்.
4. கீரிமலையிலே விசேஷ தினங்களிலே போய் ஸ்நானஞ் செய்கிற சனங்கள் இந்தச் சிவ தருமத்தின் பொருட்டு அங்கே வைக்கப் பட்டிருக்கும் உண்டியல் பெட்டியிலே தங்கள் தங்களாலியன்ற பண்த்தொகை போடல் வேண்டும்.
 5. கீரிமலைக்குச் சமீபத்தில் உள்ள ஊர்களில் வசிக்குஞ் சனங்கள் இந்தச் சிவ தருமத்தின் பொருட்டுத் தங்கள் தங்கள் நிலங்களிலே நெல், சிறுதானியம், காய்களி, வெற்றிலை புகையிலை முதலிய பலங்கள் உண்டாகும் பொழுது அவைகளிலே தங்களாலியன்றது இந்தச் சிவ தருமத்தின் பொருட்டுக் கொடுத்தல் வேண்டும்.
 6. கீரிமலைக்குச் சமீபத்தில் உள்ள ஊர்களில் வசிக்கிற சைவ சமயச் சனங்கள், இந்தச் சிவதருமத்தின் பொருட்டுத் தங்கள் தங்கள் வீடுகளிலே போடப்படுகிற குட்டான்களிலே நாளோன்றுக்கு ஒரு பிடி அரிசி போட்டு அந்த அரிசியை மாத முடிவில் வருந் தண்டலாளிடத்தில் ஒப்பித்தல் வேண்டும்.
 7. காங்கேயென்றுறையிலே அரிசி, நெல் இறக்கு மதி செய்கிற வியாபாரிகள் அரிசி, கரிசை ஒன்றுக்கு ரூபா அரை, நெல், கரிசை ஒன்றுக்கு ரூபா கால் வீதம் மகமை இந்தச் சிவதருமத்தின் பொருட்டுக் கொடுத்தல் வேண்டும்.
 8. தகுதியாகிய பண்த்தொகை வைத்துக் கொண்டு சிவதருமஞ் செய்ய விரும்புகிற வர்கள் கீரிமலைச் சிவன் கோயிலிலே தங்கள் தங்களாலியன்ற திருப்பணி செய்வித்துக் கொள்ளலாம். அவரவர் செய்வித்த திருப்பணியிலே அவரவர் பெயர் வெட்டப்படும்.

1878 வெகுதானிய வருடம்
வைகாசி மாதம்
கீழ்க் கேட்கி

இங்நுணம்
க. ஆறுமுக நாவலர்
வண்ணார்பண்ணை

மேற்படி விஞ்ஞாபனத்தில் ஏழை, பணக் காரர், விவசாயி, வியாபாரி போன்ற பல திறப் பட்டோரும் இக்கைங்களியத்துக்கு உதவி செய் வதற்கு வழிகள் காட்டியுள்ளார்கள். இம்முறை கள் இப்பொழுதும் தர்ம கைங்களியங்களுக்குப் பொருள் சேகரிப்போர் கைக்கொள்க்கூடிய

வையாகும். நாவலர் அவர்கள் பிரசங்கஞ் செய்வதோடும் பிரசாரம் வெளியிடுவதோடும் நின் றுவிடவில்லை. கோயிலுக்கு நிலையம் வகுப்பு திலும், பொருள் சேகரிப்பதிலும் ஈடுபட்டிருந்த தாக, கீரிமலைச் சிவன் கோயில் ஆதீனகர்த்தர் வெளியிட்ட ஆவேதனத்திலிருந்து அறியக் கிடக்கிறது. இவ்வெளியீடு பற்றி பின்வரும் விபரம் அட்டையில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.
“இது மேற்படி கோயில் ஆதீன கர்த்தராகிய கா. தியாகராசாக் குருக்களாற் செய்து, வண்ணார் பண்ணை வை. ஆறுமுகம்பிள்ளையாற் சைவப் பிரகாச யந்திரசாலையில் அச்சிடப்பட்டது. சித்திராபானு ஸு ஐப்பசி மீ 1882”

இந்த ஆவேதனத்தில், நாவலர் அவர்கள் கோயில் புனருத்தாரணத்துக்குச் செய்த தொண்டுகள் பின்வருமாறு கூறப்படுகிறது:-
“சிவ காலங்களுக்கு முன்னே இவ்வியாழ்ப்பாணத்திலே கல்வி அறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்து விளங்கிய, ந. க. ஆறுமுக நாவலர் அவர்கள் இக்கருத்தையெல்லாம் உற்றுநோக்கி அக் கிரி மலையிலே சிவன் கோயில் கட்டுவிக்க முயன்று, சென்ற வெகுதானிய ஸுவைகாசி மீ கீரிமலைச் சிவன் கோயில் என்னும் பெயரிய்பத்திரிகையை அச்சிற் பதிப்பித்துத் தம்முடைய சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையில் வெகுசன சமூகத்திற் செய்த பிரசங்கத்திலே அதனுடைய மகிமையை இனிது விளக்கினார்கள்.

பின்பு தம்மிலே மிகுந்த அன்புடையராயிருந்த வண்ணார்பண்ணையிற் செல்வச் சிரஞ்சிவி வை. ஆறுமுகம்பிள்ளை முதலிய சில பிரபுக்களை இச் சிவபுண்ணையத்துக்குத் தகுந்த பொருளுத்து செய்யும்படி பிரேரித்து, அவர்கள் சிரத்தை யோடும் உடன்பட்டுக் கொண்டமை கண்டு பேராந்தம் அடைந்தார்கள்.

அடுத்த பிரமாதி வருஷத்திலே நல்லூர்க் கோதிட வித்துவான் ச. இருக்கநாத சாஸ்திரி யார் அவர்களையும் அராவிச் சுவாமி நாதச் சிற்பாசாரியையுங் கொண்டு இங்கே வந்து, என்னுடைய தகப்பனார் கு. கார்த்திகேயக் குருக்கள் அவர்களோடும் தமையங்கள் கா. சபாபதிக் குருக்கள் அவர்களோடும் கலந்து, பலவாற்று னும் ஆராய்ந்து, சிவன் கோயில் கட்டுவதற்குத் தகுந்த நிலங் குறித்து விட்டு, தாம் பலவூர்க் கைவ சமயிகளிடத்துச் சேர்த்துத் தரும் பொருள் கொண்டு திருப்பணியை நடத்தும் படி எங்களையே பிரேரித்து விட்டுப் போயினார்கள்.

மேலும் இச் சிவன் கோயிலுக்காகத் தம் பொருள் கொண்டு ஒரு கிட்டங்கி கட்டுவித்து விட வேண்டுமென்று, காங்கேயன் துறையிலேயே போதிய நிலம் விலைக்கு வாங்கி விட்டார்கள்.

பின்பு சில நாட்களிற் சைவ சமயிகளுடைய பாக்கியக் குறைவினாலே அவர்கள் சிவபதம் அடைந்து விட்டார்கள். அவர்கள் இருப்பார்களாயின், இதுவரையிற் சிவவிங்கப் பிரதிட்டை செய்யப்பட்டு விடும்.”

நாவலர் அவர்கள் கீரிமலைச் சிவன் கோயிலுக்குக் கிட்டங்கி கட்டுவதற்கு காங்கேசன் துறையில் நிலம் வாங்கிய விஷயம் அவர்களைப் பற்றி எழுதப்பட்டநூல்களைன்றிலும் காணப் படவில்லை. இப்பொழுது கோயில் ஆதின கர்த்தாவாக விருக்கும் சிவழீ நகுலேஸ்வரக் குருக்களைக் கேட்டபொழுது, அவர்களுக்கு இவ்விஷயம் புதினமாகவிருந்தது. வாங்கப் பட்ட நிலம் எங்குள்ளதென்பதும் ஒரு வருக்கும்

தெரியாமலிருக்கிறது. இந்த நிலத்தைக் கண்டு பிடித்துக் கோயிலுக்குக் கிடைக்கும்படி செய்தால், மிகவும் புண்ணியமாயிருக்கும்.

நாவலர் அவர்கள் மறைந்த பின்னும் அவர்களின் பேரன்புக்குரியவராயிருந்த வண்ணார் பண்ணை வை. ஆறுமுகம் பிள்ளை புனருத்தாரண வேலையில் ஊக்கங் காட்டி வந்தார். தம்முடைய பொருள் கொண்டு ஒரு திருமஞ்சனக் கிணறு வெட்டுவித்துக் கொட்டுவித்துக் கொட்டுவித்தார், நீர்வேலி சிவ, சங், சிவப்பிரகாச பண்டிதரும் உதவி செய்தார்கள்.

நாவலர் அவர்கள் கேட்டுக்கொண்டபடி பல ஊரிலுள்ள குருக்கள் மாரும், பொதுச் சனங்களும், செல்வர்களும் உதவி செய்தார்கள். இதனால் கோயில் அமைக்கப் பெற்று கும்பா பிழேகழும் நடைபெற்றது. நாவலர் அவர்கள் எடுத்துக் கொண்ட ஒரு பெரும் தொண்டும் இனிது நிறைவேறியது.

‘பழையஞ்சு உலகுடன் பெற்றூர் கொள்ளுவார்’

கி. வகுமணன், எம். ஏ.

(வித்தியாதிபதி, கல்வி அமைச்சு)

புற்காலங்களில் வாழ்க்கையின் குறிக்கோளை அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என நான் காகப் பிரிப்பது வழக்கம். ஒரு காலத்தில் இவை நான்குமே முக்கியமாயிருந்தன. காலப் போக்கில் அறமும் வீடும் முதன்மை குன்றப் பொருளும் இன்பமும் மட்டும் முக்கியத்துவம் அடைந்துள்ளன என்று தோன்றுகின்றது. இன்று மக்களது வாழ்க்கையைக் கூர்ந்து கவனித்தால் அதன் பெரும் பகுதியை இரண்டே இரண்டு பிரிவுள் அடக்கிவிடலாமென்பது புலனுகும். ஒன்று பொருளைத் தேடுவது. மற்றது தேடிய பொருளை அனுபவிப்பது.

பொருளைத் தேடுவதிலும் அதைப் பயன்படுத்துவதிலும் மக்கள் கொண்டுள்ள கருத்துக்கணையாட்டி மக்களை நான்குபிரிவுகளாகப்பிரிக்கலாம். பொருளைத் தேடுவதிலும் எதுவித நியதியோடுமூங்கோதேவையில்லை. நீதியின் படியும் மனச்சாட்சியின் படியும் நமக்கு உரியதை மட்டுமே நமதாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்ற நியதியும் தேவையில்லை. பொருளை எந்த வழியாகவும் தேடிக் கொள்ளலாம். அவ்வாறு தேடிய பொருளையும் நமது சுயதேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு மட்டுமே பயன்படுத்தவேண்டும். அதிலும் நீதி நியாயம் எதற்கும் இடமில்லை எனத் தேடும்போதும் சரி அனுபவிக்கும்போதும் சரி நியதிக்கோ நீதிக்கோடிடமில்லை எனக் கருதுவோர் ஒரு பிரிவினர்.

தேடும்போது தர்மவழி அதர்மவழி என்று பார்க்கத் தேவையில்லை. எவ்வளவு சாமர்த்திய மாகத் தேடமுடியுமோ அவ்வளவு சாமர்த்திய மாகத் தேடிக்கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறு தேடியவற்றில் ஒரு பகுதியைப் பிறர் நவத்தின் பொருட்டும் பயன்படுத்தலாம் எனத் தேடுவதில் நியதி தேவையில்லை; பயன்படுத்துவதில் மட்டும் நியதி இருந்தால் போதும் எனக் கருதுவோர் இரண்டாம் பிரிவினர்.

தேடும்போது மட்டுமே நியதி தேவை. தேடியவற்றைப் பயன்படுத்தும் போது நியதி எதுவும் தேவையில்லை எனக் கருதுவோர் மூன்றாம் பிரிவினர்.

இரண்டிலும் நியதி தேவை எனக் கருதுவோர் நான்காம் பிரிவினர். இப்பிரிவினர் கருத்துப்படி பொருளைத் தேடுவதிலும் தேடிய பொருளை அனுபவிப்பதிலும் ஒவ்வொருகணமும் சிந்தை, சொல், செயல் எதிலும் நீதியிலிருந்து அனுவளவேனும் பிசுகலாகாது.

பொருளை எப்படித் தேடவேண்டும். தேடிய பொருளை எப்படிப் பயன்படுத்தவேண்டும் என்ற இரு வினாக்களுக்கும் இரத்தினச் சுருக்கமாக இரண்டு வரிகளுள் விடை அளித்த பெருமையை உடையவர் வள்ளுவர்.

பழியஞ்சிப் பாத்துரை னுடைத்தாயின் வாழ்க்கை வழியெஞ்சல் எஞ்சான்றுமில்”

என்பதே வள்ளுவர் அளித்த விடை. தேடும் போது பழிக்கு அஞ்சித் தேட வேண்டும் என் பதே வள்ளுவர் கூற்று.பழிக்கு அஞ்சுதல் என்ற இரண்டு சொற்களுள்ளவளவு கருத்து அடங்கி யுள்ளது என்பது ஊன்றிச் சிந்தித்தால்மட்டுமே புலனாகும். தேடிய பொருளைப் பகிர்ந்து உண்ண வேண்டுமென்பதே வள்ளுவரது இரண்டாவது விடை. 'பாத்து' என்ற சொல்லின் கருத்து பங்கிட்டு என்பதாகும்.

பெரியவர்களுக்கு வரைவிலக்கணம் சொல்லும் ரீதியில் அமைந்துள்ளது மிகப்பழையதமிழ் நூலாகிய புறநானூற்றிலுள்ள ஒரு செய்யுள் மேலே வள்ளுவர் கூறியவற்றையே அரண் செய்வது போன்றுள்ளது அச் செய்யுள். அச் செய்யுளில் ஒரு அடி:

'பழியெனின் உலகுடன் பெறினும்கொள்ளலர்' பழியோடு வருவதாயின் உலகமேகிடைப்பதாயினும் அவர்கள் அதை ஏற்கமாட்டார்கள் என்பது இதன் பொருள். அச் செய்யுளில் இன்னெரு அடி: 'இந்திரர் அமிழ்தம் இயைவதாயினும் இனி தெனத் தமியர் உண்டலும் இலரே' அமிழ்தம் கிடைத்தாலும் அதனைப் பிறருக்கும் பங்கிட்டே உண்பர் என்பது இதன் கருத்து.

இங்கு கூறிய குறளுக்கும் புறநானூற்றுச் செய்யுளுக்கும் இலக்கியமாகவுள்ளவர்களே மேலே குறிப்பிட்ட நான்காம் பிரிவினர். அத்தகையோரை இலக்கியங்களில் மட்டுமே சந்திக்கலாம். இன்றைய உலகில் அத்தகையோரைக் காண்பது மிக அருமை. இன்றைய மக்களுட

பெருந்தொகையானால் முதற் பிரிவினர் என்பதிற் சந்தேகமேயில்லை.

மேலே கூறப்பட்ட நான் கு பிரிவுகளுள் நான்காவது பிரிவுக்கு எடுத்துக் காட்டாகத் திகழ்ந்தவரே நாவலர் பெருமான். வள்ளுவர் கூறிய பழிக்கு அஞ்சியவர் அவர். நாவலர் சிதம் பரத்தில் கிடைத்த நெல்லை இலாபத்துக்குவிற்க அஞ்சியவர். அதனால் வரும் பணத்தைப் பின் தருமத்துக்கே செலவிடலாமென்றபோது சூடப் பழியோடுவரும் அப்பணத்தைச் சிந்திக்கவும் விரும்பாதவர். தமக்குக் கிடைத்தது எதுவாயினும் அது தர்மவழியாக வந்ததா என்பதைத் தம் மனசாட்சியின் துணைகாண்டு விசாரித்துத் தர்மவழி தவறுது வந்தவற்றை மட்டுமே ஏற்ற வர். அவ்வாறு அறம் சிறிதும் பிறழாது தேடிய எதையும் தமது தேவைக்கென வைத்துக் கொள்ளாதவர். வித்தியாசாலைகள் நிறுவுவதன் மூலமும் அச்சுயந்திரசாலை அமைப்பதன் மூலமும் தமது தேட்டம் அனைத்தையும் பிறருக்குப்பயன்படுத்துவதையே இலக்காகக் கொண்டவர். நாவலர் பெருமானுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றையும், அவர் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த ஒவ்வொரு சம்பவத்தையும், ஒவ்வொரு சமயத்திலும் அவர் செய்த முடிவையும் கூர்ந்து நோக்கும்போது அன்று திருக்குறளும் புறநானூற்றும் இலட்சியமாகக் கூறியவற்றைத் தம் வாழ்க்கையிலேயே அனுட்டித்தவர் நாவலர் பெருமான் என்பது புலனாகும். நாவலர் பெருமான் நான்காம் பிரிவுக்குரியவராயிருந்தமையே அவருடைய பெயரையும் புகழையும் நாம் பேசுவதற்கும் போற்றுவதற்கும் காரணமாகும்.

நாவலரு மிலையாச்சி தற்காலிகம்

கலாநிதி ச. தனஞ்சயராசசிங்கம்
விரிவுரையாளர், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம், போதனை.

நாவலராகிய வழக்காளி தாயகம் மீளல்

1869 ஆம் ஆண்டு கடலூரில் நிகழ்ந்த வழக்கிலே ரெபேட்ஸ் (Roberts) என்னும் ஆங்கிலேய நிதிபதி நாவலர் சார்பாகப் பேசிய வழக்கறிஞர் சவுந்தரநாயகம் காட்டிய நியாயங்களையும் சான்றுகளையும் ஏற்று மார்கழித் திங்கள் 18ந் தேதி தில்லை தீட்சிதர் சபாநடேச ரூக்கு ஜம்பது ரூபாய் குற்றம் இறுக்கும்படியும் அக் குற்றம் இறுக்காவிடின் ஒரு மாதச் சிறை வாசமும் தண்டனையாகத் தீர்ப்பு அளித்தார். இவ் வழக்கில் விளக்கத்துக்கு அழைக்கப்பட்ட நால்வரில் ஒருவராகிய வடலூர் இராமலிங்கம் தில்லைத் தீட்சிதருக்கு உதவியாகவிருக்க வில்லையென்றும் நாவலரைத் தூஷிக்கும் துண்டுப் பிரசரத் தினை வெளியிட உடன்தையாக இருக்கவில்லை யென்றும் கூப்பராயர் என்னும் வழக்கறிஞர் மூலம் வாதாடி ஒருவாறு விடுதலை பெற்றார். நாவலர் தில்லைத் தீட்சிதர் தந்த தொல்லைகளுக்கு எல்லை கண்ட வெற்றியுடன் தம் தாயகமாகிய ஈழத்திற்கு மீண்டார்.

துவையினந் துரையின் ஆட்சியில்
யாழிப்பாணம்

நாவலர் 1870ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் தம் வாழ்நாளின் இறுதிவரையும் தம் பிறப்

பிடமாகிய யாழி நகரிலே சமயத் தொண்டராகவும் சமுதாயத் தொண்டராகவும் தமிழ் மக்களின் அன்றூட எதிர்காலினாலன்கருதியைத்து வந்தார். பொதுமக்கள் தம் குறைகளை நீக்க நாவலரின் உதவியினைக் காலத்துக்குக் காலம் நாடி வந்தனர்.

இந் நிலையில் டயிக் துரைக்குப் பின் பதவி யேற்ற யாழிப்பாண அரசாங்க அதிபர் துவையினந் துரையின் (W. C. Twynam) ஆட்சிமுறை நடுநிலைமைக்கும் நேர்மைக்கும் அஞ்சாமைக்கும் பிறப்பிடமாகியவரும் நீதியை நிலைநாட்டப் பல வழக்குகள் தொடுத்தவருமாகிய நாவலரின் பார்வைக்குள் வெகு விரைவில் அகப்பட்டது. ஆங்கிலையரின் ஆட்சி முறையில் சிறந்த வற்றை வியந்து பாரட்டுவதற்கு நாவலர் என்றுமே தயங்கவில்லை. நாவலர் யாழிப்பாண அரசாங்க அதிபர்களாகத் துவையினந் துரைக்கு முன் கடமையாற்றிய றசல், டயிக் ஆகியோரின் ஆட்சிச் சிறப்பினைப் பாராட்டி வந்தவர். முன்னைய அரசாங்க அதிபர்களின் ஆட்சிச் சிறப்பினைத் துவையினந் துரையின் ஆட்சிக் கேட்டுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கினார். துவையினந் துரை ஆங்கில ஆட்சியாளருக்கு உரிய விவேகத்தினையும் தகுதியையும் உடைய வரெனினும் தம் கீழ் கச்சேரி உத்தியோகம் பார்த்து வந்த சுதேசிகள் சிலரின் உருட்டுப் புரட்டுகளை உண்மையென நம்பி அணுப்பப்

படும் பெல யீ ன த தை க் கொண்டவராகக் காணப்பட்டார். இவரின் முறையற்ற ஆட்சி பற்றி உதயதாரரை ஹோமிந்த பத்திரிகைகளில் 1 எதிர்ப்புக் குரவ்கள் தோன்றின. துரதிஷ் டவசமாகக் காலநிலையும் இவர் ஆட்சிக்குப்பாத கமாக அமைந்திருந்தது. 1875—1876 ஆம் ஆண்டுகளில் வான் பொய்த்தது. கோதாரி என்னும் நோய் மக்களைப் பெரிதும் வருத்தி யது. உணவுப் பொருள்களின் விலையர்ந்தன. பஞ்சமும் கோதாரியும் மக்கள் பலரின் உயிர்களைப் பலி கொண்டன. துவையினந் துரையின் ஆட்சி முறையில் யாழ்ப்பாண மக்கள் எவ்வாறு துன்பமுற்றனர் என்பதை விளக்கும்கமாக இவரை முன்புபெரிதும் ஆதரித்த கத்தோலிக்கபாதுகாவலனில் வெளிவந்த செய்தியொன்றைக் கீழே தருவாம்.

பாதுகாவலன் 1876, புரட்டாதி 30 திங்டு யாழ்ப்பாணம்

கரையூரில் பேதி வியாதியினால் ஒருவனிறந்தானென்ற செய்தி பிறக்கு முன் எங்கள் ஏசன்றர் (Mr. Twynam) துவைனம் துரையும் அவரைச் சேர்ந்தவுத்தியோகஸ் தர் காரும் கரையூருக்கு வந்து செத்தவளையுடனே புதைப்பித்த பின் அவனிருந்த வீட்டு ஒலையையும் செத்தையையும் பிடிந்கி நெருப்பிலிட்டுப் புகையெழும்பச் செய்தனர். அன்றியும் கரையார் தெருவைச் சுற்றுமுற்றுமிறுக மூடியிருந்த ஒலை வேலிகளையும் குச்சகளையும் பிரித்தெரித்து சுத்த காற்றேஷுட்டத்திற் கிடஞ் செய்தனர். அடுத்துத் தாட்களிலிரு வீடுகளிலும் நோயுண்டாக அவ் வீடுகளுக்கும் முந்திய வீட்டிற்குச் செய்த பிரகாரங்களையும் அம்மை ஆசுப்பத்திரிக்குக் கொண்டு போனவர்களிலிருவர் மரணித்தார்கள். முந்தியவனுடன் ஆக மரணம். 3

துவையினந் துரையின் ஆட்சியில் மணியகாரன், உடையார், விதானை முதலிய பொறுப்பு வாய்ந்த பதவிகள் தகுதியற்றேர்க்கு அளிக்கப்பட்டன, பொதுமக்களின் பெட்டிசங்கள் அலட்சியம் செய்யப்பட்டன. உத்தியோக நியமனத்திற்குக் கைக்கலி பெறும் வழக்கம் வரவேற்கப்பட்டது. விவசாயிகள், நோயாளிகளுக்கென மத்திய அரசாங்கம் அளித்த விதை நெல், மருந்து முதலியன் தனிப்பட்ட உத்தியோகத்தரால் திருடப்பட்டன. பொலிஸ் அதுகாரிகள் பொதுமக்களைக் காக்கும் கடமை யைத் துறந்து துன்புறுத்தும் கடமையைச்சிறப்புறச் செய்தனர்.

1872இல் நாவலர் முயன்ற முயற்சி

நாவலர் இந்தியாவிலிருந்து மீண்டுமிரண்டு ஆண்டுகளுக்குள் துவையினந் துரையினுடைய அநீதியையும் வன்கண்மையையும் ஓர வஞ்சலையையும் உணர்ந்தார். வில்லியம் கிறிகோறி என்னும் கவர்னர் 1872ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்தபோது நாவலர் தம் சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலையிலே அவருக்கு வரவேற்பு அளித்துத் துவையினந் துரையின் ஆட்சிக் கொடுமைபற்றி முறையிட என்னியிருந்தார். ஆனால் நாவலர் எதிர்பார்த்தவாறு நடக்கக் வில்லை என்பதை “சிறி கிறிகோறி (Gregory) கவர்னர் இங்கேவந்தபொழுது கவாதீனப் பிரபுக்களுடைய (Independent Gentlemen) பந்தல்களுக்கு அவர் போவாரானால் தம்முடைய கொடுமைகளைச் சனங்கள் அவருக்கு விண்ணப்பஞ்ச செய்வார்கள் என்று பயந்து, துவையினந் துரை அவர் அங்கே போகாமைக்கு வேண்டும் உபாயமெல்லாஞ் செய்து, தம் கீழ்ப்பட்ட கச்சேரி உத்தியோகத்தர்களைக் கொண்டும் தலைமைக்காரர்களைக் கொண்டும் அங்கங்கே பந்தல் போடுவித்து அங்கே மாத்திரம் அவரை அழைத்துக் கொண்டுபோய், தம்மிடத்தில் உள்ள குற்றங்களைல்லாவற்றையும் மறைத்தும், தம்மிடத்தில் ஒரு சிறிதாயினும் இல்லாத குணங்களை உண்டென்று கற்பித்தும், அவரை திரே பிரசங்கம் (Address) எழுதி வாசிக்கும்படி செய்துவிட்டார்” என்று நாவலர் இலங்கை நேசனில் எழுதியவற்றை உதயதாரரைத் திங்கள் 18ந் தேதி இதழினாலும் அறிகிறோம்.

நாவலர் துவையினந் துரையினை எதிர்த்து எழுதியவை

நாவலர் துவையினந் துரையினுடைய அநீதியையும் வன்கண்மையையும் கண்டித்து “சமயம்! சமயம்!”, “இது நல்ல சமயம்” முதலிய தலைப்புக்கள் கொண்ட கண்டனங்களை 1877ஆம் ஆண்டு இலங்கை நேசன் இதழ்களில் எழுதினார். 1876ஆம் ஆண்டு விளைவு இல்லாத படியால் 1877ஆம் ஆண்டுக்கு விதை நெல் இல்லாத வேளாளருக்கு விதை நெல்லூக் கொடுக்கும்படி அரசாங்கம் வடமாகாணத்து அரசாங்க அதிபராகிய துவைனந் துரைக்குப் பணித்தது. ஆனால் அவ் விதை நெல் குறிப்பிட்ட வேளாளரிடம் கொடுக்கப்படவில்லை. நாவலர் விதை நெல்லினைப் பெருதோர் பட்டியலினை இலங்கை நேசனில் விளம்பரம் செய்து

தயாரித்து சட்ட நிரூபண சபைத் தமிழ்ப்பிரதி
நிதியாகிய முத்துக்குமாரசுவாமிக்கு அனுப்பினார். முத்துக்குமாரசுவாமி சட்ட நிரூபண
சபையிலே கேள்வி நேரத்தில் இதுபற்றிக்
கேட்டதையும் அதற்குக் கவர்ணருக்குப்பதிலாக
கட்டமையாற்றி வந்த பார்ச்சத் துரை
(A. N. Birch) கொடுத்த மறுமொழியையும்
துவையினந் துரையின் சீழதிகாரிகள் தம் மேல்
பறி வராதவாறு தப்ப எடுத்த முயற்சிகள் பற்றியும் நாவலர் இலங்கை நேசனில் 2 வருமாறு
வருணித் துள்ளார்:-

“புதுக் கவரணாரிடத்தே சிறி. குமாரசுவாமி யாது செய்வார்! ஆயினும் அந்த மகானுபாவர் ஒன்று செய்தார். என்னை! கொழும்புச் சட்ட நிரூபண சபையிலே ஒரு கேள்வி கேட்டார். அது என்னை!” போன வருஷம் விளைவில்லாததினாலே இந்த வருஷம் விதை நெல்லுக்கு முட்டுப்படுகிற சனங்களுக்கு விதை நெல்லுக் கொடுக்கும் பொருட்டுக் கவரணமேண்டு கட்டளை செய்ததன்றே! அந்தக் கட்டளைப்படியே விதை நெல்லுக்கொடுக்கப்பட்டதா? எங்கெங்கே கொடுக்கப்பட்டத்து? அவ்விஷயத்திலே செய்து கொண்ட உடன்படிக்கை என்னை” என்ற துதான் அந்தக் கேள்வி. ஓகோ! இதல்லவோ கேள்வி! இந்தக் கேள்வி வகைம் பொன் பெறுமே, எப்படியே விதை நெல்லுக் கொடுக்கப்படவில்லை என்ற உண்மையை நன்கறிந்த சிறி. குமாரசுவாமி துவையினந் துரையுடைய அநீதியையும், வன்கண்மையையும், பொய்யையும் புதுக் கவரணருக்கு மெல்லென இனிது விளக்கித் திக்கற்ற ஏழைகளாகிய உங்களுடைய துனபத்தை நீக்கும் உபாயம் இது என்று கண்டார். நல்லது. இந்தக் கேள்விக்கு கொலோனியல் சக்கிடுத்தார் கொடுத்த மறுமொழி என்னை! அது-இது: “வடமாகாணத்து ஏசன்டு சந்தேகமில்லாமல் விதை நெல்லுக் கொடுத்திருக்கிறார். விபரமாகிய அறிவிப்பு வேண்டுமானால், வருவிக்கப்படும் என்பதுதான்... இங்கே தலைமைக்காரர்கள் சிலர், விதை நெல்லுப் பற்றிக்கொண்டோம் என்று சனங்களிடத்திலே பற்றுச்சீட்டு வாங்கித் தரும்படி, தாங்கள் வலிந்து ஏவப்படுகிறார்கள் என்று புலம்பிக்கொண்டு திரிகிறார்கள். இதற்குமுன் எத்தனையோ விஷயங்களிலே சிலரை அச்சுறுத்தியும் சிலரைக் கைக்கூவிக்கொடுத்தும், தங்கள் வசப்படுத்திக்கொண்டு, துவையினந் துரையுடைய காரியங்களைமுடித்தது தலைமைக்காரர்களும் கச்சேரி உத்தியோகத்தார்களும், இப்பொழுது விதை நெல்லுப் பற்றி விடுவார்கள். இதற்குமுன் எத்தனையோ விஷயங்களிலே சிலரை அச்சுறுத்தியும் சிலரைக் கைக்கூவிக்கொடுத்தும், தங்கள் வசப்படுத்திக்கொண்டு, துவையினந் துரையுடைய காரியங்களைமுடித்தது தலைமைக்காரர்களும் கச்சேரி உத்தியோகத்தார்களும், இப்பொழுது விதை நெல்லுப் பற்றி விடுவார்கள்.

நிக் கொண்டோம் என்று பொய்ப்பதற்குச்
சிட்டு வாங்கிக் கொடுக்கமாட்டார்களா!
கொடுப்பார்கள், கொடுப்பார்கள். ஏன்!
கொடுப்பார்கள் என்பதிலே சந்தேகமா!

**நாவலர் துவெனத்தை எதிர்த்து
எழுதிய பெட்டிசம்**

துவையினந் துரையின் ஆட்சியில் யாழ்ப் பான உழவர்க்கு இழைக்கப்பட்டத் அநீதிபற்றிச் சுட்டிக் காட்டுவதுடன் நாவலர் நின்று விடவில்லை. கிறிகோறிக்குப் பின் 1877ஆம் ஆண்டிறுதியில் ஜேமஸ் லோங்டன் என்பவர் இலங்கை கவர்னர் பதவியினையேற்றிருப். புதுக்கவர்னர் யாழ்ப்பானத்திற்கு 1878தைத் திங்களில் வருகிறென நாவலர் அறிந்தார். கவர்னர் கிறிகோறி காலத்தில் (1872) நாவலர் துவைனந் துரையின் ஆட்சிமுறை பற்றிக் கூற விரும்பியவை இந் காலத்தில் (1878) பன்மடங்காகஅதிகரித்து விட்டன. யாழ்ப்பானத்தில் நாவலர் தாம் கடந்த எட்டு ஆண்டுகளாகக் கூர்மையாக அவதானித்த வகையில் துவையினந் துரையின் ஆட்சியில் மலிந்துள்ள ஊழல் களை ஒருங்கு சேர்த்துப் பெட்டிசமாகப் புதுக்கவர்னரிடம் நேரிற் கொடுக்க விழைந்தார். சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலையில் இதற்கு எனக் கூட்டமொன்றனைக் கூட்டித் துவையினந் துரை இருபத்தொன்பது குற்றங்கள் செய்திருக்கிறென்று பொதுமக்களுக்குநன்கு விளக்கினார். நாவலர் துவையினந் துரையிடம் கண்ட குற்றங்கள் நாவலரும் பிறகும் கையொப்பமிட்டு 1878ஆம் ஆண்டு தைத் திங்கள் 15ந் தேதி கவர்னர் ஜேமஸ் லோங்டனுக்குச் சமர்ப்பித்த பெட்டிசத்தில் உள். இதன் பிரதியொன்றனை இன்றும் இலண்டன் ஆய்வேட்டுப் பதிப்பகத்தில் பார்வையிடலாம். நாவலர் துவையினந் துரைமீது சுமத்திய இருபத்தொன்பது குற்றச் சாட்டுக்களில் மிக முக்கியமான முதற் பத்தினையும் கீழே காணலாம்:—

(1) றசல், டயிக் ஆகிய அரசாங்கத்தினர் கள் பொதுமக்கள் அனுப்பும் பெட்டிசங்களில் சுட்டிக்காட்டப்படும் குறைகளை நிவீர்த்தி செய்து வந்தனர். பெட்டிசங்கள் மூலமே கிராமவாசிகள் அரசாங்கத்திடம் முறையிட வேண்டும் என்று கூறியும். ஆனால் தற்பொழுது கடமையாற்றும் அரசாங்க அதிபர் பெட்டிசங்களை முற்றுக்க வளனிப்பதில்லை. இதனால் நெடுந் தொலைவிலிருந்து மக்கள்

யாழ்ப்பானைக் கச்சேரிக்கு வந்து நாடோறும் அரசாங்க அதிபரைக் காண விழைந்தும் அவ் வாப்பினைப் பெருமல் தவிக்கின்றனர். கடந்த இரு சிழமைகளாகத் துவையினந்துரை கச்சேரி அலுவலகத் தில் மிகக் குறுகிய காலமே தங்கி அலுவல்களைக் கவனிப்பது உண்டு.

(2) அரசாங்க அதிபர் தமக்குப் பிரிய மான சில கீழ்திகாரிகளின் சொல்லையே கேட்டு நடக்கிறார். இப் பிரியமான கீழ்திகாரிகளா கிய சூத்திரதாரிக்கு ஏற்றமுறையில் அரசாங்க அதிபராகிய பாவை ஆடிவருகின்றது. இச் சூத்திரதாரிக் கூட்டத் தில் மிக முக்கியமான வர்கள் வலகாம மேற்கு மணியகாரனுள் இருக்க நாத முதலியார், கச்சேரியில் பிரதான முதலியாராகிய சவிரிமுத்துப்பிள்ளை, யாழ்ப்பானை மணியகாரனுள் கணபதிப்பிள்ளை, பண்டசாலைப் பொறுப்பாளராகிய குட்டித்தம்பி, சிறு தெருக்களின் மேற்பார்வையாளராகிய சந்திர சேகரம் ஆகியோராவர்.

(3) முன்னே நாட்களில் மணியகாரன், உடையார், விதானை முதலிய கதேசத் தலை மைக் காரர் பதவி காலியான பொறுது அப் பதவி பற்றிக் கிராமங்களில் தக்க விளம்பரம் செய்யப்பட்டு தேர்வுக்கு உரிய நாளும் நிர்ணயிக்கப்பட்டுவந்தது. தேர்வுக்கு உரிய நாளன்று குறிப்பிட்ட கிராமவாசிகள் ஒன்று கூடியின்னப்பஞ் செய்துள்ள அபேட்சகர்களில் தாம் விரும்பிய எவருக்காவது தம் வாக்கு களை அளித்துவந்தார்கள். கூடியவாக்குகளை இவ்வாறு பெற்ற அபேட்சகரை நியமிப்பது றசல் முதலிய அரசாங்க அதிபர் காலத்தில் நிலவிய நல்வழக்கம் ஆகும். இப்போதோ இந் நல் வழக்கம் கைவிடப்பட்டுக் கச்சேரியில் அரசாங்க அதிபரின் அன்பிற்குப் பாத்திரமான கீழ்திகாரிகள் சிபார்சு செய்த ஆட்களே இப் பதவிகளுக்கு நியமிக்கப்படுகின்றனர்.

(4) விதானைமார் ஒவ்வொருவரும் தன் அதிகாரத்துக்கு உட்பட்ட நிலங்களின் பெறுமதி, விஸ்தாரம் முதலியனபற்றியும் தேவையெழின் தனிப்பட்ட ஒருவரின் தகுதி, குணம் ஆசியன பற்றியும் தெரிவிக்கும் கடமை உடையவர். இத்தேவைக்கு ஏற்ப விதானை பதவியிலிருப்பவர் தாம் விதானை வேலைபார்க்கும் பகுதியில் விறந்து வளர்ந்தவராயிருத்தல் வேண்டும். றசல் அரசாங்க அதிபராயிருந்த காலத்தில் விதானை பதவிக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டவர் நல்லொழுக்கமும் சுவாதீன வாழ்க்கை

நடத்தக்கூடிய சொத்து உடையவராயும் காணப்பட்டார்.

அரசாங்க அதிபரின் பொறுப்புள்ள கடமைகளில் யாழ்ப்பான மணியகாரன் நியமனமும் ஒன்றுக்கும். இப்பதவி காலியானபொறுது மிகக் கதகுதி வாய்ந்த யாழ்ப்பானத்தவர் விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். இவர்களின் உரிமையான விண்ணப்பங்களைப் புறக்கணித்த துமல் லாமல் முன்பு நன்கு நிலைத்து நிலவிய வழக்கத் தினையும் உதாஸினஞ் செய்து அரசாங்க அதிபர் தம் முன்னைய பிரியருள் ஒருவரும் மன்னைர் வாசியுமாகிய கணபதிப்பிள்ளையை நியமித்துள்ளார். இம் மணியகாரன் யாழ்ப்பானத் தில் அடிக்கடி இல்லாமலும் தம் பதவிக்குச் சம்பந்தம் இல்லாத பிறவேலைகள் பலவற்றி ஜைக் கவனித்தும் வருகிறார். இச் சந்தர்ப்பங்களில் இவரின் மணியகாரக் கடமைகள் அனுபவமில்லாத இளைஞரும் இவர் மருகருமாகிய ஒருவரால் கவனிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

(5) யாழ்ப்பானக் குடாநாட்டைச் சார்ந்த தீவுகள் பத்தொன்பது அல்லது இருபது கிராமப் பகுதிகளைக் கொண்டன. இத்தீவுகளின் மணியகாரன் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இறந்தபொறுது தகுதியடையோர் இப் பதவிக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தனர். அரசாங்க அதிபர் இவர்களில் ஒருவரை இப்பதவிக்கு நியமிப்பதை விட்டு வலிகாமம் மேற்கு மணியகாரனை இருக்கநாத முதலியாரைத் தம் கடமைகளுடன் மேலதிகமாக இத் தீவுப் பகுதிகளுக்கும் மணியகாரனுக்க் கடமையாற்றுமாறு பணித்தார். வலிகாமம் மேற்குப் பகுதியில் இருபத்திரண்டு கிராமங்கள் உள். யாழ்ப்பானக் குடாநாட்டில் வலிகாமம் மேற்குப் பகுதியே கூடிய கிராமங்களைக் கொண்டது. இதனால் வலிகாமம் மேற்கு மணியகாரனுக்குத் தன் பகுதி வேலையைப் பார்ப்பதற்கே நேரம் போதியதாய் இருக்கிறது. இந்திலையில் வெகு தொலைவில் கடவினால் பிரிக்கப்பட்டு உள்ள தீவுகளில் நடக்கும் காரியங்களைக் கவனிக்க அவரால் முடியாது. இது குறித்து அரசாங்க அதிபருக்குப் பெட்டி சங்கள் பல அனுப்பப்பட்டும் அவர் அவற்றினைப் பொருட்படுத்தினாரில்லை.

வலிகாமம் மேற்கிலிருந்து புங்குடுதீவினை இரண்டு அல்லது மூன்று நாள் பயணத்தினால் அடையலாம். புங்குடுதீவில் தெருக்களுக்கு மேற்பார்வையாளராக இருக்கநாத முதலியார் நியமிக்கப்பட்டு இவ்வேலைக்குத் தனி வேதனம்

பெறுகிறார். இதே வேலைக்கென மாவட்டத் தெருக்கொமிட்டி வேறொருவரை நியமித்துள்ளது. பெரும்பாலும் முதலியார் ஒவ்வொரு நாளும் யாழ்ப்பாணக் கச்சேரியில் காணப்படுவதால் புங்குடுதீவில் தெரு வேலைகளை மேற்பார்வையிட முடியாதவராய் இருக்கிறார்.

(6) அரசாங்க அதிபர், உடையார், விதானை ஆகிய பதவிகளுக்குப் பலரை நியமனஞ்ச செய்த போதிலும் ஒருவரையேனும் நிரந்தரமாக அவ் உத்தியோகங்களில் உறுதிப்படுத்த வில்லை. இவ்வாறு செய்வதன் மூலம் அரசாங்க அதிபரும் அவரின்கீழ்திகாரிகளும் இத்தற்காலிக வேலைபார்க்கும் உத்தியோகத்தரை ஆட்டிப் படைக்க முடிகிறது. ஒவ்வொரு புது நியமனம் செய்யும் பொழுதல்லாம் பெருந்தொகையான பணம் அறவிடப்படுகிறது என்று தற்பொழுது தெரிவிக்கப்படுகிறது.

(7) சில கிராமங்களில் உடையார் வேலைக்குப் பலர் விண்ணப்பஞ் செய்தபோதும் அப்பதவிகளுக்கு எவ்வரயும் நியமிப்பதில்லை. மனியகாரர் தம் கட்டமைகளுடன் உடையார் வேலைகளையும் பார்க்கிறார்கள். உடையார் வேலையையும் பார்க்கும் மனியகாரனின் உறவினர் ஒருவர் நொத்தாரிச்வாய் இருந்தால் இவ்விருவர் கூட்டு முயற்சியில் உறுதிகள் தயாரிப்பதில் அதிக தீமைகள் எழும். நொத்தாரிசு உள்ள கிராமம் ஒன்றில் அந் நொத்தாரிசுவின் சகோதரியின் மகனுக்கு உடையார் பதவியினைத் துவையினந் துரை அளித்துள்ளார். இதனால் காணிகளின் உரிமைகளை வழங்குவதிலும் உறுதிகள் தயாரிப்பதிலும் தீவினைகள் பல எழுக்கூடும்.

(8) புதிய தெருக்கள் அமைக்கப்படும் பொழுது அதிபர் சட்டத்தின்கூறுகளுக்கு மாறுகத் தம் பிரியமான கீழ்திகாரிகளின் சுயநலப் புத்திமதிகளுக்கு அமைய சுவர்கள், வேலிகள், பயன்தரு மரங்கள் முதலியவற்றினை அழித்துச் சொல்லொன்றுச் சேதம் விளைவிக்கிறார். இவ்வாறு சேதம் விளைவித்து எடுத்த நிலைப் பகுதி சில சமயங்களில் தெரு அமைப்பதற்கு உகந்ததல்ல என்று நிராகரிக்கப்படுவதும் உண்டு. இவ்வாறு அழிவுச் செயல்கள் பல யாழ்ப்பாணக் கடவுத்தைக்குள்ளே நிகழ்ந்துள்ளன. விதானை மார் தெருவுக்கெனப் பொதுச் சொத்தாக்கப் பட்ட நிலங்களின் தொகை மிகக் குறைவுள்ளத் தம் அறிக்கைகளில் குறிப்பிடுகின்றனர். தெரு வமைப்பதற்கென நிலங் கொடுத்தவர்கள்மிகக் குறைந்த பொருளீட்டைப் பெற்றுவருகின்றார்.

கள். நிலங்கொடுத்தோர் பலர்க்குப் பொருளீடு வழங்காது காலந் தாழ்த்தியமையால் அரசாங்க அதிபர் மீது சிலர் வழக்குத் தொடர்ந்துள்ளனர். அரசாங்க அதிபர் தம் கீழ்திகாரிகளின் தலையீட்டினால் சிலருடன் சமாதானமான முடிவுக்கு வந்துள்ளார். சட்டத்தின் ஒட்டிரிவுகளுக்கு அமைய நடந்திருப்பாராகில் சிலருக்கு அவர் கொடுத்த பொருளீட்டுத் தொகையைவிடக் குறைந்த தொகை கொடுத்திருக்கலாம். 3487 இலக்கம் கொண்ட வழக்கில் மாவட்ட நிதிபதி தாமே நேரில் சென்று தெரு வமைப்பதற்காகச் சேதம் விளைவிக்கப்பட்டு இடத்தினைப் பரிசோதித்துப் பொருளீடு செய்ய மாறு தீர்ப்பளித்தார்.

(9) தெருக்கள் அமைப்பதற்கென ஒதுக்கப்பட்ட பணத்தினைச் செலவிடும் முறையில் ஒழுங்கீனமும் தடுமாற்றமும் காணப்படுகின்றன. ஒரு தெருவுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட பணம் வேறொரு தெரு வமைப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இதனால் தெருவுக்கென நிலங்கொடுத்தோர் பொருளீடு பெறுவதற்குநீண்டநாட்கள் செல்கிறதும் அல்லாமல் வேறு தெருவுக்கென ஒதுக்கப்பட்ட பணத்திலிருந்தும் இவர்க்குப் பணம் கொடுக்கப்படுகிறது.

(10) தங்கள் வயல்களுக்காக வாயிதாப்பணம், தலைவரிப் பணம் ஆகியன கொடுப்போர் இவ்வரிப்பணத்துடன் மதிப்பீட்டுவரிப் பணமும் இறுத்தல் வேண்டும். களவு, சண்டைநிகழும் இடங்களில் பொலிஸ்மாரைக் கானமுடியாது. பொலிஸ் நிலையம் இரண்டு அல்லது மூன்று மைல் தொலைவில் இருக்கிறது. ஒருவர் பொலிஸ் நிலையத்தினை அடைந்து செய்தியை அறிவிக்குமுன் சண்டை முடிந்து குற்றவாளி தப்பிவிடுகிறார். பொதுவாக இங்குள்ள பொலிஸ்மார்மதுகுடிக்கிறவர்கள். கண்ணியமானவரைக்கூட முரட்டுத் தன்மையடிநடத்துகிறவர்கள். பிள்ளக்கால் அலுவலகத்திற்குச் செல்லும் நிறைமாந்தர் மரியாதையின்றி நடத்தப்படுகின்றனர். வெளியே பலவந்தமாகவும் துரத்தப்படுகின்றனர். மேலதிகாரிகளுக்கு இதுபற்றி முறையீடு செய்ய நுழைந்தால் சிவத்தைத் தொப்பி அணிந்த கச்சேரிப் பியோன்மார் அவர்களை வெளியே துரத்திவிடுகின்றனர். டயிக் துரை காலத்தில் ஏழை ஒருவனைத் துரத்திய பியோன் உடனே வேலையின்றும் நீக்கப்பட்டான். துவைனந் துரை பொலிஸ்மாருக்கு எதிராக அனுப்பப்படும் பெட்டிசங்கள் எல்லாவற்றினையும் அலட்சியம் பண்ணுகிறார்.

நாவலர் துவையினந் துரைக்கு அளித்த தீர்ப்பு

அந்தி, பொய், கோள் முதலியன கற்பிக்கும் கல்லூரியாகிய யாழ்ப்பாணக் கச்சேரிக்குத் தலைவராகிய துவைனந் துரை செய்த குற்றங்களை விசாரித்து நீதி வழங்கின் அவருக்கு பதவி நீக்கமும் உடற்றண்டமும் கிடைக்குமென நாவலர் துணிந்து தம் கருத்தினை இலங்கை நேசனில் 3 வெளியிட்டார். கிரீஸ்தவர், கத்தோலிக்கர், முகம்மதியர், எச்சமயத்துடனும் மினையாதவர் ஆகிய பல்வேறுபட்ட யாழ்ப்பாணத் தமிழர் சமுதாயத்தினை ஒன்று கூட்டி முதலில் தமிழர் கூட்டணி ஒன்றை நிறுவி வடமாகாண ஆட்சியாளராகிய துவையினந் துரையினைமட்டும் மன்றி அவரை நியமித்த கவர்ணரையும் எதிர்த்துப் போராடியவர் நாவலர்.

நாவலரும் ஏனையோரும் சமர்ப்பித்த பெட்டிசத்திற்குக் கவர்ணர் லோங்டன் தாம் துவையினந் துரை விஷயத்தில் தலையிடமாட்டோம் என்று தெரிவித்தார். 4 அன்னியர் ஆட்சியில் சுயநலம் படைத்த சுதேச உத்தியோகத்தினர் சிலரின் குழ்ச்சிகளால் விளைந்த தீவினைகளை அகற்ற முன்னணியில் நின்றவர் நாவலர். ஆட்சியாளரோ ஆங்கிலேயர். நாவலரோ சுவாதீனப் பிரபுக்களில் ஒருவர். கொழும்பில் சட்ட நிருபண சபையில் கடமையாற்றிவந்த தமிழ்மக்கட் பிரதிநிதி வேறு. தேசாதிபதியின் தேர்வில்லாமல் தமிழர் பிரதிநிதி என மக்களால் மதிப்பிடப்பட்டுவந்த நாவலர் வேறு. கொழும்புச் சட்ட சபைப் பிரதிநிதி ஆட்சியாளரின் நிர்வாகப் போக்கினைக் கண்டிக்க முடியாது அவர்களுக்கு முன் கைகட்டி வாய் புதைத்து நின்ற காலங்களிலும் நாவலர் என்னும் தமிழர் பிரதிநிதி கூட்டங்கள், பெட்டிசங்கள், சமாசாரப் பத்திரிகைகள் முதலிய சாதனங்களால் பொது மக்களின் விழிப்புணர்ச்சி கும் நீதி யை நாடும் வேட்கைக்கும் புறவடிவம் கொடுத்து வந்தார். துவையினந் துரையின் துண்புறுத்த வூக்கும் அடக்கமுறைச் சட்டங்களுக்கும் அன்வளவும் அஞ்சாது ‘வெள்ளையனே வெளியேறு’

என்று ஆணித்தரமாக எதிர்த்துத் தமிழர் விடுதலைப் போரைத் தொடக்கி வைத்தவர் நல்லை நாவலர். வெள்ளையரின் நீதிமுறையினைக் கடைப்பிடித்து அதனை அவர்கள் வழங்கும் முறையில் நிறைந்துள்ள தவறுகளை வெள்ளையாட்சியாளரே தம்முள் வெட்கமுற்று நாவலருக்கு அடிபணியுமாறு வெளியே பலரும் அறிய வெளியிட்டும் பிரசங்கித்தும் பெட்டிசங்களை எழுதியும் வந்தவர் புரட்சிவாதி நாவலர். கருணை, பிறர்நலம் காண விழைதல், நீதியை நிலைநாட்டல் முதலிய குணங்களின் மறுபிறப்பு நாவலர். அகிம்சை வழியில் இம்சைகளைப் போக்க முயன்றார். அதற்கு வெள்ளைப் பாதிரி மார் கற்பித்த ஆங்கிலக் கல்வி துணை நின்றது. சனநாயக ஆடசியின் மேன்மையினை உணர்ந்த நிலையிலே நாவலர் போராட்டார்.

நேர்மையின் உறைவிடமாகிய நாவலர் தாமே பல நீதிமன்றங்களை நடத்திவந்தார். இந்நீதிமன்றங்களில் நாவலர் பல வேடங்களில் காட்சி அளித்தார். நாவலர் ஒருவரே இந்நீதிமன்றங்களில் குற்றஞ் செய்தவரைக் கண்டு பிடிக்கும் பொலிசாகவும், குற்றஞ் சாட்டப் பட்டவரைச் சிறை செய்யும் பிஸ்க்கால் அதிகாரியாகவும் குற்றஞ்சினை நிருபிக்க உதவும் சாட்சியாகவும் வழக்கினைக் குற்றஞ் சுமத்தப்பட்ட வருக்கு எதிராக நடத்தும் வழக்கறிஞராகவும் சுற்றில் தீர்ப்பளிக்கும் நீதிபதியாகவும் விளங்கினார். இப் பல் பாத்திர நீதிமன்றத்தினை நாவலர் துவையினந் துரைக்கு மாருக எழுதிய பெட்டிசம், கண்டனங்கள் ஆகியவற்றில் நாம் காணலாம். நாவலர் தம் நேர்மை அகமாகிய நீதிமன்றத்திலே துவையினந் துரையீழு சாட்டப்பட்ட குங்றங்களை வழக்கு விசாரணை நடத்தித் துவையினந் துரையினைக் குற்றவாளி என்று கண்டு அவருக்கு பதவி இழப்பும் உடற்றண்டனையும் விதித்தார்.

நிறைமாந்தர்க்கு நாவலர் பிரதிநிதி. துவையினந் துரை போன்ற குறை மாந்தர்க்கு நாவலர் நீதி வழங்கும் அதிகாரி.

1. (அ) The Examiner, 11th September & December 21st 1877.
- (ஆ) கத்தோலிக்க பாதுகாவலன், 1878 தை மீ 12ந் திங்டி.
- (இ) இலங்கை நேசன், 1879 தை மீ 2ந் தகதி.
2. இலங்கை நேசன் கார்த்திகை 28ந் திக்தி 1877,
3. இலங்கை நேசன் 1877 தை மீ 2ந் திக்தி.
4. The Morning Star, 16th January 1879.

நாவலர்முடி வருடங்கள் சமயம்

— த. மகணிக்கலரசுர் —
நாவகர் யாழ் மத்திய கல்லூரி

ஸ்ரீ வழி ஆறுமுக நாவலரின் மெதடிஸ்த சபைத் தொடர்பை ஆராயுமிடத்து முதற்கண் எழும் சிந்தை வண டக்டர் பீற்றர் பேர்சிவலைப் பற்றியதே. ஏனெனில் மெதடிஸ்த சபையின் தலைவர் பதவியில் பேர்சிவல் அமர்ந்திராவிடின் நல்லைநகர் நாவலரின் “சொல்லுதபிழெங்கே சுருதியெங்கே யெல்லவருமேத்து புராணைகமங்க ளெங்கே ப்ரசங்கமெங்கே” என்பது வினாவாக இருந்திருக்குமேயன்றி விடை கிடைத்திராது.

கிறிஸ்தவர்களின் தொடர்பையாவது திருச் சபையின் தொடர்பையாவது நாவலர் என்றும் நாடியதில்லை. யாழ்ப்பானத்தில் அந்நாளில் உயர்தரத்திலிருந்த உவெஸ்லியன் ஆங்கில பாடசாலையில் கந்தர் ஆறுமுகம் ஆங்கிலக் கல்வி கற் பதற்காக அவரது பன்னிரெண்டாவது வயதிற் சேர்க்கப்பட்டார். எட்டு வருடங்கள் வேறேவ ரையும் போலவே இவர் மாணவராயிருந்து கல்வி விருத்தியிற் கவனம் செலுத்தினார்.

1834ஆம் ஆண்டில் பேர்சிவல், சபைத்தலைவராகவும் பாடசாலையின் முதல்வராகவும் நியமனம் பெற்றது நாவலருக்கு அநுகூலமாக அமைந்தது. பேர்சிவல் பாடத்திட்டத்தை விரிவு செய்தார். மெய்யியல், அட்சர, கேத்திரகணிதம்; வரலாறு முதலிய பாடங்கள் பாடத் திட்டத்திற் சேர்க்கப்பட்டன. பிற்காலத்தில் மிஷனரிமாருடன் தர்க்கித்துச் சைவ சமயத்தை மீட்க வேண்டிய ஆறுமுக நாவலருக்கு மெய்யிய லும் கேத்திரகணிதமும் பெருந்துணையாயிருந்திருக்கும் என்பதில் ஜயமில்லை.

ஏனைய பாதி ரி மாரைப் போலல்லாமல் “பேர்சிவல் பாதிரியார் அறிவுடைமைக்கு மிக முக்கியத்துவம் கொடுத்தார். பாடசாலைகளை அரசினர் ஆரம்பிப்பதைக் கண்டு ஆனந்தமைடைந்தார். தமது பாடசாலையில் மாணவர் தொகை குறைப் நேரிடனும், பல பாடசாலைகளால் அநேகம் இளைஞர்கள் வேதாகமத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் உயர்நிலைப் பக்குவத்தை அடைவார்கள் என்பது அவரது நம்பிக்கையாயிருந்தது.”¹

பேர்சிவல், சமய அறிவிலும் பார்க்க கல்வியறிவுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தமையாற்றுன் கற்கும் வல்லமையிற் சிறந்திருந்த கந்தர் ஆறுமுகத்தை பேர்சிவல் ஆதரிக்க நேர்ந்தது. பேர்சிவலுடன் கொண்ட நட்புறவே நாவலரின் வாழ்நாளில் ஏற்பட்ட முதலாவது திருப்பு முனையாகும்.

57 வருடங்கள் வாழ்ந்த நாவலரின் வாழ்நாளை நான்கு பருவங்களாகப் பிரிக்கலாம். முதற் பருவம், 19 வருடங்கள்-தமிழ் ஆங்கிலக் கல்வி கற்றமை. இரண்டாவது பருவம், 7 வருடங்கள்-கிறிஸ்துமத வேத நூல் மொழி பெயர்ப் பால் ஏற்பட்ட மெதடிஸ்த சபைத் தொடர்பும், கிறிஸ்து சமயம் பரவுவதற்கான காரணிகளை அவதானித்தலும். மூன்றாவது பருவம்,² 6 வருடங்கள் மிஷனரிமாரின் சைவ தூஷணத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தமை. நான்காவது பருவம்-சைவத்தை மீட்டத்தும் சைவ, தமிழிலக்கண

நூல்களை எழுதியும், உரையெழுதியும், பரி சோதித்துப் பதித்தமையும், சமூகத் தொண்டும் ஆகும். ஆயினும், நாவலருக்குச் சிலையெடுத்த நாம் இப் பருவங்களை ஆராய்ந்துள்ளோம் அல்லவர். 1916இும் ஆன்டு வரையில் கைலாசபிள்ளையவர்களின் நூலே வேதவாக்காக இருந்து வந்தது. அதிர்ஷ்டவசமாக 1968ல் கனகரத்தின் உபாத்தியாயரின் நாவலர் சரித்திரம் பலருக்கும் கிடைக்கக் கூடியதாக அச்சிடப்பட்டது. இதன் பின்னர் ஒருசில நல்லறிஞர்கள் நாவலர் எழுதிய வைகளைச் சேகரித்து விளக்கத்துடன் அச்சிட உத் தந்துள்ளனர். ஆகவே நாவலர் வரலாற்றுராய்ச்சி இன்றும் ஆரம்ப நிலையிலேயே இருக்கின்றது.

நாவலரின் அறப்போருக்குக் களம் அமைத்துக் கொடுத்தவர் எல்லாம் வல்ல எம்பிரான். ஜோர்ஜ் என் பாரும் பேர்சிவலும் ஏக்காலத்தில் பருத்தித்துறையை வந்தடைந்தார்கள். சபைத் தலைவராயிருந்த ரேபேட்ஸ் இங்கிலாந்து செல்ல, ஜோர்ஜ் அப்பதவியை எதிர்பார்த்திருந்தார். ஆனால் நியமனம் பேர்சிவலுக்குக் கிடைத்தது. மாரூக, ஜோர்ஜ் பாதிரியாரே சபைத் தலைவராக நேர்ந்திருப்பின் நாவலரின் வார்க்கை திசை திரும்பியிருக்கும் பேர்சிவல் பாதிரியார் ஆறுமுக நாவலருக்குக் கொடுத்த பெறுமதியும் மதிப்புமே சைவத் தமிழ்ப்பர்களுக்கு ஒரு ஆறு முக நாவலரைக் கொடுத்தது. யாழ் மத்திய பாடசாலையில் ஆங்கிலக் கல்வி கற்றார், உயர் வகுப்பில் தமிழ் கற்பித்தார், பின்னர் பேர்சிவலுக்குத் தமிழ்ப் பண்டிதராயிருந்தார் என் பவை நாவலரது வரலாற்று நூலுண்மையாகும்.

பேர்சிவல் முதலான யாழ்ப்பாணத்து மிஷனரிமார் வேத நூலின் புதியதொரு மொழி பெயர்ப்பைச் செய்ய முற்பட்டதாலேயே பேர்சிவின் நண்பராயிருந்த நாவலருக்கு மெது டிஸ்த மிஷனரிமாரின் நடபடிக்கைகளை அவதானிக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. வேத புத்தகத்தின் ஐந்து மொழி பெயர்ப்புகள் ஏற்கெனவே உபயோகத்திலிருந்து வந்தன. அவைகளுள் இரேனியஸ், பப்ரீசியஸ் ஆகியோரின் மொழி பெயர்ப்புகள் விரும்பப்பட்டு வந்தன. ஆனால், ஒன்று மூலத்திலிருந்து வழுவியது, மற்ற தின் மொழிநடை திருப்தியுள்ளதாய் இருக்கவில்லை. ஆகவே புதியதொரு மொழிபெயர்ப்பை சென்னையிலிருந்த சங்கம் விரும்பியது. இதனைச் செய்ய யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த மிஷனரிமார் ஒப்புக் கொண்டனர். பேர்சிவலைத் தலைவராகக் கொண்ட குழுவொன்று நியமிக்கப்பட்டது. இதில் உவின்ஸ்லோ, ஸ்பால்டிங், பிரதர்டன்

ஆகியோர் அங்கம் வசித்தனர். இவர்கள் யாவரும் தமிழ் நூல்களின் ஆசிரியர் ஆவர். இவர்களுடன் ஆறுமுக நாவலரும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டார்.

1839ல் குழு அமைக்கப்பட்டு 1854ல் மொழி பெயர்ப்பு அச்சிடப்பட்டது. ஆயினும் இரண்டரை வருடங்களுக்குள்ளேயே எதிர்ப்பு வலுப்பெற்றது. பேர்சிவல்-நாவலர் மொழி பெயர்ப்பு கைவிடப்பட்டதற்கான காரணங்கள் பல. முதலாவதாக இவர்கள் இரேனியலின் மொழி பெயர்ப்பை ஆதாரமாகக் கொண்டனர். ஆனால் “கிறிஸ்தவ தமிழ்” நடையை உருவாக்கியவர் பப்ரீசியஸ், இரண்டாவதாக, வேதிகை, நிவேதனம், கிரியைகள், தேவன், நைவேதத்தியம் முதலிய சொற்பிரயோகம். நாவலரும் பேர்சிவலும் பாரம்பரிய தமிழ்ச் சொற்களைப் பிரயோகங்கு செய்தனர். இதனை நிலை நாட்டவே பேர்சிவலும் நாவலரும் சென்னை செல்லவும் நேரிட்டது. கற்றவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டனர். ஆனால் சாதாரண கிறிஸ்தவர்கள் “கிறிஸ்தவத் தமிழ்” இதில்லையேயென கண்டனம் தெரிவித்தனர். ஆகவே 1871ல் முற்றுக அச்சிடப்பட்ட பவர் பாதிரியாரின் மொழி பெயர்ப்பு “கிறிஸ்தவத் தமிழைக்” காப்பாற்றியது. இன்றும் உபயோகத்திலிருக்கின்ற, ஆதியாகமம், யாத்திராகமம், லேவியராகமம், எண்ணூக்கமம், உபாகமம் ஆகிய ஆகமப் பெயர்கள் முதன் முதலில் பேர்சிவல்-நாவலர் மொழி பெயர்ப்பிலேயே குறிப்பிடப்பட்டன என்பது கவனிக்கத் தக்கது.

வேதநூல் மொழி பெயர்ப்பு வேலை முடிந்தது. மெதடில்த சபையின் நடபடிக்கைகளை முற்றுக அவதானித்து விட்டார் நாவலர். ஆகவே அநீதிக்கு ஆப்பிருக்கும் தெய்வப் பணியில் ஈடுபட்டார் ஆறுமுக நாவலர். மிஷனரிமாரின் கிறிஸ்து சமய நடபடிக்கைகளை ஒவ்வொன்றுக்குச் சைவ சமயத்தினுட் புகுத்தினார்,

மிஷனரி: நூயிற்றுக்கிழமைகளில் கிறிஸ்து கோவிலிற் பிரசங்கம்

நாவலர்: வெள்ளிக்கிழமை தோறும் சிவன் கோவிலிற் பிரசங்கம்

மிஷனரி: உவெள்ளியன் ஆங்கில பாடசாலை

நாவலர்: சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலை

மிஷனரி: ஆங்கில பாடசாலையில் நிவேதணம் பெறுத ஆசிரியராயிருந்தமை

நாவலர்: வித்தியாசாலையில் நிவேதனம்
 பெருத ஆசிரியர்களை அமர்த்
 தியமை
 மிஷனரி: அமெரிக்கன் மிஷன் அச்சுக்கூடம்
 நாவலர்: வித்தியாநுபாலன யந்திரசாலை
 மிஷனரி: ஆங்கில பாலபாடங்கள்
 நாவலர்: தமிழ்ப் பாலபாடங்கள்
 மிஷனரி: வேதோபதேச வினாவிடை
 நாவலர்: சைவ வினாவிடை
 மிஷனரி: வண்ணூர்பண்ணை ஆங்கில
 பாடசாலை
 நாவலர்: கோப்பாய், புலோலியில்
 வித்தியாசாலை
 மிஷனரி: சுப்பிர தீபம்
 நாவலர்: சுப்பிர போதம்

“யாழ்ப்பாணத் திலுள்ள சைவ சமயிகளே,
 உங்களிடத் துள்ள அன்பு மிகுதியினாலே நான்
 சொல்பவைகளைக் கேள்வுகள்”² என்று நாவலர்
 கதறிக் கதறி அறிவுறுத் தியமையாற் கிடைத்த
 பலன் யாது? த. பொன்னம்பலம் பிள்ளையவர்
 கள் சொல்லியவாறு மிஷனரிமாருக்கு நாவலர்
 ஒரு முட்டுக்கட்டையாயிருந்தார். நாவலர்
 இருந்திராவிடின் அவர்களுடைய பாதை மிக
 வும் இலேசானதாயிருந்திருக்கும். இலங்கையில்
 மாத்திரமன்றி தென் இந்தியாவின் சைவசமய
 வரலாற்றின் ஒரு இக்கட்டான கால கட்டத்
 தில் நாவலர் தோன்றினார்.³

1. The History of the Wesleyan Methodist Missionary Society V. 5
 2. யாழ்ப்பாணச் சமய நிலை
 3. Hindu Organ June 1915

நாவலர் வறலாற்றுச்சியர்களும் நாவலர்ன் பதிப்புக்களும்

கலாநிதி பெ. முலேரகசிங்கம்
(விரிவாயாளர், இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம், கொழும்பு.)

ஆறுமுக நாவலர் பிரமாதி ஸு கார்த் திகை மீ 21-ம் தேதி (5-12-1879) சிவபரி பூரணமடைந்தார். வண்ணார்பண்ணை வே. கனக ரத்திலை உபாத்தியாயர் எழுதிய ‘ஸ்ரீலஸ்ரீ நல் ஹார் ஆறுமுக நாவலர் சரித்திரம்’ சித்திரபானு ஸு ஜப்பசி மீ (1882) யாழ்ப்பாணம் சைவப்பிரகாச யந்திரசாலையிற் பதிப்பிக்கப் பட்டது. எனவே நாவலரவர்கள் பரிபூரணமடைந்து மூன்று ஆண்டுகள் முடியும் மூன்னர் வெளிவந்தது கனகரத்தின் உபாத்தியாயர் எழுதிய நூலாகும்.

சிவகாசி இ. அருணை சலக் கவிராயரின் ‘யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் சரித்திரம்’ கனகரத்தின் உபாத்தியாயர் கூறிய சரித்திரத்தைப் புலனெறி வழக் கிற்கமையப் பாட எடுத்துக்கொண்ட முயற் சியேயாகும்.

‘தன்னிய சீர்தரு சைவந் தழைத்தோங்கித் தலையெடுப்ப வெண்ணியதற் கேற்ற நூலெலைந்ததும் வெளியேற்ற யெங்கள் புண்ணியமே யெதிர்வந்தாற் போல வந்து போதிக்கு நன்னிய மெய் யாறுமுக நாவலர் நற்சரிதம்.’

‘விசனநடயிற் சிறிதும் வழுவாது வரைந்தறிவா லுகனன் பொன்னிரவி முதலோரளைய வயர்களிக்

ஸிசிமிகும் யாழ்ப்பாளத்தினின் றனுப்ப நேர்ந்தெவரும் விசனமற வாங்கியிது மெய்யென்ன மிகவியந்தார்.’

கனகரத்தின் உபாத்தியாயரின் நூலைக் கண்டு வியந்த தமிழ்நாட்டவருள் ஒருவரான சேற்றூர் சிதம்பர தேசிக சுவாமிகள்,

‘இருமையு நற்பயனுதவு மில்வசன மென்றருளி’

சேற்றூரர் சமஸ்தான வித்துவான் இராம சாமிக் கவிராயரின் குமாரரான அருணைசலக் கவிராயரைச் செய்யுளாகப் பாடும்படி வேண்டிக்கொண்டார். அவர் வேண்டு கோ ஞக்கு இணக்கப் பாடப்பட்டதே அருணைசலக் கவிராயரின் நூலாகும்.

அருணைசலக் கவிராயர், ஆறுமுக நாவலரின் சரித்திரத்தைச் செய்யுளாகப் பாடிய மைக்குச் சேற்றூர் சிதம்பரதேசிகர் மட்டும் காரணம் என்று கூறுவது பொருந்தாது. ஏனெனில் அருணைசலக் கவிராயர் தாம் பாட்டுடைத் தலைவருக்க் கொண்டவரின் பெருமையை ஏலவே தமது ஆசிரியர் மூலம் தெளி வாக உணர்ந்தவராதல் வேண்டும். அருணைசலக் கவிராயரின் ஆசிரியர் திருவாவடுதுறை யாதினத்துச் சின்னப்பண்டார சந்திதிகளான ஸ்ரீலஸ்ரீ நமச்சிவாய தேசிக சுவாமிகள். அவர் திருவா

வடுதுறை யாதீனத்தாராற் சென்னைக்கு அனுப் பப்பட்டு நாவலரவர்களிடம் சித்தாந்த பாடம் கேட்டவர். அருணசலக் கவிராயர் பாடிய நூல் சென்னையிலிருந்து ‘அல்பீனியன்’ அச்சுக் கூடத்தில் 1898-ம் ஆண்டிலே பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

அருணசலக் கவிராயர் தந்த சரித்திரம் கனகரத்தின் உபாத்தியாயர் எழுதிய நூலை அடியொற்றிச் செல்லுகின்றது. கனகரத்தின் உபாத்தியாயரின் நூலைப் பின்பற்றி நாவலரவர்களின் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைக் காலக்கிரமப்படி கூறினாலும் அந்தகழ்ச்சிகளுக்குரிய ஆண்டுகளைப் பொதுவாகத் தவிர்த்து, நாவலரவர்களின் நிகழ்ச்சிகளிற் சில நடந்த காலத்து, அவர்வயது இன்னவென்று மட்டும் சுட்டிச் செல்கிறார். இம்முறையும் கனகரத்தின் உபாத்தியாயரின் நூலிலிருந்து பெறப்பட்டதேயாகும்.

‘ஆறுமுக நாவலர் அவர்கள் சரித்திரச்சருக்கழும் அவர்கள் இயற்றியருளிய தனிப்பாமாஸியும்’ என்னும் நூல் சி. செல்லையாபிள்ளையால் எழுதப்பட்டு 1914-ம் ஆண்டிலே பதிப்பிக்கப்பெற்றது. செல்லையாபிள்ளை தனிப்பாடல்களைத் தொகுப்பதிலே செலுத்திய கவனத்தை வரலாறு எழுதுவதிற் செலுத்த வில்லை. ஆயினும் நாவலரவர்களின் மனித உள்ளத்தைக் காட்டும் வி. சுப்பிரமணியபிள்ளை (1873) மீது பாடப்பட்ட சரமகவிகளையும் அழியவிடாமற் பதிப்பித்தமைக்குச் செல்லையாபிள்ளைக்கு நன்றி கூறவேண்டும். எனவே 1916-ம் ஆண்டு வரையில் நாவலரவர்களின் வரலாற்றிற்குக் கனகரத்தின் உபாத்தியாயரின் நூலே மூலாதாரமாக விளங்கியது.

“பேரேறு சைவப் பெரும்பயிர் வளர்த்திடும் பெப்புடைக் காரையடியார் பேயராத மலவிருள்க எருகவிரி பிரதியைப்

பிறைக்குடி யேயரனெனு நாரேற வழிபட்டு நாமெலா முய்யவரு ணங்குருவை நாவலப்பேர்

நவில்யோக ருடியாப் பெற்றபெரு மாணியடி

நனினமலர் போற்றிசெய்வாம்”

என்ற குருவனாக்கச் செய்யுட் பகுதியாலும்

“நம்மையுமொரு பொருட்படுத்தித் தமது சந்திதானத்திலே நிற்கு மொரு வஞக்ச சேர்த்த நமது குருமுர்த்தியினுடைய திருவடிகளைத் துதித்து.....”

என்ற முகவரை வசனப் பகுதியாலும் கனகரத்தின உபாத்தியாயர் தமது குருவின் வரலாற்றினைப் பத்திபாவத்துடன் அலுவியவர் என்பது புலனாகும். அத்தகையவருக்கு,

“உத்தமநல் லிலக்கியலக்

கணந்தேர்ந்தோன்
பரம்பரைசே ரூபாத்தி யாயன்
சத்தியவா சகவேத வனநாதன்
றவவலியிற் றந்த பாலன்
அத்தகைய நாவலர்கோன் சீட்ருண்மா
னிக்கமென வறையப் பட்டோன்
புத்திமிகுந் தொளிர்கனக ரத்தினநா
மக்குண பூன் றனே”

என்பது சன்னகம் அ. குமாரசவாமிப் புலவர் தந்த கவுரைப் பத்திரம். இவ்வாறிருப்பினும்,

“கனகரத்தினப்பிள்ளை எழுதியது கொஞ்சம் சுருக்கமானது மாத்திரமன்றிச் சில கதை மாறுபாடுகளையும் உடையது”

என்று நாவலரவர்களின் தமையனார் ஜவரில் ஒரு வரான தம்பு ஆராச்சியின் புதல்வர்கைலாசபிள்ளை நள ஞி மார்கழி மீ (1916) தாம் எழுதிப் பதிப்பித்த ஆறுமுக நாவலர்களித்திரத்தின் முகவரையிலே குற்றஞ்சாட்டியுள்ளார்.

இவ்வாறு பாரிய குற்றத்தைச் சுமத்திய கைலாசபிள்ளை அக் கதை மாறுபாடுகளை எடுத்துக் காட்டியிருப்பார் என்று எதிர்பார்ப்பவர்கள் அந்நம்பிக்கை விரக்தியாவதையே உணர்வார்கள். மேலும் நாவலரவர்களின் இளமைவாழ்க்கையை யூட்டி அவர் உறவின ரோடு கொண்டிருந்த தொடர்புகளையும் கூட “அவர்களுடைய சரித்திரம் அதிகம் அறிந்தவன்” என்று கூறிக்கொள்ளும் கைலாசபிள்ளையே விரிவாக எழுதித் தரவில்லை. அவ்வாறு எழுதித் தராமல் விட்டதோடு சிற்சில மாறுபாடுகளையும் புகுத்திவிட்டார் என்று கருத இடமேற்படுத்திவிட்டார். உதாரணமாக,

‘இவருக்கு ஓன்பதாம் வயசாகும்போது, ஆனித் திருமஞ்சன உற்சவ காலத்தில் இவருடைய தந்தையார், ஒரு நாடகம் பாடிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில், கையில் எழுத்தானியும் சட்டமும் பிடித்தபடியே கடிதியிற் சிவபதமடைந்துவிட்டார். அந்த நாடகத்தின் குறையை அப்போதே இவர் மாடி முடித்தார். அவர் தமையன்மாரணவருக்

கும் மிக்க பிரதியையுண்டாக்கினபடியால், அவர்கள் இவரரச் சரவணமுத்துப் புலவர், சேனுதிராய் முதலியார் முதலான வித்து வாண்களிடத்திலே தமிழ்க்கல்வி கற்குமாறு அனுப்பினார்கள் ”

என்று கைலாசபிள்ளை எழுதியிருக்கிறார் (ஆறு முக நாவலர் சரித்திரம், 1919, பக். 5). நாவலரவர்களின் மரபினை ஈழத்திலே தனியாக நின்று துவங்கவைத்து வந்த பெரியார்களின் பார்வையிலே நாவலர் சரித்திர ஆராச்சி எழுதியவர்களே முற்கிளந்த கைலாசபிள்ளையின் கூற்றைப் பொன்னே போலப் போற்றி எழுதியிருக்கிறார்கள். இவ்வாறு எழுதுவது நாவலரவர்களின் வரலாறு திசைகெட்டுக் கொல்வதற்குக் காலாகும் என்பதை அவர்கள் உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை.

ஆராச்சி கந்தர் 1766-ம் ஆண்டு பிறந்து, 1842-ம் ஆண்டு ஆணி மாதம் இரண்டாம் தேதி புதன்கிழமை வியோகமடைந்தார் என்று அ. சதாசிவம்பிள்ளை கூறியிருக்கிறார் (பாவலர் சரித்திர தீபகம், 1886, பக். 75); அப்பொழுது நாவலரவர்களுக்கு இருபது வயது. இருபாலை சேனுதிராய் முதலியார் 1840-ம் ஆண்டிலும் நல்லூர் சரவணமுத்துப் புலவர் 1845-ம் ஆண்டிலும் வியோகமடைந்தனர் என்பதைத் ‘தமிழ் புனராக்’, பாவலர் சரித்திர தீபகம் ஆகியனவற்றை நோக்கினார் அறிவர். தந்தையின் குறை நாடகத்தை நாவலரவர்கள் பாடியதினால் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சி யிற் சேனுதிராய் முதலியாரிடம் அனுப்பியிருக்கலாமா? நாவலரவர்கள் இருபது வயது நடக்கும் போதா சரவணமுத்துப் புலவர் வரிடம் பாடங் கேட்கச் சென்றார்? கைலாசபிள்ளை முற்கிளந்த செய்திகளை மறந்துவிட்டு எழுதியிருக்கிறார். உத்தமதானபுரம் வே. சாமிநாத ஸதயரின் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை சரிதம் என்னும் நூலைக் கண்டித்த கைலாசபிள்ளையா இவ்வாறு எழுதினார்?

கைலாசபிள்ளையின் நூலினால் நாவலரவர்களின் வரலாறு கனகரத்தின் உபாத்தியாரின் நூலிலும் தெளிவு பெற்றது என்பதை ஏற்பது கடினமாகும். கனகரத்தின் உபாத்தியாயர் காலக்கிரமப்படி எழுதக் கைலாசபிள்ளை விஷயக் கிரமப்படி எழுதியுள்ளமையே முக்கிய வேறுபாடாகும். கைலாசபிள்ளை தமது நூலிலே கனகரத்தின் உபாத்தியாயர் கூறிய விஷயங்கள் சிலவற்றை விரித்தெழுதியுள்ளார் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

அறிவியலடிப்படையில் நாவலரவர்களின் வரலாறு விரிவாகவும் தெளிவாகவும் எழுதப் படவேண்டிய இன்றியமையாமை நிலவுகின்றது. நமக்குக் கிடைக்கின்ற நாவலர் வரலாற்று நூல்களைப் பரிசீலனை செய்வதன் மூலம் இத்தேவை சிறிதளவாவது பூர்த்தியடையலாம். அப்பரிசீலனைக்கு நாவலர் பதிப்புகள் உதவுமாற்றைக் குறைத்துமதிப்பிடல் சாலாது.

கனகரத்தின் உபாத்தியாயர் விரோதி கிருது வெஸ் ஜூப்பசி மீ நாவலரவர்கள் திருச்செந்தினிரோட்டக யமக் அந்தாதிக்கும் திருமுருகாற்றுப்படைக்கும் உரையெழுதி அச்சிறு வித்தார் என்று கூறியுள்ளார் (யாழிப்பாணம் நாவலர் நூற்றுண்டு விழாச் சபையினரின் பிரசரம், 1968, பக். 32). அருணசலக் கவிராயரின் நூலின் இரண்டாம் பதிப்பிற்கு முகவரையெழுதியவர் (பக். 9) இவ்விரு நூல்களின் உரைகள் விரோதிகிருது வெஸ் எழுதப்பட்டன என்று கூறியிருக்கிறார். நாவலரவர்களின் திருச்செந்தினிரோட்டக யமகவந்தாதியுரையாழிப்பாணம் வித்தியாருபாலனயந்திர சாலையிற் சாதாரண வெஸ் பங்குனி மீ பதிப்பிக்கப்பெற்றது. கனகரத்தன் உபாத்தியாயர் கூறும் காலத்திற்கு ஏழு மாதங்களுக்கு முன்னர் அப்பதிப்பு வெளிவந்தது. அருணசலக் கவிராயர் பாடிய நூலின் முகவரையை எழுதியவர் அந்தால் பதிப்பிக்கப்பெற்ற ஆண்டினைத் தொடர்ந்து வரும் வருடத்திலே எழுதப்பட்டதாகக் கூறியிருக்கிறார். திருமுருகாற்றுப்படையுரையின் முதற் பதிப்பு எம் பார்வைக்கு அகப்படாமையாற் கனகரத்தின் உபாத்தியாயரின் கூற்றை ஆய்ந்துரைக்க முடியவில்லை. ஆயினும் திருமுருகாற்றுப்படையுரையின் பதினெட்டாம் பதிப்பினைச் சார்வரி வெஸ் சித்திரை மீ (1960) வெளியிட்ட தி. க. இராசேசுவரன் தமது பதிப்புரையிலே நாவலரவர்களின் முதற் பதிப்பு பிரமாதிச வெஸ் (1853) வெளிவந்ததாகக் கூறியிருக்கிறார் என்பதை ஈண்டு குறிப்பிடுதல் பொருத்தமாகலாம். இராசேசுவரனின் கூற்றினால் கனகரத்தின் உபாத்தியாயரின் கூற்றினை ஆராய வேண்டிய நிலைமை ஏற்படுகின்றது.

திருக்கோவையாருரையும் திருக்குறஞரையும் பதிப்பிக்கப்பெற்ற காலத்தினைப் பற்றிக் கனகரத்தின் உபாத்தியாயர் தரும் விபரங்களும் தவருளவையேயாம். கனகரத்தின் உபாத்தியாயர் திருக்கோவையார் துண்மதி வெவகாசி மீ த்திலும் திருக்குறள் ரெளத்திரி வெஸ் ஜூப்பசி மீ த்திலும் மதிப்பிக்கப்பட்ட

டன என்பர் (பக். 42). அருணாசலக் கவிராயரின் நூலிற்கெழுந்த முகவுரையிலே (பக். 7) அத்தவறுகள் திருத்தமெய்தியுள்ளன. திருக்கோவையார் சென்னை முத்தமிழ் விளக்கவச்சுக்கூடத்திலே ரெளத்திரி ஸு ஜிப்பசி மீ (1860) பதிப்பிக்கப்பெற்றது. திருக்குறள் சென்னை வாணி நிகேதன வச்சுக்கூடத்திலே துன்மதி ஸு வைகாசி மீ (1861) பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

கந்தபுராணத்தை நாவலரவர்கள் அக்ஷய ஸு கார்த்திகை மீ (1866) பரிசோதித்து வெளிப்படுத்தினார் என்பர் கனகரத்தின உபாத்தியாயர் (பக். 72). சுக்கில ஸு சித்திரை மீ (1869) சென்னை வர்த்தமான தரங்கினீ சாகை யச்சுக்கூடத்திலே அச்சிடப்பெற்ற கந்தபுராணப் பதிப்பிலே இரண்டாம் பதிப்பு என்ற குறிப்பில்லை. மேலும் அக்ஷய ஸு கார்த்திகை மீ ஒரு பதிப்பு வெளிவந்திருப்பின் முப்பதாவது மாதத்தில் (சுக்கில ஸு சித்திரை மீ) மீண்டுமொரு பதிப்பு வெளிவந்திருக்கலாமா? மேலும் விகிர்தி ஸு புரட்டாதி மீ (1890) வெளிவந்த பதிப்பிலே இரண்டாம் பதிப்பு என்ற குறிப்புக் காணப்படுகின்றது.

கனகரத்தின உபாத்தியாயர் தமது நூலிலே நாவலரவர்களுக்கு 42 வயது நிகழ்ந்த காலத்திலே மூன்றும் பாலபாடம் அச்சிடப்பெற்றதாகக் கூறியிருக்கிறார் (பக். 71). அவ்வாருயின் மூன்றும் பாலபாடம் 1864-ம் ஆண்டிலோ அல்லது 1865-ம் ஆண்டிலோ அச்சிடப்பெற்றதாதல் வேண்டும். அருணாசலக் கவிராயரின் நூலுக்கெழுந்த முகவுரையிலே (பக். 9) நான்காம் பாலபாடம் (மூன்றும் பாலபாடம்) செய்தது 28-ம் வயசாகிய சாதாரண ஸு (1850—51) என்று கூறப்பட்டுள்ளது. ‘நாவலர் பணிகள்’ என்ற நூலின் ஆசிரியர் ச. தன்று சயராசசிங்கம் பதிப்பித்திருக்கும் அன்டர்சன் பிரபுக்கு நாவலரவர்கள் சமர்ப்பித்த விண்ணப்பம் மூலம் மூன்றும் பாலபாடம் 11-8-1852க்கு முன்னர் பதிப்பிக்கப்பெற்றது என்பது தெளிவாகின்றது.

நாவலரவர்களுக்கு 42-ம் வயது நிகழ்ந்த காலத்தை யொட்டி, அக்ஷய ஸு (1866) சேதுபுராணம் பதிப்பிப்பதற்கு முன்னர், பெரிய யுராண குசனத்தை நாவலரவர்கள் பதிப்பிக்கத் தொடங்கினார் என்பர் கனகரத்தின உபாத்தியாயர் (பக். 71—72). அருணாசலக் கவிராயரின் நூலுக்கெழுந்த முகவுரையிலே

“பெரியபுராண வசனம், சூசனம் எழுதி அச்சிட்டது 30-ம் வயசாகிய பரிசோதி ஸு” (பக். 9—10) என்று கூறப்பட்டுள்ளது. த. கைலாசபிள்ளையின் ஆறுமுக நாவலர் சரித்திரம் என்னும் நூலின் நான்காம் பதிப்பிலே (1955, பக். 73) பெரியபுராண வசனம் அச்சிடும்போதே சூசனமும் எழுத ஆரம்பிக்கப்பட்டது என்று கூறப்பட்டுள்ளது (இக்கூற்றினை காலங்குறித்தி ஸு தை மீ -1919-வெளிவந்த பதிப்பிலே காண முடியவில்லை).

பெரியபுராண சூசனம் அச்சிடத் தொடங்கிய காலத்திலேயே கந்தபுராண வசனத்தையும் நாவலரவர்கள் அச்சிடத் தொடங்கினார் என்பது கனகரத்தின உபாத்தியாயரின் கூற்றாகும் (பக் 71—72). சிதம்பரம் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை தருமபரிபாலகர் ச. பொன்னம்பலபிள்ளை சாதாரண ஸு பங்குனி மீ (1911) வெளியிட்ட. கந்தபுராண வசனப் பதிப்பிலே,

“ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் அவர்கள் இறைக்கு ஜம்பது வருஷங்களுக்கு முன்னே இக்கந்தபுராண வசனத்தை அசரகாண்டம் அசரயாகப் படலம் வரையும் எழுதிச் சஞ்சிகையாக வெளிப்படுத்தினார்கள். எஞ்சிய பாகம் அவர்களால் எழுதப்படாமையால் நான் அதனை நூதனமாக எழுதி, அவர்கள் எழுதியதையும் சேர்த்து அச்சிட்டேன்”

என்று கூறியிருக்கிறார். அவர் கூற்றை ஆதரிப்பதாக அமைந்துள்ளது தி. க. இராசேஷவரனின் மேல் வரும் கூற்று:

“கந்தபுராண வசனம் துன்மதி ஸு ஆவணி மீ (1861) சென்னப்பட்டைம் வாணி நிகேதன அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது”

(இந்துசாதனம், 24-12-1971)

நாவலரவர்கள் பதிப்பித்தனவாகக் கூறப்படும் நூல்களிலே சில அவருடைய பரிசோதனையைப் பெற்றனவேயன்றி அவராற் பதிப்பிக்கப்படவில்லை என்று கருத இடமுண்டு. வீரகவிராச பண்டிதர் இயற்றிய சென்தரியக்களிலும் திணையும் சைவ எல்லப்ப நாவலர் இயற்றிய உரையினையும் நாவலரவர்கள் பதிப்பித்ததாகக் கனகரத்தின உபாத்தியாயர் கூறுவார் (பக். 30). ஆயினும் செளமிய ஸு கார்த்திகை மீ (1849) சதுரங்க பட்டணம் சரஸ்வதி விலாச வச்சுக்கூடத்திலே அச்சிடப்பெற்ற பதிப்பிலே அந்தால் ஆறுமுக நாவலராற் பரி

சோதிக்கப்பெற்றதென்றும் சதுரங்க பட்ட ன்ம் அண்ணுமலை முதலியாராற் பதிப்பிக்கப் பெற்றதென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. நாவலர் வர்கள் விபவ ஸி புரட்டாதி மீ (1868) தொல்காப்பியம் சேஞ்வரையருரையைப் பரி சோதித்து வெளிப்படுத்தினார் என்று கனகரத் தின உபாத்தியாயர் கூறுவர் (பக். 93). விபவ ஸி புரட்டாதி மீ சென்னையிலிருந்த கலாரத் நாகரம் என்னும் அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பிக்கப் பெற்று வெளிவந்த பதிப்பிலே அந்நால் ஆறு முக நாவலராற் பரிசோதிக்கப்பட்டதென்றும் சி. வெ. தாமோதரம்பிள்ளையாற் பதிப்பிக்கப் பெற்றதென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

சென்ததியலகரி, சூடாமணி, மருதாரந் தாதி என்பனவற்றின் உரையாசிரியர்கள் இன்னார் என்பதையோ உபநிடத்துவமை, நன்னாற் காண்டிகையை ஆகியனவற்றின் ஆசிரியர் இன்னார் என்பதையோ கனகரத் தின உபாத்தியாயர் கூறவில்லை. சென்ததியலகரியின் உரையாசிரியர் சைவ எல்லப்ப நாவலர் என்பது சென்மிய ஸி பதிப்பினாற் புலனுகின்றது. மருதாரந்தாதியின் உரையாசிரியர் ஆறுமுக நாவலர் என்பது கைலாசபிள்ளை கூற்றுற் புலனுகும் (ஆறுமுக நாவலர் சரித்திரம், 1919, பக். 64). நன்னாற் காண்டிகையை நாவலரவர்களால் எழுதப்பட்டது என்பதே கைலாசபிள்ளை கருத்தாகும் (மேற்படி நால், பக். 64). கனகரத் தின உபாத்தியாயர்,

“அடுத்த யுவதாது சகர வெகுதானிய வருஷங்களிலே நன்னால் விருத்தியை, நெடுத் துவரை, திருவிளையாடற் புராணம், நன்னாற் காண்டிகையை முதலிய நூல்களைத் திருத்து வதிலும்,புதிதாய் எழுதுவதிலும், சைவப் பிரசங்கங்கள் செய்த லிலுந் தங்காலத்தைப் போக்கினார்”

என்பர் (பக். 112). கனகரத் தின உபாத்தியாயர் கூறுகின்ற காலம் 1875-ம் ஆண்டு முதல் 1879-ம் ஆண்டுவரையிலுள்ள பிரிவாகும். நெடுத்ததிற்கு ஆறுமுக நாவலர் ஒரு ரை இயற்றியுள்ளார் எனவும் அவ்வுரை வண்ணார் பண்ணை சி. சுவாமிநாத புண்டிதரால் வெளி யிடப்படவிருக்கிறது எனவும் மேலைப் புலோவி நா. கதிரை வேற் பிள்ளை கூறி இருக்கிறார் (நெடுத் துவமும் விருத்தியையும். சென்னை: வித்தியாரத் நாகர அச்சுக்கூடம், 1930, நாத்தியை). அவ்வுரை வெளிவந்தமை அறிய மாறில்லை. திருவிளையாடற் புராணம் நல்லூர் க. சதாசிவப்பிள்ளையால் சென்னை வித்தியாரு

பாலன யந்திரசாலையிற் பிலவங்க ஸி ஜப்பசி மீ (1907) பதிப்பிக்கப்பெற்றது. நன்னால் விருத்தியையின் முதற் பதிப்பு யாழ்ப்பாணம் வித்தியாருபாலன யந்திரசாலையில் விரோதி கிருது ஸி ஜப்பசி மீ (1851) அச்சிடப்பெற்றது. எனவே நாவலரவர்கள் அப்பதிப்பினையே திருத்தி இரண்டாம் பதிப்பாக வெளியிடும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். எஞ்சிய நன்னாற் காண்டிகையை வெளியிட முன்னர் வெளிவந்தமை அறியுமாறில்லை. விக்கிரம ஸி (1880) நன்னாற் காண்டிகையைப் பதிப்பொன்று நாவலர் பேரால்-வெளிவந்துள்ளது. கனகரத்தின உபாத்தியாயர் முன்னர் பதிப்பிக்கப்பெற்ற நன்னால் விருத்தியையும் பதிப்பிக்கப்பெற்ற நெடுத்துவரை, திருவிளையாடற் புராணம் ஆகியனவற்றையும் சேர்த்துக் கூறுவதனால் விக்கிரம ஸி வெளிவந்தபதிப்பே முதற்பதிப்பு என்று துணிந்து கூறுமாறில்லை. மா. பீதாம்பரன்,

“விசாகப் பெருமாளையர் உரை அச்சுவாகன மேறிய பின், ஜயர் அவர்களின் காண்டிகை உரையே பெரிதும் பயிலப்படலாயிற்று. இது கௌக்கங்களுடன் வெளியிட்டவர்களுள் ஒருவர் ஸ்ரீவஸி ஆறுமுக நாவலர். இதுவே ‘நாவலர் நன்னாற் காண்டிகை உரை’ என யாவராலும் போற்றப்பட்டு இன்றும் பெருவழக்கிலிருப்பது”

என்பர் (கணேசயர் நினைவு மலர், 1960, பக். 57). விசாகப் பெருமாளையரின் காண்டிகை உரையை 1875-ம் ஆண்டில் வெளிவந்தது என்பர் (மயிலை சினி வேங்கடசாமி: பத்தொன்பதாம் நாற்றுண்டில் தமிழ் இலக்கியம், 1962, பக்.. 296). எனவே விக்கிரம ஸி வெளிவந்தகாண்டிகையைப் பதிப்பு முதலாம் பதிப்பாக இருக்கலாம் என்று கொள்ளவும் இடமுண்டு.

கைலாசபிள்ளை சிவதருமோத்தரத்திற்கு நாவலரவர்கள் உரையியற்றி இருப்பதாகக் கூறுவர் (1919-ம் ஆண்டுப் பதிப்பு, பக். 64). இக்கூற்றுத் தவறுதலாக ஏற்பட்டது போலும்.

நாவலரவர்கள் விரோதி கிருது ஸி சித்திரை மீ (1851) கொலைமறுத்தலைப் பதிப்பித் தார் என்று கூறும் உபாத்தியாயர், அவர் உரையுடன் பதிப்பித்தார் என்று கூறுதொழிந்தார் (பக். 32). அவ்வாறு கூறுமல் விடுத்ததோடு அமையாது பிறிதோரிடத்து நல்லூர் க. சதா

சிவப்பிள்ளை கொலைமறுத்தலே நாவலரவர்கள் முன்னிலையிற் பரிசோதித்து வெளிப்படுத்தியதாகவும் கூறுவர் (பக். 93). கைலாசபிள்ளை கொலைமறுத்தல் திருப்போரூர் சிதம்பரசுவாமி கள் இயற்றிய உரையுடன் நாவலரவர்களாற் பதிப்பிக்கப்பெற்றது என்பர் (1919-ம் ஆண்டுப் பதிப்பு, 63). ச. தனஞ்சயராசசிங்கம் எழுதிய நாவலர் பணிகள் என்னும் நூலிலிடம் பெறும் நாவலரவர்கள் அண்டர் சன் பிரபுக்கு விடுத்த விண்ணப்பத்தின் மூலம் கொலைமறுத்தல் உரையுடன் நாவலரவர்களாற் பதிப்பிக்கப்பெற்றமை புலனாகும்.

கனகரத்தின் உபாத்தியாயர் நால்வர் நான்மணி மாலையையும் ஞானக்கும்மியையும் நாவலரவர்கள் பதிப்பித்ததாகக் கூறுவர் (பக். 153, 33); ஆயினும் இவ்விரு பதிப்புகளிலும் வேறு நூல்களும் இடம்பெற்றிருந்ததைக் குறிப்பிடவில்லை. ஆங்கீரச ஸுபங்குணி மீ (1873) சென்னை வித்தியாருபாலன யந்திரசாலையிற் பதிப்பிக்கப்பெற்ற நால்வர் நான்மணி மாலை இடம்பெறும் இரண்டாம் பிரசரத்திலே பெரியநாயகி விருத்தம், பெரியநாயகி கலித்துறை, பிகாாடன நவமணி மாலை ஆகிய பிரபந்தங்களும் காணப்படுகின்றன. ஆங்கீரச ஸு ஆனிமீ (1872) நாவலரவர்கள் பதிப்பித்த ஞானக்கும்மி இடம்பெறும் இரண்டாம் பிரசரத்திலே யேசுமத பரிகாரம் என்னும் நூலும் காணப்படுகின்றது.

அகத்தியர் தேவாரத் திரட்டு, திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, பெரிய புராணச் செய்யுட்டிரட்டு ஆகிய ஐந்தையும் ‘அருட்பா’ என்னும் தொகுப்பாக நாவலரவர்கள் பதிப்பித்துள்ளார். இப்பதிப்பு 1866-ம் ஆண்டிலே வெளிவந்தது (தி. க. இராசேசுவரன், இந்துசாதனம், 24-12-71). இப்பதிப்பினே நாவலர் வரலாற்றுசிரியர் மறந்துவிட்டனர் போலும்.

நல்லூர் க. சதாசிவப்பிள்ளை பாரதத்தினை 1868-ம் ஆண்டு நாவலரவர்கள் முன்னிலையிற் பரிசோதித்து வெளிப்படுத்தியதாகக் கனகரத்தின் உபாத்தியாயர் கூறுவர் (பக். 93). கைலாசபிள்ளை நாவலரவர்கள் அச்சிட்ட நால்களிற் பாரதம், சூடாமணி நிகண்டு என்னுமிரண்டனையும் நாம் மிகவும் மெச்சிக்கொள்ள வேண்டும் என்பர் (பக். 65). மித்தியாவாத நிரசனத்திலே சுந்தரசிவாசாரிய சுவாமிகளின் சிவாதிக்ய ரத்நாவளி, சூடலூர் குமரகுருபரசுவாமிகளின் பாத்மோத்தர ரசாபாச தருப்

பணம் ஆகியனவற்றிலிருந்து நாவலரவர்களின் பாரதப் பதிப்பின் சிறப்பைக் கூறும் பகுதிகள் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன (ஆறுமுக நாவலர் பிரபந்தத் திரட்டு, இரண்டாம் பாகம், 1955, பக். 133-134). மித்தியாவாத நிரசனம் 1876-ம் ஆண்டிலே வெளிவந்ததாகும். நாவலரவர்களின் பாரதப் பதிப்பு 1874-ம் ஆண்டிலே வெளிவந்ததென்றும் சதாசிவப்பிள்ளையின் பதிப்பு 1884-ம் ஆண்டில் வெளிவந்ததென்றும் மயிலை சீனி வேங்கடசாமி குறிப்பிட்டுள்ளார். [பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டில் தமிழ் இலக்கியம், பக். 386].

பெரிய புராண வசனம் எழுதியவரும் பெரியபுராண குசனம் எழுதத் தொடங்கிய வருமான நாவலரவர்கள் தம் வாணுளிலே பெரிய புராணத்தினைப் பதிப்பிக்கவில்லையா?

“பெரிய புராணத்தின் ஒரு பகுதியை முதல் முதல் அச்சில் பதிப்பித்தவர், மழவை—வீரசைவப் புலவர்—மகாலிங்க ஸூயர். அப் பதிப்பு வெளிவந்த ஆண்டு 1843. காஞ்சி புரம்—மகா வித்வான்—சபாபதி முதலியார் பெரிய புராணப் பதிப்பில் இரு முறை ஈடுபட்டனர். அவை முறையே 1859-ம் ஆண்டிலும், 1870-ம் ஆண்டிலும் நிறுத்தன. சிதம்பரம்—உபாத்தியாயர்—பே. இராமலிங்கம்பிள்ளைப் பதிப்பு 1879-ம் ஆண்டில் வெளியாயிற்று. ஆறுமுக நாவலர் முதற் பதிப்பு 1884-ம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்டது”

இவை திருவாரூர் வி. கலியாணசுந்தர முதலியாரின் பெரிய புராணவரைப் பதிப்பின் முன்னுரையிலிருந்து பெறப்பட்ட வசனங்களாம் (சென்னை சாது அச்சக்கூடம், 1934). 1884-ம் ஆண்டில் வெளிவந்த பெரிய புராணப் பதிப்பு நல்லூர் க. சதாசிவப்பிள்ளையால் வெளியிடப்பெற்றதாகும். மயிலை சீனி வேங்கடசாமி பெரிய புராணம் 1873-ம் ஆண்டில் நாவலரவர்களால் பதிப்பிக்கப்பெற்றது என்று கூறியிருக்கிறார் (பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டில் தமிழ் இலக்கியம், பக். 386). அவர்கூற்று ஆராயப்படவேண்டியது. கனகரத்தின் உபாத்தியாயர் நாவலரவர்கள் பெரிய புராண மூலத்தினைப் பரிசோதனை செய்தார் கள் என்று கூடக் குறிப்பிடவில்லை.

கனகரத்தின் உபாத்தியாயரின் நூலிலே ‘ஸ்ரீஸ்ரீ நாவலரவர்களால் அச்சிற் பதிப்பித்து வெளிப்படுத்தப்பட்ட புத்தகங்கள்’

என்ற பட்டியல் ஒன்று இடம்பெறுகின்றது. உபாத்தியாயர் தாம் கூறிய சரித்திரத்திலே விதந்து கூருத நூல்கள் பல ஈண்டு இடம்பெறுவன். இவையாவும் பரிசீலனை செய்யப்பட வேண்டியனவாம்.

உவமான சங்கிரகமும் இரத்தினச் சுருக்கமும் சென்னை கலாரத்நாகரம் என்னும் அச்சக்கூடத்திலிருந்து அக்ஷய ஞூஜப்பசி மீ (1866) ஒரே பதிப்பாக வெளிவந்தன. சிதம்பரமும் மணிக்கோவையும் அருணகிரிநாதர் திருவகுப்பும் அதே அச்சக்கத்திலிருந்து முறையே பிரபவ ஞூஜனி மீ (1867) மும் பிரபவ ஞூஜப்பசி மீ (1867) மும் வெளிவந்தன. பதினேராம் திருமுறை சென்னை வர்த்தமான தரங்கிளை சாகை யச்சக்கூடத்திலே சுக்கில ஞூஜவகாசி மீ (1869) பதிப்பிக்கப்பெற்றது. சென்னை வித்தியாநுபாலன் யந்திரசாலையிலிருந்து 1874-ம் ஆண்டிலே ‘இலங்கைப் பூமிசாத்திரம்’ என்னும் பதிப்பொன்று வெளிப்போந்தது. இப்பிரசுரத்தின் மேலட்டையிலோ அல்லது உள்ளட்டையிலோ நூலாசிரியர், பதிப்பாசிரியர் ஆகியோர் பற்றிய விபரங்கள் இடம்பெறவில்லை. ஆங்கீரச ஞூபங்குனி மீ (1873) சென்னை வித்தியாநுபாலன் யந்திரசாலையிலே சைவ வினாவிடை, முதற் புத்தகம் பதிப்பிக்கப்பெற்றுள்ளது; அப்பதிப்பு, முதலாம் பதிப்பு என்று ஒருதலையாகத் துணிந்து கூறமுடியவில்லை. புட்பவிதியின் மூன்றும் பதிப்பு சென்னையிலிருந்து கலாரத்நாகரம் என்னும் அச்சக்கூடத்திற் பிரபவ ஞூகார்த்திகை மீ (1867) அச்சிடப்பெற்றது. உபநிடத்துவரையின் இரண்டாம் பதிப்பு 1873-ம் ஆண்டிலே வெளிவந்தது. பட்டணத்துப் பிள்ளையார் திருப்பாடற்றிரட்டின் இரண்டாம் பதிப்பு 1873-ம் ஆண்டிலே வெளிவந்ததாக எஸ். அனவரதவிநாயகம் பிள்ளை கூறுவர் (தமிழ்ப் பெருமக்கள் வரலாறு, மாணிக்கவாசகர் பட்டினத்துப்பிள்ளையார், 1934, பக. 225).

சிவாலயத்ரிசன விதிப் பதிப் பொன்று சென்னை வாணி நிகேதன வச்சக்கூடத்திலே துண்மதி ஞூஜனி மீ (1861) அச்சிடப்பெற்றது. இப்பதிப்பு முதலாம் பதிப்பாக இருக்க முடியாது. சிவாலய தரிசன விதியாழ்ப்பாணம் வித்தியாநுபாலன் யந்திரசாலையிற் பதிப்பிக்கப்பெற்ற, முற்பட்ட நூல்களிலோ என்று கும் (த. தெவாசபிள்ளை: ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம், 1919, பக. 62). அருணைசலக் கவிராயரின் நூலுக்கெழுந்த முகவரையில் அந்தநூல் விரோதி கிருது ஞூ (1851) எழுதப்பட்டதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (பக. 9).

சௌந்தரியலகரியுரை, பெரிய புராண வசனம், சைவதூஷன பரிகாரம், யாழ்ப்பாணச் சமயநிலை, சுப்பிரபோதம், முதலாம் பாலபாடம், இரண்டாம் பாலபாடம், குடாமணி நிகண்டுரை ஆகியன பதிப்பிக்கப்பெற்ற காலம் பற்றிக் கணகரத்தின் உபாத்தியாயர்தரும் செய்திகள் சரியானவை என்று கருதலாம். சௌந்தரியலகரியுரையும் குடாமணி நிகண்டுரையும் சௌமிய-சாதாரண ஆண்டுக்காலகட்டத்திற் பதிப்பிக்கப்பெற்றன என்பது உபாத்தியாயர் கூற்று (பக. 30-32). சௌந்தரியலகரியுரை சௌமிய ஞூ கார்த்திகை மீ (1849) பதிப்பிக்கப்பட்டது. குடாமணி நிகண்டுரை 11-8-1852க்கு முன் னர்பதிப்பிக்கப்பட்டது (நாவலர் பணி கள்காணக). பெரிய புராண வசனம் யாழ்ப்பாணம் வித்தியாநுபாலன் யந்திரசாலையிற் பற்தாபி ஞூ சித்திரை மீ (1852) பதிப்பிக்கப்பெற்றது. சைவதூஷன பரிகாரமும் யாழ்ப்பாணச் சமயநிலையும் முறையே ஆண்டு ஞூ, ஆங்கீரச ஞூ பதிப்பிக்கப்பெற்றன என்பர் உபாத்தியாயர்; அவை முறையே ஆண்டு ஞூவகாசி மீ (1854), ஆங்கீரச ஞூ ஜூப்பசி மீ (1872) பதிப்பிக்கப்பெற்றன. சுப்பிரபோதம் பதிப்பு நாவலரவர்களின் 30—31-ம் வயதிற் குரிய நிகழ்ச்சியாகக் கணகரத்தின் உபாத்தியாயராலே தரப்பட்டுள்ளது (பக. 33—36). அருணைசலக் கவிராயருடைய நூலின் முகவரையிலே “சுப்பிரபோதம் முதலிய துண்டுப்புத்தகங்களைமுதி அச்சிட்டது 31-ம் வயசாகிய பிரமாதி ஞூ” என்று சூறப்பட்டுள்ளது (பிரமாதீச ஞூ என்றிருத்தல் வேண்டும்). பாலபாடம் முதலிரு புத்தகங்களும் விரோதி கிருது ஞூ (1851) க்கு முன்னரும் சௌமிய ஞூ (1849) இந்தியா சென்று மீண்ட பின்னரும் பதிப்பிக்கப்பெற்றன என்பர் உபாத்தியாயர் (பக. 28—32). அருணைசலக் கவிராயருடைய நூலின் முகவரையிலே அவை சாதாரண ஞூ (1850—51) செய்யப்பட்டதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது (பக. 9). நாவலர் பணிகளில் இடம்பெறும் அன்டர்சன் பிரபுவுக்கு அனுப்பிய விண்ணப்பத்தின் மூலம் அவை 11-8-1852க்கு முன்னர் வெளிவந்துவிட்டன என்பது தெளிவாகும்.

கணகரத்தின் உபாத்தியாயர் தருக்க சங்கிரகவுரை (பக. 42), செதுபுராணம் (பக. 72), இலக்கணக் கொத்து (பக. 72), இலக்கணவிளக்கச் சூருவளி (பக. 72), தொல்காப்பியச்சூத்திர விருத்தி (பக. 72), சைவ சமய நெறியுரை (பக. 93), நன்னூல் விருத்தியுரை (பக. 32) ஆகியன பதிப்பிக்கப்பெற்ற கால வரையறை பற்றித் தரும் விபரங்கள் சரியானவை என்பது நாவலரவர்கள் பதிப்புகள் மூலம் உறுதிப்படுகின்றன. கோயிற்புராண வுரையின் 1868-ம் ஆண்டுப் பதிப்பு கிடைக்கப்பட்டுள்ளது நூல் உபாத்தியாயரின் கூற்றினைப்பற்றி யாதும் கூறமுடியவில்லை.

காலத்தை வென்று நிற்கும் நாவலர்

நாவலர் இயக்கப் பரிணமம்

“சுழுத்துச் சேரு”

நாவலர் பெருமானின் நூற்றைம்பதை வது ஜயந்தி விழா நாடெங்கும் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படும் இவ்வேளையிலே, நாவலரைத் தேசியப் பெரியாராக எமது அரசாங்கம் கெளரவித்து, அவர் வாழ்ந்த மனையைப் பொறுப்பேற்று, அதில் நாவலர் பாவித்த பொருட்களை, பொக்கிஷமாகப் போற்றிப் பாதுகாப்பதற்கான அரும் பொருட்சாலையையும், கலாசார நிலையத்தையும் அமைப்பதற்கான முயற்சியை அங்குரார்ப்பணம் செய்கின்ற இச்சந்தரப்பத்தில், பல காலமாகச் சமய வீரராகக் கொண்டாடப்பட்டு வந்த ஆறு முக நாவலர், எவ்வாறு தேசிய வீரராக ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் நிலைக்கு உயர்ந்தார் என்பதை இங்கு ஆராய்வது பொருத்தமாகும்.

எமது தாய்த் திருநாடாகிய இலங்கையில், சென்ற நூற்றுண்டில் ஆங்கிலேய அரசு ஆதிக்கம் செலுத்திக்கொண்டிருந்த வேளையில் ஆட்சியின் பக்கபலத்துடன் பாதிரிமார்கள் எம் நாட்டின் சுதேச கலாசாரத்தைச் சீர்க்குலைத்து, எம்மை நிரந்தர அடிமைகளாக்கும் முயற்சிகளில் முழுரமாக ஈடுபட்டனர். எம்நாட்டு மக்களின் பண்பாடு, பாரம்பரியம், கலைகள் முதலியவை மதத்தைத் தழுவியனவாக அமைந்திருப்பதால், பாதிரிமார்களின் மதமாற்ற முயற்சிகள் வெற்றிபெற்றிருந்தால், இவையாவும் இன்று நம் சொந்தமாக இருந்திருக்க முடியாது. எனவேதான் அக்கால கட்டத்தின் தேவை எம் சுதேச மதக் கோட்பாடுகளைப்

பாதுகாக்க வேண்டியதாயிருந்தது. அதனாலே தான் அக்காலகட்டப் புருஷர்களாகிய ஆறுமுக நாவலரும், அந்காரிக தர்மபாலரும் முறையே சைவத்தையும், பெளத்தத்தையும் பிற மத ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து பாதுகாக்க வேண்டிய பணியை - தேசியக் கடமையை நிறைவேற்ற நும் பொறுப்பை ஏற்கவேண்டியவர்களாயினர்.

அக்காலப் பாதிரிமார்களின் போலிப் பிரசாரத்தால் மனம் மயங்கிய தமிழ் மக்களின் நிலையைக் கண்டு, மனம் தொந்த நாவலர், சுதேச மதமாகிய சைவத்தின் தொன்மையையும், பெருமையையும் மக்களிடம் பரப்புவதையே முதற் கடமையாக, முக்கிய இலட்சியமாகக் கொண்டார்.

அக்காலகட்டத்தில் வாழ்க்கூடிய சுதேசப் பற்றுமிக்க ஒரு பெரியார், உண்மையாகவே தாய்நாட்டை விசுவாசிக்கும் ஒரு தலைவன், செய்யவேண்டிய கடமையை, உறுதியாகவும், வெற்றிகரமாகவும் நாவலர் நிறைவேற்றியுள்ளார்.

சமூகம், மொழி, கலாசாரம் முதலிய துறைகளிலும் அவர் பணி வீரவியிருந்த போதும் இவற்றிலும் பார்க்க சைவங்காத்தளித்தவராகவும், சமய சீர்திருத்தவாதியாகவும் அவர் கருதப்படுவது, அக்காலகட்டத்தின் கடமையை நிறைவேற்றிய சமய நாயகராகவிளங்கியதனாலேயாம்.

நாவலரின் மறைவையடுத்து, சைவ மக்கள் அவரை ஐந்தாம் சமய குரவராகப் போற்றத் துவங்கினர். அவரின் இறுதிக் காலத்திலேயே அவர்மீது அதீத பற்றுக்கொண்டவர்களும், அபிமான மாணவரிற் சிலரும் இப்படிப் போற்ற முற்பட்டனர். ஆனால் நாவலர் அதை விரும் பாதது மட்டுமல்ல, தமது மாணவர் ஒருவர் இப்படி எழுதியதை அறிந்தபோது அம்மாண வர்மீது கோபாவேசங் கொண்டு தாக்கியதுடன் அவ்வெழுத்தையும் சிறித்தெறிந்து அழித்தாரெனக் கூறப்படுகிறது. ஆனால், நாவலர் வாழ் நாளிலே எதை விரும்பவில்லையோ அதே வார்த்தையைக் கொண்டே, அவர் மறைந்த பின், ஒரு தலைமுறைவரை, சுமார் அரை நூற்றுண்டாக சைவர்கள் அவரைப் போற்றினர். அவர் மறைவை ஈடுசெய்யக்கூடியவராக எவருமில்லாததும், அவரின் மாணவர்களின் அசைக்க முடியாத குருபக்தியினாலும், உறுதியான நம் பிக்கையினாலும் அவர் புரிந்த பணிகளை மக்கள் ஒப்புவைமை சொல்வதற்கு நான்கு குரவர்களின் தோற்றுமே நாவலரேற்படுத்திய சமய மறுமலர்ச்சிப் பிரசாரங்காரணமாக சைவ மக்களிடம் பளிச்செனப் பிரசித்தமாயிருந்ததாலும் அவர் மறைவையடுத்து ஐந்தாங் குரவரென அவர் போற்றப்பட்டு வந்தார். மேலும், நாவலர் காலத்திலேயே பாதிரிமார்களின் மத மாற்ற முயற்சி வெளிப்பார்வைக்கு தோல்விகண்டுவிட்ட போதும், அது பூரணமாக அழிந்து விடாது, மறைமுகமாக ஓரளவு இயங்கி கொண்டிருந்தது. கிறிஸ்தவ பாடசாலைகளுக்குப் போடியாகப் பல புதிய சைவப் பாடசாலைகள் தொடர்ந்தும் பல ஊர்களில் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. இப்பாடசாலைகள் சைவ வினாவிடை முதலிய சமய நூல்களைப் பயிற்றுவித்தன. தவிர, இப்பாடசாலைகளில் ஆண்டுதோறும் நாவலர் மறைவுத் திதியன்று ஐந்தாங் குரவராக அவருக்குக் குருப்புசைகளும் நடாத்தப்பட்டன. நாவலரை உயர்ந்த நிலையில் வைத்துப் போற்றுவதாக விசுவாசமாக நம்பிக்கொண்டு இப்படிச் செய்யப்பட்டபோதும், சாதிச் சைவர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் நாவலரைத் தீண்டமுடியாத தூர்ப்பாக்கிய நிலைக்கு இது இட்டுச் சென்றது என்பது உண்மையே.

1930 ஆம் ஆண்டுக்கு முன் பின்னாக ஈழத்தில் தனிப்பட்டவர்கள் மத்தியிலும் நிறுவனங்களிலும் உயர் தமிழ்க் கல்விபற்றிய ஆர்வ

மும், ஊக்கமும் அதிகரித்தன. இதற்குக் கூரணங்கள் பல, அவற்றை இங்கு எடுத்து விபரித்தல் இயலாது. சென்னையில் வெக்கிக்கள் பேரகராதி முயற்சிகள் நடை பெற்றதும், யாழ்ப்பாணத்தில் 'ஸமூகேசரி' நிறுவப்பட்டதும், இந்த ஆர்வத்துக்கு உந்து சக்திகளாய் அமைந்தன. 1922 ஆம் வருஷத்திலிருந்து யாழ்ப்பாணத்தில், ஆரிய திராவிட பாஷாயிவிருத்திச் சங்கம் வித்தியா பகுதியாரின் அங்கோரத்துடன் இயங்கி வந்தது. இத்தகைய சூழ்நிலையில், மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வி புத்துக்கம் பெற்றது. அக்காலத்தில் இலங்கை வித்தியா பகுதியார் ஆசிரியக் கோடையிலில் ஈடுபட்ட பாலபண்டித, பண்டித பரீட்னாஷ் சித்தி யெய்தியவர்களுக்குச் சில சலுகைகள் கொடுத்திருந்தனர். இவையாவற்றின் விளைவாகவும் பாலபண்டித, பண்டித பரீட்னாஷ்களுக்கான பாடத்திட்டங்களும் அறிஞரின் கவனத்தை ஈர்த்தன. இச்சங்கப் பரீட்னசைகளுக்குத் தோற்றுபவர்களுக்குப் படிப்பிப்பதற்காக அரசினர் நன்கொடையுடனும் சன்னகத்தில் பிராக்னைபாடசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

பின்னாளில் 'பரமேசவர பண்டித ஆசிரிய கலாசாலை'யும் திருநெல்வெலியில் தொடங்கப்பெற்ற காவிய பாடசாலை'யும் இப்பரீட்னசைகளுக்கே மாணவரைத் தோற்றுவித்தன. ஸ்ரீ சி. கணேசையர், பண்டித நவநீதக்கிருஷ்ண பாரதியார், ஸ்ரீ. தி. சதாசிவஜயர், பண்டித சிகணபதிப்பின்னை, வித்துவான் ந. சுப்பையா பின்னை, பண்டிதர் நாகலிங்கம், பண்டிதர் சி. நடராசா முதலியோர் இம்முயற்சிகளில் உழைத்தவர்கள்.

இத்தேர்வுகளுக்கான கல்வியில் நாவலர் பதிப்பித்த நன்றால், தொல்காப்பியும், சொல்லதிகாரம், நிகண்டுகள் முதலியனவும், புராண இலக்கியங்களும் சிறப்பிடம் பெற்றுமை குறிப்பிடத்தக்கது. நல்ல பதிப்புக்களாக இருந்தநாவலர் நூல்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுமை இயல்பே.

இதனால், பண்டிதர்களிடம், நாவலர் சைவமும் தமிழும் வளர்த்தாரென்ற கருத்து தலையெடுத்தது. அவர்கள், நாவலரின் தமிழ்ப்பணியென்னும் போது பிரதானமாக அவரின் இலக்கண நூல்களையும் அவர் பதிப்பித்த புராணங்களையுமே கருதினர். அக்காலப் பண்டித பரீட்னாஷ்களுக்குக் கூட, வியாசம், ரசனை முதலியவை எழுதவேண்டியிருந்ததால், நாவலரின்

நடையெயாட்டி எழுதுவதின் மூலமே நல்ல சித்தியடையலாம் எனக் கருதினர்.

“நாவலர் பெருமான் எழுதிய பாஸ்பாஸ் களும், பெரிய புராண வசனம், கந்சப் புராண வசனம், ஆடியனவும், பெரிய புராண சூசனமும், தமிழ் வசன நடைக்குச் சிறந்த இலக்கியங்களாகும்.”

என, யாழ் ஆரிய திராவிட பாஷாபிலிருத் திச் சங்கத்தின் காரியதரிசியாகவிருந்த பண்டிதர் அ. சரவணமுத்து தமது கட்டுரையொன்றில் கூறியிருப்பதை பண்டிதர்களின் கருத்துக்கு உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். எனவே, குழ்நிலையின் தேவையால், நாவலரை, சௌவமும் தமிழும் வளர்த்தவராக ஒரு சிறிய வட்டத்தினர் மட்டுமாவது (பண்டிதர்கள்) இதய சுத்தியுடன் ஒப்புக்கொள்ளத்துவங்கினர்.

1940 - 50 காலகட்டத்திலேதான் நாவலரின் உரைநடையில் உயர்வை மேலும் ஒப்பு நோக்கிப் பார்த்தறியக் கூடிய வாய்ப்பு ஏற்பட்டதெனலாம். அக்காலத்தில் தமிழாசிரியர் பயிற்சிக்கலாசாலைகளின் ஆசிரிய மாணவர்களின் பாடத்திட்டங்களில் உரைநடை நூல்கள் வெவ்வேறு பாடங்கட்கென சேர்க்கப்பட்டிருந்தன. உரைநடையிலமைந்த இலக்கிய நூல்களும் பிரதான பங்குவகித்தன. பாடவிதானத்துக்குள் மட்டும் அடங்கி நிற்காமல் திருநெல்வேலி கைவாசியியகலாசாலை மாணவர்கள் தமிழிலக்கியங்களை நன்கு கைவத்து அறிவுதற்கு நல்லதொரு வாய்ப்பும் அக்காலத்திலிருந்தது. நாவலர் வழிவந்த பண்டிதமணி சி. கணபதிப் பிள்ளை அவர்கள் அங்கு பணியாற்றிக்கொண்டிருந்தார். அவர் பரீட்சைக்குரியனவற்றை மட்டுமல்லது பரந்துபட்ட தமிழ்லக்கியப் பரப்பையும் ஆசிரிய மாணவர்கள் பயமின்றி எட்டிப்பார்க்கச் செய்தார். அவரின் முயற்சியால் பலர் இலக்கிய ஆர்வம் கொண்டவர்களாக மாறினர். வித்துவக்காய்ச்சல் கொண்டவர்களின் உரைநடைகளை ஒப்பு நோக்கி மாணவர்களே உயர்வானது எது என்பதை உணர்ந்து கொள்ளுமாறு செய்தவர் பண்டிதமணி.

நாவலர்காலத்திலேயே தமிழ் நாட்டில் நாவலருக்கெதிராக மூன்று பொருமைத் தீயின்னும் முற்றுக நூர்ந்து விடவில்லை. புறத்தே சாம்பல்போலத் தோற்றமளித்தாலும் உள்ளே அதன் உங்களிமிருந்தே வருகின்றது. அங்கு

வித்துவக்காற்று வீசுகின்ற பேர்தெல்லாம், நாவலருடைய திறமையை குறைக்க, மறைக்க, அவர் ஏற்படுத்திய பாரம்பரியத்தை மட்டம் தட்ட ம. பொ. சி.கள், ரா. பி. சேதுப்பிள்ளைகள், சுத்தாநந்தர்கள், மு. வ.கள் முயன்ற போது அவற்றை நேருக்கு நேர் எதிர்த்து சூழ்சிகளை அம்பலப்படுத்தியதில் பண்டிதமணிக்குப் பெரும் பங்குண்டு. ஆசிரியகலாசாலை மாணவர்களிடம் மட்டுமல்ல, வெளியிலும் இம் முயந்தி நாவலர் பற்றிச் சிந்திக்க, ஆராய தூண்டுகோலாயிருந்ததுள்ளாம். இதனால் சமூத்தில் நவீன இலக்கியத்துறையை இளம்பயிராக வளர்க்க முயன்றுகொண்டிருந்த எழுத்தாளர்களிடமும் புதிய எண்ணம் ஒன்று பிறந்தது. இதற்கு உதாரணமாக நாவலரின் நடையை மறுமலர்ச்சியாளர்களும் பின்பற்றலாம் என்ற கருத்துப்பட சமூத்துச் சிறுக்கை இலக்கிய முன்னேடிகளில் ஒரு வரான இலங்கையர்கோன் 1947 இல் மறுமலர்ச்சி இதழொன்றில் எழுதியதைக் குறிப்பிடலாம்.

1950 - 60 காலகட்டத்திலேதான் நாவலர் இயக்கம் புதுத்தோற்றமும் வளர்ச்சியும் கம்பீரமும் பெற்றுப் புதியதொரு பாதையில் காலெடுத்து வைத்தது. நாவலரின் பன்முகப் பட்ட பணி களையும் மக்கள் எண்ணிப் பார்க்கக் கூடிய திருப்புமுனை ஏற்பட்டது. இந்த தசாப்தத்தின் நடுக்கூறில், நாட்டிலேற்பட்ட அரசியல் விழிப்புணர்ச்சி சமூக மாற்றங்கள் பலவற்றையும்—சில பிரச்சினைகளையும் ஏற்படுத்தியது. இலக்கியம் காலத்தின் குரலாகவும் தேசத்தின் பிரச்சனைகளும் ஜூக்கியப்பட்டு தேசியப் பணிகளை நிறைவேற்றியும் சாதனமாகவுமிருப்பதால், அக்கால கட்டத்தின் உடனடித் தேவையாகத் தேசிய இலக்கியம் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவேண்டும் என்ற குரல், சிந்தனைத் தெளிவும், தீர்க்கதறிசனமும் மிக்க எழுத்தாளர்களிடமிருந்து எழுந்தது. எமது மரபு வழிநின்று, எம்மண்ணின் வாசனையுடன், எம்தேசத்து மக்களின் பிரச்சினைகளை, ஆசாபாசங்கள், அபிலாஷைகள் முதலியவற்றை எமது இலக்கியம் பிரதி பல கூவேண்டுமென்ற கருத்தை முன்வைத்ததுடன் எம் தேசிய இலக்கியத்தின் பிதாவாக நாவலரை எமது எழுத்தாளர்கள் கைக்கொள்ளத் துவங்கினர்.

“அந்திய ஆதிக்கம் ஏற்பட்ட நாட்டொட்டு அதற்கு ஆசரவாக அதன் பாதாரவிந்தம் தழுவிநின்ற ‘நம்மவரும்’, அதன் அர-

சியல் கலாசார ஆதிக்கத்தை எதிர்த்துப் போர்க்கொடியுயர்த்திய நம்மவரும் ஏக காலத்தில் தொடர்ந்து வந்தேயிருக்கின்றனர். இந்த இரு முரண்பட்ட சுக்திகளுக் கிடையில் நடந்த போராட்டத்தில் இயக்கத்தில் தேசிய உணர்வின் கொடுமுடியாகந் தோன்றியவர் நாவலர்.

சங்சம் வைத்து தமிழ் வளர்த்த, தமிழ் னின் தாய்ப்பூமி தந்த பண்டைப் பெரும் இலக்கிய ஏடுகளைப் புதுக்கியும் திருத்தியும் வெளியிட்டு தமிழ் இலக்கியத்தின் பொதுப் பரப்பைத் தனது அந்திய ஆதிக்க எதிர்ப்புப் போரில் ஒரு ஆயுதமாக உபயோகித்த நாவலர், அதே வேளையில் ஈழத்து இலக்கியப் படைப்புகளை அவமதித்த, ஈழத்து தமிழறி ஞர்களை அவமதித்த, யாழ்ப்பாணத் தமிழை அவமதித்த சென்னை மாகாணச் செருக்கர்களை எதிர்த்துக் கூடும் போர் தொடுத்தார். ஈழத்திற்கென ஒரு இலக்கிய மரபும், தனித் துவம் பெற்ற ஈழத்துப் பாரம்பரியமும் இருக்கிறது என்பதை அறைந்து கூறி, ஈழத்து தமிழ் இலக்கியத்தின் வெற்றிக் கொடியை உயரப் பிடித்தார்.

நாவலர் பரதேச மொழி, பண்பாட்டு ஆதிக்கத்தை எதிர்த்துத் தமிழுக்காகவும் தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்காகவும் நடத்திய போராட்டம், தமிழகத்தின் செருக்கையும் செல்வாக்கையும் எதிர்த்து யாழ்ப்பாணத் தமிழின் சிறப்புக்காகவும் நடத்தி ய போராட்டம் சரித்திரத்தின் தேவையாகவும், வரலாற்றின் இயக்க நியதியாகவும் இருந்த அதே வேளையில், தேசிய இலக்கியத்தின், ஈழத்து மரபின் அடி நாத மாகவும் அமைந்தது.''

இக்காரணங்களினாலேயே ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் தமது தேசிய இலக்கிய பிதாவாக நாவலர் பெருமானை ஏற்றுக்கொண்டனர்.

இக்காலகட்டத்தில் சமுதாயப் பிரக்ஞங்கொண்ட எழுத்தாளர்கள் நாவலர் தேசிய இலக்கிய பிதா என்ற கருத்தை விளக்கி ஆணீத் தரமான பல கட்டுரைகளை எழுதினர். இதே இலக்கிய அணியைச் சேர்ந்த கவிஞர்கள், கவியரங்குகளில் இக்கருத்துக்களை முழுக்கமிட்டனர். சமயாசாரியாரின் குருஷசையாக மட்டும் கொண்டாடப்பெற்று வந்த நாவலர் தினம்,

அர்த்தமும் பொருத்தமும் நிறைந்த நாவலர் விழாக்களாக நாட்டின் பல இடங்களிலும் கொண்டாடப்படத் தொடங்கியது. முற் போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் வெளியிட்டு வந்த “புதுமை இலக்கியம்” என்ற சஞ்சிகையிலும் சில கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டன.

எனவே, ஆரம்பகட்டத்தில் சாதிச் சைவர்களால், சமயகுரவராக மட்டும் பொத்திப் பூசை செய்யப்பட்டு, அடுத்த கட்டத்தில் சைவமும் தமிழும் வளர்த்தவராகப் பண்டித வட்டத்தால் போற்றப்பட்டு, மூன்றாவது கட்டத்தில் தமிழ் இலக்கிய ஆர்வமிக்க ஆசிரியர்களிடத்தில் தவழ்ந்து எழுந்து, நான்காவது கட்டத்தில் ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் பிதாமகராக மாறிய பின்பே வெகுஜன மத்தியில் நாவலர் இயக்கம் வேறுன்றத் துவங்கியது.

வரலாற்றில் நாவலர் வகுத்த சரியான பாத்திரத்தை தெள்ளத்தெளிவாக எழுத்தாளர்கள் எடுத்துக்காட்டியபின் அவரின் நினைவுக் கொண்டாட்டங்கள் சமயஞ் சார்ந்தனவாக வன்றிப் பொது விழாக்களாக சென்ற தசாப்தத்தில் அமைந்திருந்தன. 1965 இல் கொழும் பில் அரசாங்க ஊழியர்களால் கொண்டாடப்பட்ட நாவலர் விழா, தமிழர்கள்லாதவரும் நாவலரைப் பற்றி கேள்விப்படச் செய்த துடன், முதற் தடவையாக சகல இனத்தைச் சார்ந்த பெரியார்கள், தலைவர்கள், மகாதேசாதிபதி ஆகியோர் நாவலரைத் தேசியப் பெரியாராகப் போற்றி அஞ்சலி செலுத்திய முதல் நிகழ்ச்சியாகவும் அமைந்தது.

1968 இல் சென்னையில் நடைபெற்ற தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டின் போது தமிழுக்குத் தொண்டாற்றிய பெரியோர்களுக்குச் சிலை நிறுவப்பட்ட. போது, நாவலர் பெருமான் புறக்கணிக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சியே, ஈழத்தின் சகலதமிழ் மக்களையும் நாவலரியக்கத்துடன் சங்கமிக்கச் செய்தது என்பது ஏற்கப்படவேண்டிய உண்மையே, ஈழத்தில் உடனேயே நாவலருக்குச் சிலை நிறுவப்படவேண்டுமென்ற உணர்ச்சிக் கீங்கு பொங்கி எழுந்தபோது அந்த உணர்ச்சிக்குச் செயலுருவும் கொடுக்க அமைக்கப்பட்ட நாவலர் சபை, 1969 ஜூன் 29 அன்று நல்லூரில் நாவலரின் சிலையை நிறுவியது. சிலை நிறுவப்பட்டதையொட்டி நடைபெற்ற மாநாடு, பவளி முதலியவற்றுல் சாதாரண பாமர மக்கள் கூட நாவலர் நமது நாட்டுப் பெரியார்;

ஏதோ பெரிய பணியாற்றியிருக்கிறார் என்றன வில் மட்டுமாவது அவரைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது. சிலை நாட்டு விழாவைத் தொடர்ந்து ஆண்டுதோறும் நாவலர் விழாக்கள், சிறப்பு மலர்கள் வெளியீடு, வானைவிப் பேச்சுகள், மாணவர் கட்டுரைப் போட்டிகள் நடைபெற்று வந்ததால், நாவலர் பற்றிய உணர்வு மேலும் மேலும் மக்களிடம் வளர்ந்து கொண்டிருந்தது.

தமது சடிக்னையற்ற தலைவரங்க தமது கலாசர்த்தை, மொழியைப் பாதுகாத்தளித்த தங்களின் தலைவராக நாவலரை இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் ஏற்றனர்.

நாவலர் அன்று ஆற்றிய பணிகள் சுதேச கலாசாரப் பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளாக அமைந்து இருந்ததால், மக்கள் அரசாங்கம் நாவலரைத் தேசியப் பெரியாராக அங்கீரித்து தபால் தலை வெளியிட்டு அவரைக் கொரிவித்தது.

“நாவலரவர்கள் பத்தொண்பதாம் நூற்றுண்டுப் பிரஸ்கர்களில் ஆற்றல் வாய்ந்த வருள் ஒருவராவர், அவர் தேச சேவைக்குத் தம்மை அர்ப்பணித்த தலைசிறந்த தலைவரும், புகழ்பெற்ற பேச்சாளியும், சிறந்த எழுத்தாளரும், அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்த சமய சிறுக் கீர்திருத்தவாதியும், ஆற்றல் வாய்ந்த வழிகாட்டியும், தீர்க்கதறிச்சூழுள்ள கல்வி மானுமாவர்.

நாட்டை ஆக்கிரமித்த அதிகாரத்தைத் தடுத்து நாட்டின் தேசிய கலாசாரத்தை நிலைநாட்டுவதற்கும் பல்வேறு சமூகங்கள் முனைந்த காலத்தில் ஆறுமுக நாவலர் தமிழர் சார்பில் இந்துமதத்துக்காகத் தம்மை அர்ப்பணித்து உபகரித்தார்.

அவர் வட இலங்கையில் வெற்றிகரமாக ஆரம்பித்த சீர்திருத்த இயக்கம் தென்னிலங்கையில் வணக்கத்துக்குரிய குணைந்த தேரரும், அனகாரிக தர்மபாலாவும் ஆரம்பித்த இயக்கங்களுக் வழிகாட்டியாயிருந்தது. உண்மையில் அவர் அந்தியராட்சிக்கு மறுப்புத் தெரிவிக்கும் இயக்கத்துக்கு வித்திட்டார். அதுவே பிற்காலத் தலைவர்கள், சுதந்திரம் பெறுவதற்கு உழைப்பதற்கு மூலவித்தாயிற்று.

(இலங்கை முத்திரைப்பணியகம் 29-10-71ல் இல் வெளியிட்ட ஆறுமுகநாவலர் ஞாபகார்த்த வெளியீடு — இலங்கை முத்திரைச் செய்தித்தாள் இல. 30 எ.)

நாவலர் நாமம், இன்று தமிழ் மக்களிடம் பலவற்றைச் சாதிக்கவல்ல பேரியக்கமாக — பெருமந்திரமாக விளங்குகின்றது. அவர் பெயர் இன்று தேசவியாபிதமாவிட்ட தேசியச் சொல்லாக மிவிர்கின்றது !

காலத்தின் பின்னணியில் நாவலர்

ஆ. சிவநேசச்சிரல்வன் B. A. (Hons)

விரிவுரையாளர், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி, வட்டுக்கோட்டை.

சென்ற நூற்றுண்டின் முற்பகுதியிலே தோன்றி ஜம்பத்தேழு ஆண்டுகள் உயிர் வாழ்ந்து காலத்தின் தேவைக்கேற்ப இயங்கிய ஆறுமுக நாவலரை இந்த நூற்றுண்டின் வீர புருஷராகவும் முன்னேட்யாகவும் இன்றைய சமூகம் வகைந்து கொள்ள முயல்கின்றது. கேதை கலாசாரத்தின் கீர்குலைவைப் பேணிய நாவலர் சமூகம், கல்வி, மொழி, கலாச்சாரம் போன்ற பல் துறைகளிலும் பன்முகப்பட்ட நோக்கோடு பணியாற்றியிருந்தும் சைவும் காத்த மகாஞகவும் ஜந்தாம் குரவராகவும் மட்டும் அவரைப் போற்றும் போக்குச் செவு வரை மறையவில்லை. நாவலருடைய வாழ்க்கை யையும் பணிகளையும் காலத்தின் ஒளியில் நன்கு மதிப்பீடு செய்யும்போது நாவலரது நோக்கும் போக்கும் விசாவித்திருக்கும் பரப்பை நாம் உணர்ந்துகொள்ள முடியும்.

நாவலர் பிறந்து நூற்றைம்பது ஆண்டுகள் கழிந்துவிட்டன. நாவலரை அவதார புருஷராக வழிபாடு செய்வது ஒருபுறமிருக்க, வீர புருஷராகக் காலம் தேர்வு செய்யும் போக்கைச் சிந்திப்பது பழனுடையது. “ஒவ்வொரு காலமும் தனக்கு வேண்டிய வீர புருஷர்களையும் சுந்தர நாயகர்களையும் தனக்கு முந்திய காலங்களில் இருந்து தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்கின்றது. இது மனித வரலாறு கண்ட உண்மை. சென்ற நூற்றுண்டிலே தோன்றி மறைந்து இந்த நூற்றுண்டுக்குத் தோன்றுத் துணையாக நின்று வழிகாட்டும் நாவலரின் சிந்தனைகளும், செயல்களும் பல்வேறு துறைகளிலும் விடுதலைக்கு வித்திட்ட நிலையில் அமைவது அவதாரிக்கத்தக்கது. அவர் கூதேசப் பற்று மிக்க ஒரு மேலவராகத் () தமது வாழ்க்கைக் காலத்திலே காலத்தின் தேவைக்கேற்பச் செயலாற்றினார். இம்மேலவர் குழாத்

தின் தோற்றம் இலங்கையின் சமுதாயவியல் வரலாற்றிற் குறிப்பாக அவதானிக்க வேண்டியவொரு பண்பாகும். பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டில் தோன்றிய மேலவர் குழாம், தேசிய மேலவர் குழாம் என இருவகைப்பட்டதாக விளங்கியது. கலாநிதி க. கைலாசபதி இதனைப் பின்வருமாறு விளக்குவர் :

“நாட்டின் பல்வேறு பகுதியில் இருந்து தோன்றியிருப்பினும் தலைநகருடன் தொடர்பு கொண்டு அதனைத் தமது பிரதான இருப்பிட மாகக் கொண்ட தேசிய உயர்ந்தோர் குழாத் தினர் இன், மொழி, மத வித்தியாசங்களைக் கடந்து வர்க்க அடிப்படையில் கூடுதலான ஒருமைப்பாடு உடையவராக விளங்கினர். உள்ளுர் உயர்ந்தோர் குழாமோ அத்தகைய ஒருமைப்பாடும் ஒன்றிணைப்பும் கொண்டிருக்கவில்லை. அதன் காரணமாக அதனைச் சார்ந்தோர் சிலவேளைகளில் முரண்பட்ட யருத்தோட்டங்களையும் நல நாட்டங்களையும் பிரதிபலிப்பவராயிருந்தனர். இவை, மொழி, மத அக்கறைகள் இவர்களைக் கூடுதலாகப் பாதித்தன. கலாசாரப் பிரச்சினைகளில் இவர்கள் தலீர்க்க முடியாதவாறு ஆழந்த ஈடுபாடும் சிரத்தையும் கொண்டு இயங்கினர்”.

(பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை நூற்றுண்டு விழா மலர்—பக். 38)

ஆறுமுக நாவலரை உள்ளுர் மேலவர் குழாத்தினரிலே மூலமானவராகக் கூறலாம். அவர் ஆங்கில அறிவு நிரம்பப்பெற்றிருந்ததும் தாய்மொழியைப் பயன்படுத்தித் தமது ஆக்கப்பணியில் ஈடுபட்டார். ஒரு வட்டத்துக்குள் இயங்கித் தமது பணிகளைப் புரிந்திருப்பினும் அது புரந்த அளவிலான வளர்ச்சிப் பண்புகளைக் கொண்டு சமுதாயத்திற் பரவலான தாக்கத்

தினை ஏற்படுத்தியது. இந்த மறைமுகமான வளர்ச்சியும், செல்வாக்கும் சமகாலத்திலும் இருப்தாம் நாற்றுண்டு ஆரம்பத்திலும் நாவலர் வழிவந்த பலரைத் தோன்றச் செய்தது: சுருங்கக்கூறின் ஆறுமுக நாவலர் தமது பிறந்த நாட்டினை நேசிக்கும் தலைவன் ஆற்ற வேண்டிய செயலுக்கங்களைக் கடமையாகக் கருதி நிதானமாக வும், உறுதியாகவும் பணி செய்ய வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது.

அன்னியர் ஆட்சி எமது நாட்டிலே பல வேறு மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. ஏறக்குறையக் கடந்த நான்கு நாற்றுண்டுகளில் எமது நாட்டின் சமூக, அரசியல், பொருளாதார நிலைகளைத் தொகுத்து நோக்கும்போது பல வேறு துறைகளிலும் சமூகத்தின் தேவை பல இயக்கசக்திகளை உருவாக்கியமை ஒரு சமுதாயவியலமாணவனுக்குப் புலப்படாமற் போகாது. பிற மதத் தினிப்பும், கலாசார மாற்றங்களும், அரசியல் மாற்றங்களும் சமுதாயத்திற் படிப்படியாகப் பல மாற்றங்களை உருவாக்கி வந்தன: போத்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர் கால ஆட்சியைத் தொடர்ந்து ஆங்கிலேயர் காலத்தில் ஸ்திரமடைந்த சமயச் சூழலும் பிரசாரப் போக்குகளும் ஏற்படுத்திய மாற்றங்கள் தோற்றுவித்து குழாத்தினரில் தலையாயவர் ஆறுமுக நாவலர் எனலாம்.

ஒல்லாந்தர் காலத்திலேயே இலங்கையை ஒல்லாந்த மயமாக்கும் பணிமுனைவிட ஆரம்பித்திருந்தது. இதற்கு அவர்கள் சமயப்பணியையே உயிர்நாடியாகக் கொள்ள முனைந்தனர், தொடர்ந்து ஆங்கில அரசு ஆதிக்கம் நடாத்திய காலத்திற் பாதிரிமார்கள் கூதேசகலாசாரத்தைச் சீர்க்கூலைத்து இலங்கையை நிரந்தர அடிமை நாடாக ஆக்கும் பணியிலும் ஈடுபட்டனர்.

“பறங்கியர் ஒல்லாந்தர் காலத்திலே சைவ சமயத்திற்கு வந்த வருத்தம் சிரங்கு வருத்தம் போன்றது. அது வெளித்தோல் வருத்தம் உள்ளுற சமயம் உயிரைப் பற்றி நின்றது. ஆங்கிலேயர் காலத்திலே சமயத்திற்கு வந்த வருத்தம் கச வருத்தம் போன்ற உயிரைக் கொல்லுகின்ற வருத்தம்; அது உட்பகையான வருத்தம்; புறப்பகையில் உட்பகை பொல்லாதது:”

எனப் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை கூறி யிருப்பது காலப்போக்கின் வளர்ச்சித்தன்மையை விளங்கிக்கொள்ளப் போதுமானதாகும்.

ஒரு நாட்டின் பண்பாடு, பாரம்பரியம், கலைகள் இன்னேரன்ன பலவும் மதத்தைத் தழுவியன. ஒரு சமூகத்தில் பல்வேறு வழிகளிலே மதம் வெளிப்படுகின்றது. குறிப்பாகக் குடும்பபொருளாதார அரசியல் நிறுவனங்கள் மதத்தை உருவாக்குவதைவிட மதம் அவைகளுக்கு நல்ல உருவத்தினை மனித வர்க்கத்தின் வரலாறு முழுவதிலும் சிறப்பாக ஆதிவாகிச் சமூகப் பணிகளிற் பல நிகழ்ச்சிகளின் போதும் மதச் சடங்குகள் பின்பற்றப்படுகின்றன. பிறப்பு முதலான பல்வேறு சமூக நிலைகளிலும், மக்களுடைய வெளிப்படையான ஆர்வங்களிலும் மதச் சடங்குகள் இடம் பெறுகின்றன. சுருங்கக்கூறின் அரசியல் நிறுவனங்களுடனும் சமூக நிறுவனங்களின் ஆர்வங்களுடனும் மதம் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருக்கின்றது. நாகரிகத்தின் வரலாற்றில் மதம் முக்கியமான வொன்று; மதம் அழிந்தால் நாகரிகமும் நிலைகுலையும். மதப் பின்னணியிலே அமைந்த இலங்கையின் பண்பாடு, பாரம்பரியம், கலைகள்யாவும் பாதிரிமார்களின் மதமாற்ற முயற்சியால் நவீவடைந்தன. இரவற் பண்புகளோடு கலப்பு நிலை உருவாகி வந்தது. இவ்வெதிர் முனைத் தாக்குதல்களுக்குக் குரல் கொடுக்கும் பணிபினராகவே ஆறுமுக நாவலர் விளங்கினார்.

“தென்னிலங்கையிலே சிங்கள மக்களிடையே மெரலேஹத்திவத்த குணநந்த தேரோ, கேரணை எச். எஸ். ஒல்போல்ட். அநகாரிகதர்மபாலா முதலான பெளத்த அறிஞர்களும் மூஸ்லிம் அறிஞர்களிடையே அறிஞர் சித்தி வெப்பை, ஐ. எல். எம். அப்துல் அஸீஸ், வாப்பிச்சி மரைக்காயர் போன்ற இல்லாமிய ஊழியர்களும் தத்தும் சமூகங்களிடையே முதன்மையாகக் கல்வி வளர்ச்சியையும் அதோடு இணைந்து சமய கலாசார, மறுமலர்ச்சியையும் இக்காலப்பிரிவில் ஏற்படுத்தி வந்தார்கள்”.

(நாவலர் மகாநாட்டு மலர் பக். 81.)

என எஸ். எம். கமாலுதீன் சமகாலத்தில் சமூகத்திலே நாவலர்போன்று தொண்டாற்றியவர்களைத் தொகுத்துக் காட்டியுள்ளார்கள். நாவலரின் பணிகளை மேற்கூறிப்பிட்ட பலருடைய பணிகளோடு ஒப்பிட்டு ஆய்வு செய்வது இன்றைய நிலையில் அவசியமாகும்.

நாவலர் போன்றேர் எதிரியக்கக் குரல் கொடுத்தது வெறுமனே கிறிஸ்தவ கோட்பாடுகளுக்கு எதிரான இயக்கம் என்ற சித்தாந்தப்பின்னணியில் மட்டுமன்று. உண்மைகளை மறுத்து

துரைத்த பாதிரிமார்களின் போலிப் பிரசாரங்களுக்கும், சமயத்தின் தொன்மையையும் பெறுமையையும் அறியாது மனம்மயங்கிய தமிழ்மக்களுக்கும் நல்லறிவுச் சுடர் கொஞ்சத்துவதும் அவசியமாகியது. மேலும் தேசியச் சமயங்களின் கோட்டபாடுகளைக் கேளிக்கிடமாக்கி யபோது உண்மைகளை உணர்த்த வேண்டியது தலையாய் பணியாகவும் அமைந்தது. பிறநாட்டுத் தாக்குதல்கள் சமய வடிவிலேயே எம்நாட்டிற் புகுந்தன. எமது சமூகத்தின் குறைபாடுகளை உள்ளும் புறழும் அறிந்த நாவலர் எமது சமூக சமய நிறுவனங்களையே கண்டித்தார். அன்றைய தமிழ்மக்களைக் குழப்பிய அத்தனை பிரச்சினைகளையும் நாவலர் சிந்தித்துள்ளார். நாவலரின் வாழ்க்கையையும் எழுத்துக்களையும் ஆழ்ந்து பார்க்கும் போது, தம்மைச் சூழ்ந்து காணப்பட்ட போலிவாழ்க்கையைக் கண்டு மனம் கொதித்து மாற்று வடிவங்களை உருவாக்க முனைந்தமையையே காண முடிகின்றது. “உண்மையதார்த்த வாழ்க்கையிலே சிதைந்து போவதைப் பொறுக்காமல் சமூகத்தை ஏமாற்றிய சிறிஸ்தவர்களைக் கண்டித்ததோடு நடிப்புச் செவசமவிகளையும் கண்டித்தார்.” (க.கை.) நாவலரின் ஆளுமை வளர்ச்சி சமயப் பணியில் இருந்து ஆரம்பமானது காலத்தின் ஒளியிலே தவிர்க்க முடியாததாயிற்று.

நாவலரைச் செவத்திற்கும் தமிழிற்கும் தொண்டாற்றிய மகானுகவும், ஐந்தாம் குரவராகவும் ஒரு வட்டத்தினுள் நின்று நோக்கிய வர்கள் நாவலரின் பரந்த பாதையை உணர்முடியாது போயினர். அன்னிய ஆதிக்கத்தில் உருவாகிய சகல முரண்பாடுகளையும், குறைபாடுகளையும் நாவலர் உணர்ந்து செயலாற்றினார். தமது தலையாய உயிர்த் தொண்டாகக் சமயப் பணியையே கொண்டு செயலாற்றிய நாவலர் தமிழ்க் கல்வியையும், செவத் தமிழ் இலக்கியப் பணியையும் கருவியாகக் கொண்டது உண்மையாகும்.

“கன்னியை நாயகனிடத்து ஒரு துட்டாயினும் வாங்காது வீடு, விளைநிலம், தோட்டம், ஆபரணம் முதலியவற்றேடு விவாகம் செய்து கொடுக்கும் வழக்கமே உடையது எனது சென்ம தேசமாகவும் நான் இல்லாழக்கையிலே புகவில்லை. இவைகள் எல்லாவற்றிற் கும் காரணம் செவசமயத்தையு அதன் வளர்ச்சிக்குக் கருவியாகிய கல்வியையும் வளர்த்தல் வேண்டும் என்னும் பேராசையுமேயாகும்.

மேற்கூறிய வாசகங்கள் நாவலரது ஒரு நோக்கினையே காட்டுவன். எனினும் இந்த எல்லைக்கு அப்பால் நாவலரது பரந்த சிந்தனைகளைச் சிந்திக்கவிடாமல் நாவலர் மறைந்த மறைக்கப்பட்ட நிலை 1968 ஆம் ஆண்டு தமிழ் ராய்ச்சி மகாநாட்டுச் சிலைவைப்புச் சம்பவம் வரை நிலவியது. குறிப்பாகச் சுதந்திரம் பெற்ற சமூகத்தின் தேசியச் சிந்தனை 50—60 ஆண்டுகாலத்தில் உணரப்பட்ட பின்னர் நாவலரது பன்முகப்படுத்தப்பட்ட போக்குகள் விளக்கப்பட்டுத் தேசிய புருஷராகச் சிந்திக்க முக்கள் தலைப்பட்டனர். 1969 ஆம் ஆண்டில் உருவாகிய நாவலர் சிலை வைப்பு வைபவம் நாவலரைப்பற்றி மேலும் சிந்திக்கத் தூண்டியது. நாவலரைக் குறுகிய வட்டத்தின் வெளியே கேதேச கலாசார பாதுகாப்புப் பணியாற்றியவராகவும் தேசியப் பெரியாராகவும் அரசு தபால் தலை வெளியிட்டுக் கௌரவிக்கும் நிலைமை ஏற்பட்டது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டிலே தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்குத் தேவையான கருமங்களை ஆற்றிய நாவலர் பணிகள் பிறருக்கு ஆதர்சமாக மட்டுமன்றிப் பின்தோன்றியவர்களுக்கு வழி காட்டிய முன்னேடியாகவும் அவரை விளக்கவேத்துள்ளன. தமது வாழ்க்கையை வெறும் உண்டிருந்து வாழும் வாழ்க்கையாகக்கொள்ளாது, ‘மற்றவர்க்காக வாழ்தல்’ என்ற உண்மையான பாதையிலே தம்மை இட்டுச் சென்றதும் முக்கியமானதாகும். நாவலரின் தோற்றம் பற்றிப் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளையவர்கள் கூறுவது அவதானிக்கத்தக்கது.

‘பதினாண்கு வருடத்தில் கிறிஸ்தவச் சூழலே நாவலரை நமக்குத் தந்தது. ஆபிரிக்க தேசமே காந்தியமயகாத்மாக ஆக்கியது. பதினாண்கு வருடத்தில் கிறிஸ்தவ சூழல் அமையாதிருந்தால் ஆற்றமுக நாவலர் என்னிருவர்யாழ்ப்பாணத்தில் இல்லை.’

(நாவலர்—பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை—பக். 6)

நாவலர் தென்னகத்திலும் சமூகத்திலும் செவத்தின் மறுமலர்ச்சிக்காக ஆற்றிய தொண்டுகளைச் சமகாலத்தில் இந்துமத மறுமலர்ச்சிக்குத் தொண்டாற்றியவர்களோடு ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது அவரது பணிகளின் பரந்ததன்மை நன்கு பல்லாகும். ராஜாராம் மோகனராய், தயானந்த சரஸ்வதி, இராமகிருஷ்ண பரமஹம்பர் ஆகியோர் பணிகள் பல்வேறு சூழல்களில் இந்துமத மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது போல நாவலரும் இயங்கியிருக்கின்றார். தயானந்த சாஸ்வதி வேதாந்த செவத்தை நிலை நாட்ட முயன்றதுபோல நாவலர் சித்தாந்த செவத்தை நிலை நாட்ட முயன்றார். நாவலரை அணத்திந்திய பின்னணியிலே ஆய்வு செய்து நோக்கும்போதுதான் நாவலரது வரலாற்றுப் பின்னணியையும், அவரது பண்டிகப்பட்ட போக்குகளையும் பூரணமாக விளங்கிக்கொள்ள முடியும்.

நாவலர் நடத்திய இயக்கம்

கலாந்தி கர. இந்தீஸ்ராஸா

சுதா விரிவுரையாளர், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம், போதனை,

நாவலர் நடத்திய இயக்கத்தின் நன்மை அக்காலத்துத் தென்னைசியச் சூழ்நிலையினாலே கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. நாவலருடைய இயக்கம் குறிப்பாகப் பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டின் மூன்றாம் காலிலே நடைபெற்றது. அப்பொழுது அது போன்ற இயக்கங்கள் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் குறைவாகவே காணப்பட்டன. அத்துடன், இந்தியாவிலோ இலங்கையிலோ தேசிய இயக்கமே ஆரம்பித்திருக்கவில்லை. பிரித்தானியப் பேரரசுக்கு எதிரான அரசியல் இயக்கங்கள் பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டின் திருப்பதிலேதான் தோன்றின. அப்படியான இயக்கங்கள் வளர்ச்சி பெறத் தொடங்கிய காலமாகிய இருபதாம் நூற்றுண்டின் முதற்காலிலே நாவலர் தனது இயக்கத்தை நடத்தியிருந்தால் அதன் தனமையை வேறுகி இருந்திருக்கும். அவருடைய இயக்கம் பொதுப்பட்ட தேசிய இயக்கத்தின் ஒர் அர்சமாக, வலிமை வாய்ந்த ஒர் இயக்கமாகப் பாரதாரமான விளைவுகளை உண்டு பண்ணியிருக்கும்.

நாவலருடைய இயக்கம் தேசியவாதத்தின் எழுச்சிக்கு முன்னரே தோன்றியிருந்த காரணத்தினாலே, அது பிரித்தானிய ஏகாதிபத்திய அமைப்பிற்கு உட்பட்ட ஒரு சமய இயக்கமாக மட்டுமே நடைபெற்றது அதாவது, நாவலருடைய இயக்கத்தின் நோக்கம் சைவ மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதாக மட்டுமே அமைந்தது. இதனால் அறு கிரீஸ்தவப் பாதிரிமாருடைய

இயக்கத்திற்கு எதிரான ஒன்றுக் நடைபெற்றது. ஆங்கில எதிர்ப்போ. விடுதலைப் பெறுவதோ அதன் நோக்கங்களாக அமையவில்லை. அதற்கு மாருக. அது பிரித்தானியர் ஆட்சியை ஒரு நன்மைப்பயக்கும் ஆட்சியாக ஏற்ற, ஒர் ஆங்கில வளர்ப்பு இயக்கமாகவும் காணப்பட்டது. நாவலவர் சைவ மறுமலர்ச்சிக்காக முயற்சிகள் எடுத்ததினாலும் பாதிரிமார்களுக்கு எதிராகப் பிரசாரத்தில் ஈடுபட்டதினாலும் அவருடைய இயக்கம் தமிழையும் வளர்ப்பதற்கு உதவியது.

நாவலர் நடத்திய சமய இயக்கம் அவருடைய காலத்திலே வெற்றிகரமாக நடைபெற்றிருந்தாலும் அவருக்குப் பின்பு தொடர்ந்து வெற்றிகரமாக நடைபெற்றதென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதனை உணர்வதற்கு யாழ்ப்பாணத்திலே கல்வித்துறையின் வரலாற்றை நோக்கவேண்டும் இந்து மாணவர்கள் கிறீஸ்தவப் பாடசாலைகளுக்குச் சென்று கிறீஸ்தவர்களாகவோ கிறீஸ்தவச் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டவர்களாவோ மாறுவதைத் தடுப்பதற்காகவோ நாவலர் இந்துப் பாடசாலைகளை அமைத்துக் கொள்வதற்கான சைவ பரிபாலனை சபைபோன்ற நிறுவனங்கள் தொடர்ந்து நடத்தி, யாழ்ப்பாணத்தின் பலவேறு பாகங்களிலும் பல இந்துப் பாடசாலைகளைத் தாயித்தன. ஆனாலும், யாழ்ப்பாணச் சமூகத்திலே, சிறப்பாகக் கல்வித்துறையிலே, கிறீஸ்தவப் பாடசாலைகள் தங்கள் செல்வாக்கை இழக்கவே இல்லை புதிய இந்துப் பாடசாலைகளுட் பெரும்

பாலானவை கி றீஸ் தவப் பாடசாலைகளைப் போன்று செல்வாக்குப் பெற்ற நிறுவனங்களாக மாறவுமில்லை. கிறீஸ்தவர்களுடைய மதமாற்ற இயக்கம் வலிகுன்றியது. ஆனால் அவர்களுடைய பாடசாலைகளின் செல்வாக்கு மேலும் வளர்ந்தது.

இதற்குக் காரணம் யாழ்ப்பாணச் சமூகத் திலே ஓரளவு பணப் படைத்த இந்துக்கள், அரசியல் தலைவர்கள் ஆகியோருட்பட பெரும் பாலனவர்கள் நாவலருடைய இயக்கத்துக்குத் தொடர்ந்து ஆதரவு கொடுக்கத் தவறிய மையே ஆகும். இவர்கள் இந்துக் கல்வியில் அவ்வளவு அக்கறை கொண்டிருக்கவில்லை. மதமாற்றஞ் செய்யாது. சிறந்த ஆங்சிலக் கல்வியைப் பெற்று அரசாங்கப் பதவிகளைப் பெற்றுக்கொள்வதே இவர்களுடைய நோக்கமாக இருந்தது. நாவலருடைய இயக்கத்தின் பின்பு, கிறீஸ்தவ மிஷனரிமார் மத மாற்றக் கொள்கையைப் பெருமளவுக்குக் கைவிட்டு, இந்துக்களுக்கும் தங்களுடைய பாடசாலைகளிலே சம இடம் அளித்துக் கல்வி புகட்டத் தொடங்கியதும், செல்வாக்குப் பெற்ற இந்துக்

கள் கிறீஸ்தவப் பாடசாலைகளையே பெரிதும் ஆதரித்தனர். யாழ்ப்பாண இந்துக் கல்லூரி யைத் தவிர வேறு இந்துப் பாடசாலைகளை இவர்கள் ஆதரித்தனர் என்று கூறுவதற்கில்லை; நாவலர் காலத் திற்குப் பின்பு செல்வாக்குப் பெற்ற இந்துக்கள் எங்கு கல்வி பயின்றிருந்தனர் என்பதை ஆராய்ந்து பார்த்தால் இதனைக் கண்டுகொள்ளலாம். இந்துப்பாடசாலைகளை ஆதரித்தவர்களாகச் சாதாரண குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்களை மட்டுமே எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

எனினும் நாவலருடைய பெயர் நிலைப்பதற்கு அவருடைய தமிழ்த்தொண்டு உதவி நின்றது. நாவலருடைய சமய இயக்கத்துக்கு ஆதரவு கொடுக்காது வந்த வர்க்கத்தினர் இன்று நாவலர் தமிழ்த் தொண்டை மட்டுமின்றி மதத்தொண்டையும் போற்றிக் காக்க முற்படுகின்றனர். ஆனால், அவர்கள் தாமே இந்துப் பாடசாலைகளுக்குச் செல்லாதவர்கள்: தங்கள் பிள்ளைகளைக்கூட இந்துப் பாடசாலைகளுக்கு அனுப்ப விரும்பாதவர்கள்.

இயக்கவாதிகளின்

சொத்து

கலாநிதி : கா. சிவத்தம் பி

தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,
வித்தியோதய வளாகம்,
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்.

வளர்ந்து வரும் இன்றைய எமது இலக்கிய ஆக்கத்தின் பாரம்பரியத்தின் தோற்றுத் தையும் வளர்ச்சியையும் அறிய வேண்டுவது அவசியம். ஈழத்து எழுத்தாளராகிய நாம் நமக்கென ஒர் இலக்கிய வடிவை எவ்வாறு வகுக்கவேண்டும் என்று சர்ச்சிக்கும் இல்லேலையில், நாம் வந்த வழியைப் பார்த்தல் நல்லது. பழையையின் அடிப்படையில் தோன்றி மினிரும் புதுமைதான் வளர்ச்சியின் சின்னம். எனவே இக்கட்டுரை இன்று பலர் கண்டு திடுக்கிடும் புதுமையின் பழையையைக் காட்டுவது டன், இன்று பல ஏரிச்சல் குரல்களுக்கிடையேயும், இலக்கிய வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கும் ஈழத்து எழுத்தாளன் இலக்கிய அனுகூலம் வன் என்பதையும் உணர்த்துவதற்கே எழுதப் படுகின்றது.

வாற்கை வரலாறு

18-12-1822 தோற்றம். கந்தப்பர் அவர்களுக்கும் சிவகாமியம்மையாருக்கும் ஆரைது குழந்தையாக ஆறு முகம் பிறந்தது.

ஆசிரியர்கள்: சுப்பிரமணியப்பிள்ளை, சேஞ்சீராய் முதலியார், சரவணமுத்துப் புலவர், பீற்றர் பார்சிவல்.

கிறித்தவத் } பீற்றர் பர்சிவலுடன் சேர்ந்து
தொடர்பும் } கிறித்துவ வேதத்தைத் தமிழில்
இயக்கத் } மொழிபெயர்க்கின்ற பொழுது
தோற்றமும் } தான் கிறித்தவப் பாதி ரிகள் தமது மதத்தை எவ்வாறு பரப்பு கின்றார்கள் என்பதை நன்கு அறிந்தார். முஸ்லிம் ஆட்சியாளருக்குக் கீழ் வேலை செய்த ஹரி ஹரன், புக்கன் விஜயநகர சாம்ராஜ்யம் நிறுவியது போலக் கிறித்தவர்களுடன் சேர்ந்து பழகியதால் இந்து சமயப்பாதுகாப் பிறகாக இயக்கம் ஆரம்பித்த வர் நாவலர்.

1845

தபிழ்ப் போதனை ஆரம்பம்.

31-12-1847

வண்ணேர்பண்ணேச் சிவன்கோவி வில் சைவப் பிரசங்கத் தொடர் தொடங்கப்பெற்றமை.

1848

பர்சிவல் பாதி ரியாருடைய பாட சாலை வேலையிலிருந்து விலகிக் கொண்டமை.

1849-ஆடி

இந்திய விஜயம். திருவாவடுதுறையில் நாவலர் பட்டும் பெற்றமை. இவ்விஜயத்தின் பொழுது அச்சயந்திரத்தை வாங்கி வந்த மை குறிப்பிடத் தக்கது.

- 1854-தை சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை ஆரம்பம். ‘சைவ தூண்ண பரி காரம்’ வெளியிடப்பட்டமை.
- 1869-ஆடி 13 வண்ணேர்பண்ணையில் ஆங்கிலப் பாடசாலை நிறுவியமை.
- 1876-ஐப். 21 யாழ்ப்பாணத்தில் வாந்திபேதி ஆரம்பம். ஆட்சியாளரின் அடக்குமுறைகள் இக்காலத்தில் அதிகமாகிக்கொண்டு சென்றன. நோயும் குறையாதுதொடர்ந்து பல பொகங்களுக்கும் பரவிற்று. ஒரு வருடகால எல் ஸ் 20,000 பேர் இறந்துவிட்டதாகத் தகவல் வெளிவந்தது. தீவுப் பகுதியில் நோயுடன் பஞ்சமும் சேர்ந்து கொண்டது. பஞ்சத்தால் பலர் இறந்ததாகத் தகவல் வெளியாகியது.
- இவ்வாரை குழந்தையில் ஆறுமுக நாவலர் மக்கள் துயர் களையவும் யாழ் ப்பாணத்தி ஆவள் ஆட்சியூல்களை ஒழிக்கவுமென பெரியதோர் இயக்கம் தொடங்கினார். தேசாதிபதியை நேரில் சந்தித்தும், விசாரணைக்கும் வேண்டியும், வழக்கு வைத்தும் ஆட்சியினரின் சர்வாதிகாரப் போக்கினைக் களைய முனைந்தார்.
- 1879 இலங்கைச் சட்டசபையில் சேர். முத்துக்கு மாரசவாமி வகித்த இடத்திற்குப் பொன்னம்பலம் இராமநாதனே செல்ல வேண்டுமென விரும்பியுமூத்தமை.
- 5-12-1879 ஈழத்தமிழரின் முதல் இயக்கவீரன் மறைவு.
- நாவலருடைய வாழ்க்கையை நாம் ஆராய்ந்து பார்க்கும் பொழுது, அவருடைய வாழ்வு இயக்க வீரருளுவனது வாழ்வாகவே இருந்தது என்பதை உணர முடியும். நிலையுன்றிப் போன நிறுவனங்களுக்கெதிராகப் போர்தொடுத்து இயக்கம் நடத்தும் எவனும் எதிர் நோக்கவேண்டிய பிரச்சினைகளை நாவலரும் எதிர்நோக்க வேண்டியிருந்தது.
- இவற்றுள் சிறப்பானதாகக் கொள்ளப்படவேண்டுவது கருத்துப் பரிமாற்றமே. எதிர்க்காரன் கருத்தை வெளிவர விடாது தடுப்பது, நிலையுன்றிய நிறுவனங்களது பண்பு, அக்காலத்தில் கிறித்துவ மிஷனரிகளிடமே அச்சுயந்திரமிருந்தமையால் அவர்கள் தங்கள் பிரசாரத்தைச் சிறப்பாக நடத்த முடிந்தது. மேலும் அது அவர்கள் கையில் தனியுரிமையாக இருந்தமையால் நாவலரது கருத்துக்களை பரவலாகவும் தடுக்க முனைந்தார். நாவலருக்கு இத்துறையில் ஏற்பட்ட இன்னல்களையும், அச்சுயந்திரம் பெறுவதற்கு நாவலரும் அவரது நண்பர்களும் பட்டபாட்டினையும் இ. ஜே. ரெபின்சன் என்பார் எழுதிய நூலிற் காணலாம். “ஆறுமுக நாவலரும் அவரது நண்பர்களும் அச்சுயந்திரமொன்றை வாங்குவதற்குப் பல காலமாகப் பாடுபட்டனர். சில பறங்கியருடன் சேர்ந்தாலும் ஒன்றை வாங்கலாமா என்று யோசித்து அது பற்றிப் பேச்கவார்த்தை நடத்தினார். முடிவில் அச்சுயந்திரம் வேண்டுமென்ற அவர்கள் அவா அதிகமாகி, உதவுங் குணமற்ற அயலாரின் உதவியின்றியே அவர்கள் அச்சுயந்திரமொன்றினை வாங்கினார். மானிப்பாயிலுள்ள அமெரிக்க நிறுவனத்தில் வேலை கற்றுக்கொண்டவர்களே நாவலரது அச்சுயந்திரசாலையில் வேலைக்கமர்ந்தனர். பின்னர் நாவலர் பல நூல்களைப் பிரசரித்தார், என்று அந்நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்தியா சென்று இயந்திரம் வாங்கவேண்டியிருந்தமையும், இங்கு நிறுவப்படும் இயக்க நிலையத்துக்கு ஏதாவது இடையூறு ஏற்பட்டாலும் அங்கும் ஒரு ஸ்தாபனம் இருப்பது நல்லதெனச் சிதம்பரத்தில் பாடசாலை நிறுவியதும் அவரது இயக்க நுண்மையைப் புலப்படுத்தும்.
- ஆங்கில ஏகாதிபத்தியம், கிறித்துவ மதத்தைப் பிரயோகித்து ஆங்கிலக் கல்வியைப் புகட்டி, இலங்கையரை வெறும் அரசாங்க ஊழியராக மாற்றுவதில் முனைந்திருந்தது. இலங்கையில் 19 ஆம் நூற்றினாண்டிலிருந்த கல்விமுறையை இதனை நன்கு விளங்கவேக்கின்றது. இவ்வுண்மையை நன்குணர்ந்த நாவலர், முதலில் பேணப்படவேண்டியது மரபுவழி வாழ்க்கையையே என்று துணிந்து, நாட்டின் பண்டைய மரபுவழியில் நின்று கல்வி புகட்டுவதற்கான நிலையங்களைத் தோற்றுவித்தார். இதனைக் கிறித்தவர்களும் ஏற்றனர் என்பதற்கு அத்தாட்சியாரா விளங்குகின்றது 1872 ஆம் ஆண்டு மாதம் கத்தோலிக் பாதுகாவலன் வெளியிட்ட குறிப்பு.

எந்த ஒரு நாட்டின் மீது தனது அதி கார்த்தை ஏகாதிபத்திய நாடு திணிக்க விரும்பு கின்றதோ, அந்நாட்டின் அடிப்படை வாழ்க்கை மரபைச் சிதைத்தெறிந்து, சமூக நிலையில் குழப்பம் ஏற்படுத்தி, தான் விரும்பிய ஆட்சி முறையினையும். வாழ்க்கை முறையினையும் நிறுவ முனைவது அதன் முக்கிய பண்பாகும். இவங்கை யிலும் இந்தியாவிலும் இம் முறையினைக் கையாண்டே ஆங்கில ஏகாதிபத்தியம் நிறுவப் பட்டது. அவ்வாறு ஏகாதிபத்திய முறைமை நிறுவப்படும் காலத்து அதனை எதிர்ப்பவர்கள், வந்துகொண்டிருக்கும் சமூக முறையினை எதிர்ப் பதற்காக பாரம்பரியமாக இருந்து வரும் சமூக முறையினைப் பேண விரும்புவது இயற்கையே. இந்திய விடுதலை இயக்கத்தின் ஆரம்பகாலத்தில் ஆரிய பிரம்ப சாமாஜினத்தினர். இந்தியச் சமுதாயத்தில் காணப்பட்ட குறைகளையும் போற்றத் தொடங்கினர். ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்க்கும் ஆபிரிக்க மக்கள் தமது பண்டைய இனமரபுகளை நாடுவதற்கும் இதுவே காரணமாகும். இவற்றைப் போன்றே நாவலரும், பண்பாட்டு வழிபகுந்த ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்ப்பதற்காக, தாம் வாழ்ந்த சமூகத்தின் அமைப்பை அப்படியே பேண விரும்பினார். இதனாலேயே அவர் சைவ முறைப்படி வாழவேண்டுமென்றும், சைவ வாழ்க்கையில் இரண்டறக் கலந்து நிற்க வேண்டுமென்றும் வாதாடினார். பல சாதிப்பாகுபாட்டையும் அவர் பேண நினைத்தது இதற்கும் என்பதும் இக்கண்ணேட்டத்தின் மூலம் புலனாகும்.

இன்னும் ஏகாதிபத்திய நாடும் அதன் நிறுவனங்களும் தமது கொள்கையை நாட்டில் பரப்புவதற்குக் கையாளும் முறைகளை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டே ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புத் தோன்றுவதை நாம் காணலாம். ஆங்கில ஆட்சியை எதிர்த்தபொழுதும், ஆங்கில ஆட்சியால் அளிக்கப்பட்ட சனநாயக வழி, பாராளுமன்ற சனநாயக முறைமை முதலிய வற்றையே ஆதாரமாகக் கொண்டு போராட்டங்கள் நடத்தப்பெற்றதை நாம் அறிவோம்; இன்றும் காணகிறோம். எனவே நாவலரும் தமது இயக்கத்திலும், கிறித்தவர்கள் கையாண்டே அவர்களை எதிர்க்கவேண்டியேற்பட்டது. அவரது சைவ ஆர்வமே பையிள் மொழிபெயர்த்ததன் பின்னர்தான் சுடர்விட்டெரிந்ததென்பதைப் பார்த்தோம். ஆனால் தனது இயக்கத்

தில் அவர் கையாண்ட சாதனங்கள் இதனை மேலும் விளக்குகின்றன.

கிறித்தவர்கள் துண்டுப் பிரசரங்கள் வெளியிட்டனர். நாவலரது பல பிரசரங்கள் அவற்றிற்கு மறுப்பாக எழுந்தலையே. கிறித்தவர்களிடமிருந்து கற்றுக்கொண்ட இதே முறைமையைக் கொண்டு தனது கொள்கையைப் பரப்ப முயன்றார். ‘நல்லூர்க் கந்தசவாமி கோயில்’, ‘மித்தியாவாத நிரசனம்’ என்பவற்றால் இது தெரியவருகின்றது.

கிறித்தவர்கள் தங்களை மதத்தினை வினாவிடையாகப் படிப்பிப்பது வழக்கம். அம்முறையைப் பின்பற்றியே நாவலர் தமது சைவ வினாவிடைகளினை இயற்றினார். கிறித்தவர்கள் பாடப் புத்தகங்கள் மூலம் மதக்கருத்துக்களைப் பரப்புவதைப் பின்பற்றியே பாலபாடங்களினையுதினார். வண்ணோர்பண்ணைச் சிவன் கோயிலில் பூசை வேலையின் பின்னர் நடத்தப்பெற்ற சைவப்பிரசங்கங்கள் கிறித்தவ தேவாலயங்களில் நடத்தப்பெறும் போதனை முறையைப் பின்பற்றியதே.

அடுத்து, நாவலர் வாழ்வினை நாம் கூர்ந்து அவதானிப்போமானால் அவரது இயக்க உணர்வு பண்பாட்டுத் துறையில் ஆரம்பித்து தர்க்க ரீதியாக வளர்ந்து, அரசியல்துறையில் முடிவுறுவதைக் காணகிறோம். பண்பாட்டு முறையில் வாழவேண்டுமென்று தொடங்கிய நாவலர், அவ்வாறான வாழ்விற்கு முக்கிய தடையாக இருப்பது ஆட்சிமுறை என்பதை உணர்ந்து ஆட்சி பீடத்திற்கெதிராகவே கிளம் பியதை நாம் காணலாம். வாந்திபேதி வந்து மக்கள் இறந்த பொழுதும் தடிகொண்ட டித்தபொலிசாருக்கெதிராகவும் அவர்களுக்குப் பொறுப்பாக இருந்த ஏசண்டாருக்கெதிராகவும், அவர் தேசாதிபதிவரை சென்றார். சிறப்பான வாழ்க்கைக்கு அத்தியாவசியமானது அரசியல் மாற்றம் என்பதை உணரும் ஆரம்ப நிலையில் நாவலர் மறைந்துவிட்டார். அது நாம் செய்த பாவம். ஆனால் அவர் தொட்ட வழி சென்று அரசியல் மாற்றங்களுடு அதன்மேல் பொருளியல் மாற்றம் ஏற்படுத்த முனைந்திருக்கும் இந்நாட்களில், சுதந்திர இயக்கத்தின் உதயராகமாக அமைந்த அவரை நினைத்தல், மதித்தல் நமது கடன், நாவலர் இயக்கவாதி களின் சொத்து.

(1931—'புதுமை இலக்கியத்தினிறந்து)

தேசிய, ஜனநாடாக மக்கள் இயக்க மூலவர்

- பிரேஷ்ஜி -

கல்வியின் வரம்புகண்டோன். சிவநெறி செழிக்க வந்தோன், சொல்லுதமிழ் பொழிந்தோன், ஆத்தன்றிவைக் காத்தோன் எனச் சைவப் பெரு மக்களால், தமிழ் பேசும் நல் மக்களால் போற்றிப் பூஜிக்கப்பட்ட நல்லீலநகர் ஆறுமுக நாவலர் இன்று இந்த நாட்டினது தேசிய இபக்கத்தின் முத்த முதல்வராக. முன் நேடி மூலவராக முழு நாட்டாலுமே ஏற்றிப் போற்றப்படுகிறார்.

சிவ நெறிச் செம்மஸ், மதம் காத்த சான்றேன்; தவக்கோலம் பூண்ட சீலா, சைவம் வளர்த்த ஜூந்தாங் குரவர் எனக் கணிக்கப்பட்ட நாவலர் பெருமான், அந்த மதத்தினது இங்த தினதும் எல்லைகளைத் தாண்டி முழுத் தேசத்தினதும் பொதுத் தலைவராக அனைத்து மக்களாலும் ஏற்கப்பட்டுள்ள இந்த அற்புத்ததின் விருத்தாந்தம் என்ன?

நல்ல தமிழ் உள்ளங்கள், தூய சைவ இதயங்கள் இறும்பூதெய்தும் இந்த நிலை உருவான தற்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டு.

இன்று, வரலாற்றின் ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டடத்தில் தேசத்தினதும் சமூகத்தினதும் தேவையையும், வரலாற்றின் தேவையையும் பிரதிபலித்து ஒரு சரித்திரத் தூதை நாவலர் பிரான் நிறைவேற்றியமையும், இந்த வரலாற்றுப் பாத்திரத்தின்மூலம் தனக்குப் பின்னாலுள்ள வரலாற்றின் வளர்ச்சிப் போக்கில் தனது வலு

வான் ஆளுமை முத்திரையை ஆழமாகப் பதித்தமையுமாம்.

இரண்டாவது, நாவலர் பிரான் சரித்திரத் தில் வகிக்கும் வரலாற்றுப் பாத்திரத்தைச் சுருவாக இனம் கண்டு, வரையறுத்து, அந்தப் பாத்திரத்தின் பாரம்பர்யப் பிதுரார்ஜிதக்கையேற்று, அது கோடிகாட்டி நிற்கும் பழுதற்ற பாதையில் பிரக்கஞ்சூர்வமாக இந்த நாட்டின் தேசியப் பற்றும் சமூக உணர்வுள்ள எழுத்தாளர்.

இந்த நாட்டின் ஒரு சிறுபான்மை இனத்தைச் சேர்ந்தவரை, ஒரு சிறுபான்மை மதத்தைச் சேர்ந்தவரை, திருநீறும் உத்திராட்சம் காட்சி காட்சி தந்த ஒரு சிவச்சீலரை முழுநாடும், நாடானும் அரசும் புகழ்ந்து போற்றுவதற்கும், முத்திரை வெளியிட்டுக் கொரவித்து துடன் அவர் வாழ்ந்த இடபாடுற்ற இல்லத்தைத் தேசியச் சொத்தாக்கி இந்த மண்ணில் பிறந்த எந்த ஒரு மாபெரும் தலைவனுக்கும் மகோன்னதமான மேதைக்கும் இது வரைகிடைக்காத தனிச் சிறப்பை அளிப்பதன் தார்ப்பரியம் என்ன?

நாவலரின் வரலாற்றுப் பாத்திரம் என்ன? இதை இனங்கண்டறிய அவர் வாழ்ந்த காலத்தின் வரலாற்றுப் பகைப்புலத்தை ஆய்ந்தறிய வேண்டும். நாவலர் இந்த நாடு வீடுகளை தவறி, பாழ்ப்பட்டுக் கிடந்த ஒரு காலப் பகுதியில் பிறந்தவர். சுமார் இரண்டு தசாப்த காலமாக நாடு

அந்தியராட்சியின் கீழ் அடிமைப்பட்டு, நெந்து நல்ந்து, இத்து இடுக்கனுற்று, செத்துச் சிதலமாகும் தறுவாயில் வாழ்ந்தவர்.

பாரார் இந்த மண்ணை அபகரித்து தமது பாதுங்களால் மிதித்து விளக்கி அதன் ஜீவனைத் தமது காலடியில் மண்டியிடவைத்தனர். அதை அரசியல் அடிமைத் திட்டாக்கினர். இந்த தேசத்தின் செல்வங்களைச் சூறையாடி னர். அதன் ஜீஸ்வரியங்களை கொள்ளோ கொண்டு போயினர்.

நானிலத்திற்கு நல்ல முத்தையும் வலம்புரி யையும் வைசூரியத்தையும் வாரிவாரி வழங்கிய இந்த மரகத மணித் தீவு, வற்றுத் தீயற்கைச் செல்வங்களின் பொய்யாத பொற்குகையான எமது பொன்னிலங்கை, வையகத்தோர் வாழ நெல்லையும் தினைமணியையும் இல்லையெனது அன்னி அன்னிக் கொடுத்து கிழக்குலகின் நெற்களஞ்சியமாகத் திகழ்ந்த எமது ஈழத் திருநாடு பொல்லாத வறுமையில், கொடிய பஞ்சத்தில் கோரப் பிணியில் சிக்குண்டு தவித்து, இதன் நிஷ்டுரேம் தாங்காது வெஞ்சாக்காட்டுச் சுடலையாக மாற்றப்பட்டது.

அந்திய ஆட்சி உழுது விவைத்தறுத்து உலகத்தார்க்கு உண்டு கொடுத்து உயிர்கொடுத்த உழவர் பெருமக்களின் நிலங்களைப் பறித்தது. இரும்பைக் காய்ச்சி உருக்கியதோடு உருருக்கு ஊர் இருந்த எண்ணற்ற ஏணை குடிசைத் தொழில்களை அடைத்து மூடிவிட்டு அந்தக் கைவினைஞர்களை அநாதைகளாக்கி நடுத்தெரு வில் திண்டாட வைத்தது. எல்லா மக்களும் பஞ்சையராய். பாமரராய் பாழும் வறுமையின் படுகுழியில் சரிக்கப்பட்டனர்.

பழைய நிலப் பிரபுத்துவ அடிமப்பின் டீதும், அதன் உறவுகள், சமுதாய வெளிப்பாடுகள் மீதும் ஏகாதிபத்தியம் கடும் தாக்குதலைத் தொடுத்து, புதிய சுரண்டல் முறைகளைப் புகுத்தியது.

பொருளாதார ரீதியில் நடந்த இந்த ஈவிரக்கமற்ற சூறையாடலுடன். அரசியல் துறையிலும் நெஞ்சீரமற்ற நிஷ்டுரங்கள் நிகழ்த்தப்பட்டன. வடக்கே புவிராய பண்டாரம் முதல் தெற்கே புரண் அப்புவரை தாய்நாட்டை, பிறந்த மண்ணை நேசித்த எண்ணிற்கு தேசபக் தர்கள் கொடிய அடக்குமுறைகளுக்கு ஆளாக்கப்பட்ட கலோனியலிக் கொடுமை நீடித்தது. ஏகாதிபத்திய ஆட்சிகளின் அட்டுழியங்க,

ஞம், அட்டகாசங்களும் பொருளாதார சூறையாடலுடனும், அரசியல் அடக்குமுறையுடனும் மட்டும் நிற்கவில்லை.

எமது மக்களின் உயிரனைய மொழிகள் அழிக்கப்பட்டன. எமது பண்பாட்டின் மையங்களான கோயில்கள் இடித்து நொறுக்கித் தரை மட்டமாக்கப்பட்டன. எமது ஆத்மாவின் வெளிப்பாடுகளான இலக்கியங்களும் கவின்கலை களும் கருவழிக்கப்பட்டன. மதம், கலாசாரம், பழக்க வழக்கங்கள் உட்பட நமது பண்பாட்டுச் சம்பத்துக்கள் அலைத்தும் அழித்தொழித்து சம்ஹாரிக்கப்பட்டன.

இதனுடன், இந்த மண்ணைத் தமது நிரந்தர தொழுத்திமைத் தளமாக வைத்திருக்கக் கலோனியலாதிக்கக்காரர்கள் புதிய தந்திரங்களையும், நயவஞ்சக உபாயங்களையும் கையாண்டனர். மக்களை நித்திய அடிமைகளாக்க அடிமைப்புத்தி புகுத்தப்பட்டது. அந்திய கலாசார மோகம் வளர்க்கப்பட்டது. அந்திய மொழி மேல் மையல் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அந்திய பழக்க வழக்கங்களை பாவனை பண்ணும் ‘பரத்தை’ உணர்வு ஊட்டப்பட்டது. நமது நம்பிக்கைகளை, ஆசார அனுஷ்டானங்களை, மொழிகளை, கலைகளை, இலக்கியங்களை, பண்பாட்டு நெறிகளை, வாழ்க்கை முறைகளை இகழ்ந்து ஒதுக்கும் நீசத்தனம் திட்டமிட்டு வளர்க்கப்பட்டது.

இந்த நாட்டை காலமெல்லாம் கட்டியாள், அதன் செல்வங்களை கொள்ளோ கொண்டு போக உள்ள ஒரே நிலையான மார்க்கம் இந்த நாட்டின் புதல்வர்களை இந்த நாட்டில் வைத்தே இந்த நாட்டுக்கு அந்திய மானவர்களாக்குவது என்று ஏகாதிபத்திய வாதிகள் திட்டமிட்டனர். தேசிய உணர்வோ, தேசிய விழிப்போ, தேசியப்பற்றே அற்ற வாழும் சடலங்களாக, மரக்கட்டைகளாக, மிருகங்களாக மக்களை மாற்ற அவர்களை ஆத்மீக அடிமைகளாக்குவது தான் சாலச்சிறந்த வழி என்பதை உணர்ந்த ‘அறங்கொன்ற பறங்கிய’ ராட்சியினர் இந்தக் கழிச்சடைக் கைங்கரியத்தை நிறைவேற்ற வாள் தூக்கிய தமக்குப் பக்கபலமாகச் சிலுவை தூக்கிய ஒரு பாதிரிக் கூட்டத்தைக் கொண்டு வந்தனர். இந்தக் கூட்டம் நமது நாட்டின் ஆத்மாவைக் கொல்லும் ‘திருத்தொண்டில், முடுக்கிவிடப்பட்டது.

சொந்த மண்ணில் வேர் விட்டிராத, சொந்த கலாசாரத்தில் காலூன்றி நிற்காத,

சொந்தப் பண்பாட்டை நேசிக்காத ஒரு அடிமைகள் கூட்டத்தை உருவாக்க, இந்த நாட்டின் விடுதலை இயக்கத்திற்கு இரண்டகம் செய்யக்கூடிய ஒரு ஐந்தாம்படையினரை நம்மவர்களுக்குள்ளேயே சிருஷ்டிக்க ‘ஆத்மீக அடிமை’ கள் திரட்டப்பட்டனர்.

இந்த கலோனியலில் சித்தாந்தத்தின் பிரகாரம் பரதேசி மதம் பரப்பப்பட்டது. மதமாற்றம் பலவேறு உத்திகளையும் நயவஞ்சகத் தந்திரங்களையும் கையாண்டு அசர வேகத்தில் நிகழ்த்தப்பட்டது. கைலஞ்சம் கொடுப்பது முதல், ஊனும் உடையும் வழங்குவதுவரை, கல்வி போதிப்பது முதல் ‘உத்தியோக’ அனுகிருகம் அளிப்பது வரை பல தந்திர வழிகள் கையாளப்பட்டன.

இந்த நாட்டு மக்களை என்றென்றைக்கு மான தொழுத்திமைகளாக்க, நிதிய ஆன்மீக அடிமைகளாக்க ஏகாதிபத்திய வாதிகள் நடத்திய ஆன்மீக ஆக்கிரமிப்பு அவர்களுக்கு ஒரு தற்காலிக பல ணை அளித்தது. அவர்களின் எதிர்ப்பு ஒரு ஓடிடைக்கால ‘நிறைவை’க் கொடுத்தது. அந்திய ஆத்மீக ஆளுமைக்கு உட்பட்டவர்கள் தமது சொந்தப் பண்பாடுகளை பேயாக வெறுத்தனர். கலீ கலாசாரங்களை இகழ்ந்தனர். தேசிய அபிலாணங்களையும், தேசிய உணர்வுகளையும் எதிர்த்தனர். தேசப்பற்றை இழந்தனர். ஆத்மார்த்த சோரம்போன இவர்கள் ஏகாதிபத்தியத்திற்குத் தாசானுதாசித்தனம் செய்தனர். இதன் மூலம் நம் நாட்டின் ஆத்மாவை அழிக்க, மதங்களை அழிக்க, கலைகளை அழிக்க கலோனியலிஸ்ட்களுக்கு ஒத்தாசை செய்து இந்த மண்ணின் துரோகிகளாக, பகைவர்களாக மாறினர்.

ஏகாதிபத்தியத்தின் கடும் தாக்குதலுக்கு மத்தியிலும், ஆன்மீக ஊடுருவலுக்கு மத்தியிலும், நமது மண்ணில் வளர்ந்த மதமே, அந்த மண்ணில் தோன்றிய கோயில்களே தேசிய உணர்வின், தேசியப் பற்றின் கலாசாரப் பிடிப்பின் இறுதிப் பற்றுக் கோட்டாக, எஞ்சிய நிலைகளானாக இருந்தன. இதையும் அறுக்கவும் தகர்க்கவும் ஏகாதிபத்திய வாதிகள் முயன்றபோது ஆழ்ந்த மத நம்பிக்கைகளின், ஆசார அனுட்டானங்களின் நீண்ட நெடுங்கால ஆளுமைக்கு உட்பட்டிருந்த மக்கள் எதிர்ப்புக் காட்ட ஆரம்பித்தனர். இவ்வாறு தான் மதமும், மத உணர்வும், அதன் ஆசாரங்களும் வரலாற்றின் ஒரு

குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பியக்கத்தின் வித்தாகவும், விலை நிலமாகவும் இருந்தன. நாடு காக்கும் போரின் கேடையாக மதம் ஒரு காலத்தில் மாறியது. இதனால்தான் இந்திய தேசிய இயக்கத்தின் மூலக் கருவாக, முதல் வித்தாக மதக்காப்பு இயக்கம் இருந்தது என இந்த யுகத்தின் அரசியல் ஞானி ஒருவர் வரலாற் மூலமாக இயக்க வியல் தெளிவோடு இனம் கண்டு சுட்டிக்கரிட்டி வருகிறது.

இதைத்தான் இந்தியாவிலே இந்து மதம் காக்கத் தோன் தட்டிக் கிளம்பிய தயானந்தரி லும் இலங்கையில் சைவம் காக்கக் கிளர்ந்த தெழுந்த நாவலரிலும் நாம் காணகிறோம்.

மற்றெல்லா தேசிய வீரர்களிலும் போலவே, வரலாற்றின் திசை திருப்பிகளாக விளங்கிய சமுதாயத்தின் தூருவ நட்சத்திரங்களிலும் போலவே நாவலரிலும் அவர்கள் காலத்து சமுதாயத்தின் வளர்ச்சி நிகழ்வுகள் முழுமையாக வெளிப்பாடு பெற்றன. தனக்கு முன்னால் உள்ள மரைப்பும், பாரம்பரியத்தையும் கையேற்று தனது காலந்தின் தேவைகளுக்கு ஏற்ப அவற்றை அவர் முன் வெடுத்து சென்றார்.

அந்தியப் படையெடுப்பாளர்களை எதிர்த்த போரில் தம்மின்னுயிர்களை ஈந்த புவிராச பண்டாரம், வீதிராயன் போன்ற வீரதேச பக்தர்கள் பிறந்த அதே நல்லை நகரில் நாவலர் அவதரித்தார். வெள்ளையராட்சியின் வெஞ்சாக்காட்டுக் கொடுமைகளை எதிர்த்துப் போரிட்ட ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் வாழ்ந்த அதே நல்லூரில் நாவலர் பிறந்தார், தமிழ் கற்ற குடும்பத்தில் பிறந்து, தமிழைத் துறைபோக அறிந்த தமிழரினால் நல்லை நகரின் இந்த விழுமிய தேசியப் பாரம்பரியத்தின் ஆளுமைச் செல்வாக்கின் கீழ் வளர்ந்தார். அன்றைய நிலக்கிழார் குடும்பத்தினர் ஆங்கிலம் கற்று அந்திய மோகம் பிடித்தலைந்த காலத்தில், சாதாரணத் தமிழ் மக்கள், உழுது விஷத்தத்தறுக்கும் கமக்காரவர்க்கத்தினர் மட்டுமே தமிழைக் கற்று வந்தனர். தமிழ் பண்பாட்டின் கடைசிக் கொழுகொம்புகளாகத் திகழ்ந்தனர். இந்த வர்க்கத்தினர் மத்தியிலிருந்தே தமிழ் போதிக்கும் ஆசான்கள் வந்தனர். தமிழைப் படிக்கும் மாணவர்களும் இதே வர்க்கத்தைச் சார்ந்தவர்கள். தமிழை இந்த வர்க்கத்தின் சூழலில் கற்ற ஆறுமுகநாவலரின் உள்ளத்தில் தமிழார்வமும்,

சைவப்பற்றும், பண்பாட்டு வேட்கையும் சுடர் விட்டு கலன் வீச ஆரம்பித்தமை இந்த வர்க்கச் சூழ்நிலையின் இயல்பான வெளிப்பாடாகும்.

தமிழ் கற்ற நாவலர் ஆங்கிலமும் கற்றார். பாஷ்டிரிமார் நடத்திய பாடசாலையிலேயே இதைப் பயின்றார். பின்னர் இதே பாடசாலையில் ஆசிரியராகப் பொறுப்பேற்றார்.

குரு சிஷ்ய கல்வி வட்டத்தை ஒட்டி நின்று, அதே நேரத்தில் புதியகல்விப் பரப்புடன் நாவலருக்கு ஏற்பட்ட பரிச்சயம் அவரை ஒரு விசாலமான உலகுக்கு எடுத்துச் சென்றது.

மேற்கத்திய நாகரீகத்துடன் — அதாவது தொழில் பிரட்சியால் ஜனத்த முதலாளித்துவ சமுதாயத்தின் நாகரீகத்துடன் அவருக்கு ஏற்பட்ட தொடர்பு சமுதாயப் பிரச்சினைகளை, அதன் தோற்றப்பாடுகளை புதிய கோணத்து விருந்து அனுகவும், கையாளவும், உதவியது. புதிய வாய்ப்புகளை. புதிய சாதனங்களை, புதிய உத்திகளை உபயோகிக்க மரபு காத்த. அவருக்கு உதவியது.

அதே நேரத்தில் ஏகாதிபத்திய வாதிகளின் ஆன்மீகத் தரகர்களாகச் செயல்மட்ட பாதிரி மாருடன் நாவலருக்கு ஏற்பட்ட பரிச்சயம் மூலம், அந்திய ஆதிக்கவாதிகள் நமது கலாசாரத்தை, பண்பாட்டை, கலை இலக்கியத்தை, மதத்தை எவ்வாறு திட்டமிட்டு அழிக்கும் சுதித்திட்டத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை அனுபவ பூர்வமாக கண்டார்.

தமிழ் வளர்த்த ஆசிரியர்களின் மரபில் வந்த அவர் தனது சமூகத்திற்கும், தனது மக்களுக்கும், தனது பண்பாட்டுக்கும் எதிராக ஏகாதிபத்தியம் இழைக்கும் இந்தக் கொடுமையை எதிர்த்துப் போராட வேண்டும் என்ற உணர்வால் உந்தப்பட்டார்.

இந்தப் பிரக்ஞை, இந்த உணர்வு, இந்த வேட்கை அவரை அந்தியரை எதிர்த்த போராளியாக மாற்றியது. சிவத்தொண்டர், தமிழ் ஆசான் அறம்காக்கும், தேசி யம் காக்கும் போராட்டக்காரராக முகிழ்ந்தார்.

நாவலர் ஏகாதிபத்தியத்தின் தாக்குதலுக்கு இலக்கான மதத்தையும் மொழியையும் பாதுகாப்பது அன்றைய கட்டத்தின் முதல் கடமை என்பதை கண்டார். இதன் மூலம் தான் மக்களை வழிப்படையச் செய்ய முடியும் என்பதையும் உணர்ந்தார்.

இந்தப் பிரக்ஞையுடன் சைவப் பிரசாரம் செய்தார். கோயில்கள் தோறும் பிரசங்கங்கள் நிகழ்த்தினார். சிவதெறிகளை விளக்கி அவற்றைக் கடைப்பிடித்தொழுகுமாறு சைவ மக்களை அறைகளில் அழைத்தார். தமிழ்ப் பண்பாட்டு, வாழ்க்கை முறையைக் கைக்கொள்ளுமாறும், அந்திய போகத்தைத் தவிர்க்குமாறும், பரதேச மதத்தில் சேராதிருக்குமாறும் அவர் மத்தன் மத்தியில் இயக்கம் நடத்தினார்.

பைபிளைப் படிப்பதைக் கட்டாயமாக்கி சைவர்களை மதமாற்றவும், அவர்கள் மதத்தில் அந்திய வாழ்க்கை முறைகளைத் திணிக்கவும் வெள்ளையராட்சி தனது முழு அதிகார பலத்தையும், அரசு எந்திரத்தையும் பயன்படுத்த முனைந்த வேளையில் ஆட்சியாளர்களின் எத்தனிப்புகளுக்கு எதிராக நேருக்கு நேர் முகம் கொடுத்து நாவலர் பெருமான் போராடினார்.

மறுபுறம் தமிழ் இலக்கியத்தைக் காக்கும் பணியில் அவர் ஈடுபட்டார். நமது மழும்பெரும் இலக்கியப் படைப்புகளை புதுக்கி வெளியிட்டார். தனது பண்பாடு காக்கும் போரில் இலக்கியத்தை ஒரு வலுவுள்ள போராயுதமாக உபயோகித்தார்.

கல்வி அறிவு பெற்ற ஒரு மக்களால்தான், சொந்தப் பண்பாட்டையும், ஆன்மீக சம்பத்துக்களையும், தேசத்தின் சுயாதீனத்தையும், தேசிய கலாசாரத்தையும் காத்துப் பேணமுடியும் என்பதை உணர்ந்த நாவலர், பாடசாலைகள் நிறுவிக் கல்விப் பணிபுரிந்தார். இதிலும் கல்வியைக் கலோனியலில் ஆதிக்கக் கருவியாகப் பயன்படுத்திய ஏகாதிபத்திய ஆட்சியாளரின் முனைப்பைச் சாடினார்.

ஏகாதிபத்தியம் நம்மவரை மீளா அடினம் களாக்க ஆன்மீக, கலாசாரத் துறைகளை தமது ஊடுருவின் நச்சாயுதங்களாக உபயோகித்ததால் அதை எதிர்த்துப் போராடுவது, மதத்தை யும் பண்பாட்டையும், மொழியையும் காக்கப் போராடுவது ஒரு வரலாற்றுக் கடமையாகவும் தேவையாகவும் இருந்த ஒரு காலகட்டத்தில் இந்த வரலாற்றுப்பணியைச் செய்ததன் மூலமே நாவலர் ஒரு சரித்திர புருஷரானார்.

இவ்வாறு ஈழத் தேசியத்தின் காவலராக, மூலவராக நாவலர் பெருமான் வரலாற்றில் ஐக்கியமுற்றதுடன், அதன் துணிகரற்ற கருவியும் ஆனார்.

சமத்தில் தேசியத்தின் வித்தை, கருவைச் செறியச் செய்த நல்லைநகர்க் கோமானுனின் இந்த மகோன்னதமான பணியின் தாக்கத்தின் பின்னர் இதே பணியை தென் இலங்கையில் அனகாரிக தர்மபாலா ஆரம்பித்தார்.

முதலில் நமது ஆறுமுக நாவலரும் பின்னர் அனகாரிகரும் துவக்கி வைத்த இந்த தேசிய விழிப்பு, எழுச்சி, இயக்கம் தான் பின்னர் நாட்டின் விடுதலை இயக்கமாக முகிழ்ந்து தேசிய சுதந்திரத்திற்கும், அடுத்து குடியரசாக நாடு மலர்வதற்கும் கால்கோளாகியது.

நாவலரின் இந்தப் பாத்திரத்தை முழு நாடும் இன்று ஏற்றுள்ளது. நாவலர் பிரானுக்கும் மற்றும் நான்கு தேசிய வீரர்களுக்கும் தபால்தலை வெளியிட்டுக் கொரவித்த அரசு அதன் வெளியிட்டில் இந்த வரலாற்று உண்மைக்குப் பின்வருமாறு முத்திரை குத்தியது:

“இவர்வட இலங்கையில் வெற்றிகரமாக ஆரம்பித்த சீர்திருத்த இயக்கம் தென் இலங்கையில் வணக்கத்துக்குரிய குணுனந்த தேரரும், அனகாரிக தர்மபாலாவும் ஆரம்பித்த இயக்கங்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருந்தன. உண்மையில் அவர் அந்திய ஆட்சிக்கு மறுப்புத் தெரிவிக்கும் இயக்கத்திற்கு வித்தார். ஆதவே பிற்காலத் தலைவர்கள் சுதந்திரம் பெற உழைப்பதற்கு மூல வித்தாயிற்று.”

நாவலரின் பாத்திரம் தேசியத்திற்கு, விடுதலை இயக்கத்திற்கு வித்திட்டவர் என்பதுடன் முற்றுப்பெறவில்லை. அதற்கப்பாலும் அது செறிந்து பின்னர் முகிழ்ந்த ஜனநாயக இயக்கத்திற்கும் சமூக மாற்ற இயக்கத்திற்கும் அடிகோவிய முதல் புருஷர் என்ற வெளிப்பாட்டைப் பெற்று நிற்கிறது.

ஒரு வரலாற்றுப் புருஷர், முன்னேடி மேதாவிலாசம் தனது காலத்தின் முக்கிய தேவைகளை, உடனடிப்பணிகளை பிரதிபலிப்பதுடன் மட்டும் நின்றுவிடுவதில்லை. அவர் காலத்தைக் கடந்து, காலத்தை வென்று தனது காலத்திற்கும், எதிர்காலத்திற்குமான திசைகளாட்டியாக, வரலாற்றின் முன்போதுவுக்கு அடியெடுத்துக் கொடுப்ப வராகத் திகழ்வார். இந்த வரலாற்றுப்பாத்திரமுழுமையை நாவலரின் இயக்கங்களில், பணிகளில், கருத்துருவங்களில் பரக்கக் காணலாம்.

ஒரு மாபெரும் வரலாற்று நாயகனுக்கு உள்ள பெரும் இலட்சணம், சிறப்பம்சம் மக்களை

நேசிப்பதும், மக்களுக்காகச் செயல்படுவதும், மக்களில் நம்பிக்கை வைப்பதுமாகும்.

சைவத்தை நேசித்த, தமிழை நேசித்த, தமிழர் பண்பாட்டை நேசித்த நாவலர் மக்களை நேசித்தார். மக்களுக்குப் பணிசெய்தார். மக்களை நம்பினார். தனது பணிகள், இயக்கங்களை அணைத்திலும் மக்களையே மூலமாகவும் ஆதாரமாகவும் கொண்டார். மக்களின் வாழ்வு சிறக்க, செழிக்க, செம்மையற சதாசர்வமும் உழைத்த அவர் ஜனங்களுக்காக மக்கள் இயக்கத்தை நடத்தினார், மக்களுக்கான ஜனநாயகக் கருத்துருவங்களை முன்வைத்தார்.

மக்களை நாடும், மக்களைத் திரட்டும் இந்தப் பண்பை அவரது சகல நடவடிக்கைகளிலும் அவதானிக்கலாம்.

சிவத்தொண்டுக்கு, சைவம் காக்கும் பணிக்கு அவர் சைவ மக்களைத் திரட்டினார். மக்களின் கூட்டங்களைக் கூட்டி ஊர் ஊராகப் பிரசங்கங்கள் செய்தார். இவற்றின் மூலம் உறங்கிக் கிடந்த மக்களைத் தட்டியெழுப்பி அவர்களுக்கு விழிப்பை ஏற்படுத்தினார். மக்களைத் திரட்டும் மக்கள் இயக்கப் பண்பை முதன் முதலில் பிரக்ஞை பூர்வமாகத் துவக்கிவைத்தார்.

அவர் பிரபுக்களிடமும் மேல்தட்டு ஜஸ்வரிய வான்களிடமும் தனது பணிக்கு ஆதாரவு திரட்டவில்லை. மாருக சாதாரண மக்களிடமேயே போனார்.

“சனங்கள் இந்த சிவ தர்மத்தின் பொருட்டுப் பணமாகவேனும், மரம், கல், சன்னைம்பு முதலிய உபகரணங்காகவேனும் தங்களால் இயன்றது கொடுத்தல் வேண்டும்” என்று மக்களிடமேதான் உதவி கேட்டார்.

“தங்கள் வீடுகளிலே போடப்படுகிற குட்டான்களிலே நாளொன்றுக்கு ஒரு பிடி அரிசி போட்டு” தமிழ்த் தொண்டுக்கு, மதப்பணிக்கு உபகாரம் செய்யுமாறு மக்களிடம், அங்குடம் காய்ச்சியான ஏழை மக்களிடம் வேண்டிக்கொண்டார்.

பொதுப் பணிக்கு ஆதாரவு திரட்டும் இயக்கத்திற்குக் கூட வெகுஜனத்தன்மையை அனித்தார். எந்தப் பணியும், எந்த இயக்கமும் மக்களையே ஆதாரமாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பதையும், மக்களைத் துறந்து ஒரு சில பணம் படைத்தவர்களை ஆதாரமாகக் கொள்ளும்

எந்த இயக்கமும் தர்மத்தின்பாறபட்டதாக இருக்க முடியாது. என்பதையும் உணர்ந்த நாவலர் மக்களையே மகேஸ்வரனுக்க் கொண்டார்.

சிவநெறி பரப்பத் தொண்டர்களைத் திரட்டியபோதும் நாவலர் இவர்களை ஏழைகளான மங்கள் மத்தியிலிருந்துதான் தெரிவு செய்தார். இலவச உடையும், இலவச உணவும் இலவசக் கல்வியும் அளிக்கப்பட வேண்டிய நிலையிலிருந்த பஞ்சயர்கள் மத்தியிலிருந்தே தமிழ்த் தொண்டர்களைத் திரட்டினார்.

தமிழ், பண்பாட்டை, ஆன்மீக நெறியை மேற்றட்டினர் புறக்கணித்து ஆத்ம சோரம் போனதையும், நலிந்துபட்ட மக்கள் வெயர்வை சிந்தி உழைக்கும் மக்கள் நமது பண்பாட்டின் பரம விசுவாசிகளாக, மெய்க்காவர்களாக இருப்பதையும், அவர்களின் வாழ்வு சோரம் போகாதிருப்பதையும் கண்ட நாவலர் இந்த உழைத்து வாழும் ஏழ்மைப்பட்ட மக்களால் தான் நமது பண்பையும் பண்பாட்டையும் தேசத்தின் தன்மானத்தையும் காக்க முடியும் என்பதை உணர்ந்தார்.

நாவலர் குரு குல கல்வி மரபில் வந்தவர். தனக்குப் பின்னால் ஒரு சிஷ்யப் பரம்பரையையே விட்டுச் சென்றவர். ஆனால் இந்தச் சிறிய குரு குல வட்டத்திற்குள் கல்வி முடங்கி நிற்பதை அவர் விரும்பவில்லை. மாருக கல்வி பரந்துபட்ட மக்கள் பகுதியினரை அடைய வேண்டும் என விரும்பினார். இந்த நோக்கம் ஈடேற தானே முன்னின்று பாடசாலைகளை நிறுவினார்.

“ ஊர் தோறும் பள்ளிக்கூடங்களைத் தாவித்து உங்களுக்குள்ளேயே கல்வி அறி வொழுக்கங்களிற் சிறந்த மேலோர்களைக் கொண்டு அவற்றை நடத்துவியுங்கள் ” என்று அவர் மக்களை வேண்டினார்.

இவ்வாறு கல்வியை மக்களிடம் கொண்டு சென்றதுடன், மக்கள் மத்தியில் கல்வியைப் பரப்ப ஒரு வெகுஜனத் தன்மை அளித்த நாவலர் அதை ஏழை மக்களுக்கு வழங்குவதற்காக இலவசக் கல்வித் திட்டத்தை சொல்லொன்று இடுக்கண்களுக்கு மத்தியில் ஆரம்பித்து நடத்தினார். பாதிரிகள் கல்வியை ஒரு கலோனியலில் ஆயுதமாக பணம்படைத்த வர்க்கத் தினர்க்கு பணத்திற்கு ஊட்டிய அதே வேளையில் நாவலர் அதே கல்வியை தனது விழிப்பியக்கத் திற்கு ஒரு கருவியாக உபயோகித்து, நலிந்து

பட்ட வர்க்கத்திற்கு அளித்தார். ஏழைகளே கல்விக்குரியவர்கள் என்பதைக் கண்டார். அத்துடன் பின்னர் வந்த இலவசக் கல்வியின் மூலமிதாவானார்.

இலக்கியத் துறையிலும் கூட மக்களை நாடும் மக்களிலக்கியப் பண்பு நாவலரில் முளையிட்டு முகிழ்த்ததைக் காணலாம்.

ஒரு சிறு கூட்டம் பண்டிதர்களின் வட்டத் திற்குள் அடைப்பட்டுக்கிடந்த இலக்கியத்தை அச்சிறையிலிருந்து விடுவித்து அதைப் பரந்து மக்களிடம் எடுத்துச் சென்றார். சுவடி உருவி விருந்த பழம் பெரும் இலக்கியங்களைப் பதிப் பித்து பல்லாயிரம் மக்களுக்கு அளித்த அவர் “யாவரும் எளிதில் அறிந்து உய்யும் படி” சாகித்தியங்கள் படைக்கப்பட வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார். “யாவருக்கும் எளிதில்” என்பதன் மூலம் இலக்கியம் நலிந்துபட்ட பாமர மக்களுக்குப் புரிந்துகொள்ள எத்தக்கதாக இருக்க வேண்டும் என்றும், அது அந்த யாவருக்கும் “உய்வை” விடுதலையை, விமோசனத்தை அளிக்கக் கூடியாதாகவும் இருக்க வேண்டும் என்றும் கூறியதன் மூலம் இலக்கியத்தின் சமுதாயப் பாத்திரத்தை, மக்களியக்கப்பண்பை நாவலர் பவலியமாக எடுத்து நிறுவினார்.

இலக்கியத்தைத் தமது போராட்டத்தில் ஒரு சாதனமாகக் கொண்ட நாவலர் இலக்கியத்தையும், பிரசரங்களையும், பத்திரிகைகளையும் மக்கள் மத்தியில் பரப்பவும், இவற்றின் மூலம் மக்களைத் திரட்டவும் அச்சகம் நிறுவி வெளியீட்டு முயற்சிகளை மேற்கொண்டார்.

வசன நடை கைவந்த நாவலர் தனது கனவு பறக்கும் எழுத்துக்கள் மூலம், காட்டாற்று வெள்ளமாகப் பெருக்கெடுத்த சொன்மாரி மூலம் தமிழ்மூலம் சைவத்தோடு சேர்த்து தனது இயக்கத்தின் கருவியாக, கேட்யமாகப் பாவித்தார்.

தமிழ் வெறுமனே பூஜிக்கப்பட வேண்டிய பொருள், மாருக காதலுக்குரிய வஸ்து அல்ல, மாருக அது மக்கள் இயக்கத் தேவைக்குப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டிய ஆயுதம் என்பதை நடைமுறையில் நாவலர் காட்டினார். இவ்வாறு தமிழகும் தமிழில் எழுத்து நல்கக்கும் ஒரு புதிய அர்த்தத்தையும் வீறையும் அளித்தார். இலக்கிய நயத்தைச் சுவைத்து மதித்து அதே வேளையில் சொல்லின், கருத்தின் காத-

திரத்திற்கும் கனத்திற்கும் கொடுதல் அழுத்தம் கொடுத்ததன் மூலம் அவர் எழுத்து நடைக்குப் புதுப் பண்ணினை, வெகுஜத் தன்மையினை, போர்க்குணத்தினை அளித்தார்.

மதத்தையும் தமிழையும் தனது மக்களியக்கத் தேவைக்குப் பயன்படுத்திய ஆறுமுகஞர் தனது உணர்வுகளுக்கும் போராட்டத் தேவைகளுக்கும் உணர்வு வடிவம் மட்டுமல்ல ஸ்தாபன உருவமும் கொடுக்கும் வகையில் சைவ சமாஜத்தைத் தோற்றுவித்தார்.

இதன் மூலம் மக்கள் விழிப்பு, எழுச்சி. இயக்கம் என்ற நிலையிலிருந்து மக்கள் ஸ்தாபன அமைப்பு என்ற மக்களியகத்தின் உயர்கட்டத்திற்குச் சென்றார்.

இவை அனைத்தும் சிவ சக்தியில் நம்பிக்கை வைத்து தனது வரலாற்றுக்கடனை, கைங்கரியத்தை ஆரம்பித்த நாவலர் மக்களை நாடி அந்த மக்களின் ஜனசக்தியிலேயே முழு நம்பிக்கையை வைக்கவும், அதையே தனது இயக்கத்தின் ஆதார விசையாகக் கொள்ளவும் ஆரம்பித்தார் என்பதைக் காட்டுகின்றன.

தனது இயக்கப் பணிகளுக்கு மக்கள் சக்தியை ஆதாரமாகக் கொள்ள ஆரபித்ததும் நாவலர் சமய எல்லையைக் கடந்து வாழ்வைப் பாதிக்கும் ஏனைய பிரச்சினைகளிலும் சித்தம் செலுத்தினார். சிவச் சீலர் ஆக்ரோஷம் நிறைந்த, தர்மாவேசம் கொண்ட கிளர்ச்சிக் காரராக மாறினார்.

இவரது இந்த சமூகப் போராளித் தோற்றப்பாடு மூன்று நிலைகளில் வெளிப்பாடு பெற்றது.

கோயில்களில் மலிந்துகிடந்த ஊழல்களை எதிர்த்தும், நிலப்பிரபுத்துவ வர்க்கத்தின் சீர்கேட்டை எதிர்த்தும், அந்தியராட்சியினது கொடுமையையும் எதிர்த்தும் அவர் எரிசரமாகப் போராட்டனார்.

கோயிலைதிகாரிகளையும், கோயிலதிபர்களாக இருந்த நிலைப்பிரபுக்களையும் எதிர்த்துட் போராடிய நாவலர் மக்களின் பிரச்சனைகளைத் தட்டிக்கழித்து, மக்கள் குறை தீர்க்க முனையாது வஞ்சத்திலும், ஊழலிலும், ஊதாரித்தனத்திலும்'தர்மத்தை மீறித் தமது குலாமிகளுக்கு உபகாரம் செய்வதிலும் ஈடுபட்டிருந்த அதிகார வர்க்கத்தினரை எதிர்த்த மக்கள் சார்பில் நெஞ்சரத்துடன் போராட்டனார்.

1876-ம் ஆண்டுகளில் கொடிய பஞ்சமும் வாந்தி பேதியும் யாழ்ப்பாணத்து மக்களை வைத்ததது. நோயாளி கருக்குச் சிகிச்சை அளிக்கவும், கஞ்சித் தொட்டி வைத்துக்கஞ்சிசன்றவும் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்ட போதி மூலம் இவை உத்தியோகஸ்தர்களால் முறையாக நடத்தப்பட வில்லை, அன்று வெள்ளோயராட்சியின் பிரதிநிதியாக யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த துவைனந் துரை வீடுகளில் புகுந்து துணிமணி களைக் கொழுத்தி மக்களை இம்சைப்படுத்தினார்.

அன்றைய ஆட்சியாளரும் அவர்களின் அடிவருடிகளும் மக்களுக்கு எதிராக இழைத்து இக்கொடுமைகளைக் கண்டு நாவலர் பிரான் அடலேருகச் சீறிப் பொங்கினார். மக்களின் கூட்டங்களைக் கூட்டினார். துவைனம் துரையையும் அவரது உத்தியோகப் பரிவாரத்தினரையும் கண்டித்தார். யாழ்ப்பாணம் வந்த கவர்னர் லாங்டனிடம் மக்கள் சார்பில் ஒரு விண்ணப்பத்தைக் கையளித்தார்.

“சென்ற சில ஆண்டுகளாக பஞ்சமும் பேதியும் யாழ்ப்பாணத்தைக் கடுமையாகப் பிடித்து வருகிறன. இப்போதுள்ள ஏஜன்டு துவைனந் துரை வந்தது முதல் சென்ற மூன்று ஆண்டுகளாக நாங்கள் படுந்துயரம் சொல்லி முடியாது” என்று அந்த விண்ணப்பத்தில் மக்கள் துயரை நெஞ்சுநெக்குருக வர்ணித்தார்.

அதிகாரிகளின் அட்டுழியங்களை அவர் சீற்றத்துடன் சித்தரித்தார்:-

“குலாமிகளின் உறவினர்க்கெல்லாம் வேட்டைதான், வேலைதான். சில இடங்களில் உறவினரே உடையாரும் நொத்தேரிசமாகி அட்டுழியம் செய்கிறார்கள். பத்திரப்பதிவுகளில் படுமோசம் நடக்கிறது.

“பாதை போடுவதற்கென்று ஏஜன்டு தன் குலாமிகளின் பேச்சையே கேட்டு நல்லகளிமரங்களை வெட்டிச் சாய்க்கிறார்; வேலிகளைப் பிரிக்கிறார்; வீடுகளை இடிக்கிறார்; நிலங்களை ஆக்ரமிக்கிறார்!!

ஏழை விவசாயிகள் மீது கடுவரி விதிக்கப்பட்டதை நாவலர் கடுமையாகக் கண்டித்தார்.

“நெல் விளைவில்லாது கொடிய பஞ்சம் எம்மைச் சூறையாடுகிறது. இப்போது இரக்கமில்லாது கடுவரி வகுவிக்கப்படுகிறது. சர்க்கார் உத்தரவின்படி விதை நெல் கூட

எங்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. இதனால் பல விளை நிலங்கள் தரிசாகக் கிடக்கின்றன. நஷ்டம் ஏராளம். இப்போது நல்ல மழை பெய்தும் விதைப்பில்லாமல் விவசாயிகள் பாடு திண்டாடுகிறது.

“பஞ்சமும் பேதியும் மக்களைக் கொல் கின்றன. நிலமை அறிந்தும் ஏசன்டுத் துரை ஒரு பரிகாரமும் செய்யாமல், எல் லாம் செய்துவிட்டதாக வெளிக்குக் காட்டுகிறோர்”

இவ்வாறு ஆளவந்தோரை எதிர்த்து விவசாயப் பெரு மக்கள் சார்பில் நாவலர் இடமேற்கக் கர்ஜித்தார்.

ஆனால் வெள்ளைக்கார கவர்னர் நயமாகப் பேசி ஆளை அனுப்பி விட்டார். அதிகாரிகளின் அட்டகாசம் தொடர்ந்து நீடித்தது. இதனால் மனம் குழந்தை நாவலர் போராட்டத்தைக் கைசோர விடவில்லை. அவர் தொடர்ந்து கிளர்ச்சி செய்தார். மக்களைத் திரட்டி இயக்கம் நடத்தினார். இதன் பயனாக ஒரு விசாரணைக் கமிஷன் வந்தது.

அப்போது “யாழ்ப்பாணிகளே விழித்துக் கொள்ளுங்கள் இது சமயம். கிறிகோறி வந்த பொழுது, துவைனந்துரை தந்திர வேலை செய்து தாகீழ்ப்பட்ட உத்தியோகத் தர்களைக் கொண்டு நாடகம் நடத்தி தமது குற்றங்களை மறைத்துவிட்டார். தம் மீது வந்த வழக்குகளையெல்லாம் தந்திரமாக விலகச் செய்து அநியாய ராச்சியம் நடத்துகிறோர்” என்று நாவலர் வெள்ளைக்கார ஆட்சியாளரின் அநியாய ராச்சியத்தை எதிர்க்க மக்களைத் தர்மாவேசத்துடன் தட்டி எழுப்பினார்.

“சனங்களே உங்கள் மேல் வைத்த இரக்கத்தினாலே சொல்லுகிறேன்; கேழுங்கள்: உங்களுக்கு இது நல்ல சமயம், தப்பினால் வேறு சமயம் வாய்க்காது. நீங்கள் திரண்டு நின்று கமிஷனர் முன் துவைனந் துரையின் தீமைகளையும் அட்டேழியங்களையும் தைரியமாக மறைப்பின்றி வெளிப்படுத் துங்கள்.

“மாபாவிகளாகிய உத்தியோகஸ்தர்களுக்குப் பயத்து, உங்கள் தலையிலே மன்னை வாரிப்போட்டுக் கொள்ளாதீர்கள்” என்று மக்களைத் தைரியமாகப் போராட்டத் துண்டினார்.

யாழ்ப்பாணத்திலே அதிகாரி வர்க்கம் நடத்திய அட்டகாசங்களை, மக்கள் மீது இழைக்கப்பட்ட அநீதிகளை ஸ்ரீ குமாரசாமி மூலம் சட்ட நிருபண சபையில் நாவலர் அம்பலைப் படுத்துவித்தார். சட்ட நிருபண சபையில் நடத்துவித்த போராட்டத்திற்குப் பக்கபல மாக வெளியே மக்களைத் திரட்டி நாவலர் வெகுஜன இயக்கம் நடத்தினார்.

“இது நிர்வாக நிலைக்களமல்ல. இங்கு நீதியுர் நியாயமும் ஓல்லை. இது கள்ளரின் ஆட்சிக்குகை!! என்று யாழ் கச்சேரியைச் சுட்டிக் காட்டி அதிகாரத் தனத்தை நாவலர் சாடினார்.

இவ்வாறு எங்கும், எப்போதும் நாவலர் மக்களை நேசித்தார், மக்களின் நலனுக்காதப் போராடினார். விதை நெல் முதல் கஞ்சித் தொட்டி வரை மக்களின் பிரச்சனைகளுக்காகக் குரல் கொடுத்தார். மக்களின் சார்பில் நீதிக்கும் நியாயத்திற்குமாக உயிரைத் துச்சமாக மதித்துப் போரிட்டார். இந்தப் போராட்டம் அதர்மத்தை எதிர்த்து நீதிக்காக அவர் நடத்திய போராட்டம் நாவலரை ஏகாதிபத்திய ஆட்சியாளர்களுக்கு எதிராகத் திருப்பி விட்டது.

ஆட்சி அதிகாரத்தை எதிர்த்து மக்களின் நலன் காக்க நாவலர் நடத்திய இயக்கமும் போராட்டமும் அவரை மக்களொருமைப் பாட்டு நிலைக்கு உயர்த்தியது.

பாதிரிகளையும் பரதேசி/ஆன்மீக ஊடுருவலையும் எதிர்த்து மதம் காக்கும் இயக்கத்தில் துவங்கிய நாவலர் மக்களுக்காக அவர்களின் நலன்களுக்காகப் போராடிய போது மத, இனவேறுபாடுகளையும் தாண்டி அனைத்து மதங்களையும் இனங்களையும் சேர்ந்த மக்களையும் பொதுப் போராட்டத்தில் ஒன்று திரட்டினார். இவர்கள் அனைவரின் தும் நலன்களுக்கிடையில் ஒரு ஒருமைப் பாட்டைக் கண்டார். “யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள இந்துக்கள், கிறிஸ்தவர்கள், முகம்மதியர்கள் என்கின்ற சமங்கள் இப்பொழுது இரண்டு மூன்று வருஷ காலம் என்ன நிலையில் இருக்கிறார்கள். துவைனந்துவையின் சிநேகிதர்களான சில உத்தியோகஸ்தர்கள் தவர் மற்ற வர்கள் துன்பமே அனுபவிக்கிறார்கள்” என்று கூறி துன்பப்படும் எல்லா மக்களினதும் துயரம் துடைக்க அவர் அந்த அனைத்து மக்களையும் பொதுப் பிரச்சனைகளில், பொதுப் போராட்டங்களில் ஒன்று திரட்டினார்.

“சனங்களே, குமாரசாமி உங்கள் பொருட்டுப் பிரயாசைப்படுகிறோம். இது நல்ல சமயம்; வைணவர் கிறிஸ்துவர், முகம்மதியர் அனைவருக்குமே நல்ல சமயம். ஒரு சமயமும் இல்லாதவருக்கும் நல்ல சமயம்” என்று எல்லாக் சமயத்தவர்களை மட்டுமல்ல, சமயமற்றவர்களைக் கூட ஒன்று திரண்டு போராடுமாறு சமயம் காத்த நாவர், சைவம் வளர்த்த நாவலர் அறைக்கவி அழைத்தார். மக்களின் பிரச்சனைகள் வரும் மோது எல்லா வேறுபாடுகளையும் கடந்து அந்தப் பிரச்சனைகளால் பாதிக்கப்படும் மக்களை ஓரணி திரட்டுவதன் அவசியத்தை அவர் உணர்த்தினார்.

• சைவத்திற்காக, தமிழுக்காக, இவற்றின் தனித்துவத்தைப் பேற்றுவதற்காக உழைத்த ஒப்பற்ற சிவச் சீலர் மக்களின் பொதுப் பிரச்சனையில் எல்லா இன், மதமக்களையும் ஒன்று திரட்டியதன் மூலம் தேசிய ஒருமைப்பாட்ட டிற்கான நேர் வழி காட்டினார். இத்தகைய ஒற்றுமை மக்கள் நலனிலும், அதற்கான போராட்டத்திலும்தான் ஜனிக்கிறது என்பதையும் நடைமுறையில் மெய்ப்பித்தார்.

மக்களை நேசித்து பின்னர் மக்களின் நலன் காக்கப் போராடிய நாவலர் இறுதியில் தீவிர அரசியலிலும் குதித்தார். பொன்னம்பலம் ராமநாதனை சட்ட சபைக்கு அனுப்பப் பேரியக்கம் நடத்தினார். “எங்கள் உள்ளமறிந்த நண்பர்; எங்கள் குறையறிந்து நிறைவு செய்யுத் தக்க ஒருவர் இவரே” என்று இராமநாதனுக்காக வாதிட்டார். இதிலும் ‘மக்களின் உள்ளம் அறிந்து’, அவர் தம் ‘குறைதீர்க்கும்’ ஒருவரையே மக்கள் பிரதிநிதியாக்க முனைந்தார். இதில் வெற்றியும் கண்டார். மக்களின் பிரதிநிதி மக்களின் அபிலாஷைகளைப் பிரதி பலிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே அந்திய செல்வாக்கின் கீழ் இருந்த பிரிட்டோவை எதிர்த்து ராமநாதனுக்கு வெற்றி சேர்க்க இமை சோராது போரிட்டார்,

“ஹிந்துக்களின் சீர்திருத்தச் செம்மல்” என சட்டசபையில் நாவலரை வர்ணித்த பொன் ராமநாதன் இவரது ஆழுமை வீச்சுக் குட்பட்டு தேசிய ஒருமைப்பாட்டின், தேசிய உணர்வின் ஒப்பற்ற பிரதிநிதியானமை ஒன்றும் தற்செயலானதல்ல.

நாவலர் பெருமான்

புலவர் பாண்டியனுர்

நாவன் மையுடையவர் நாவலர்.
நாவன்மை: சொல்வன்மை. நாவக்கரக: சொல்லானுமரச. அரசியல், பொருளியல், ஆராய்ச்சியியல் என்பன முதலாகிய கல்வித் துறைதோறும் அவ்வெற்றை அற்ஞர் கூட்டங்களில் எடுத்து விளக்கிச் சொல்லவல்ல நாவலர் உளர்.

பலவேறு தமிழ் நூற்கடலிலே தினைத்தவராய் அதன் உள்ளுறைகளையும் தம் ஆய்வு நுட்பங்களையும் மக்கட்கு நலனும் நயமும் பயக்கும் அரிய செய்திகளையும் மன்றுதொறும் எடுத்துக் காட்டிக் கேட்டாருள்ளங் கிளர்வி க்கு ஞ சொன்மழை பெய்து அறிவுப் பயிர் வளர்த்த பெருமுகிலாகி மக்களிடை வாழ்ந்து வந்தவர்யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுகம் என்னும் புலவர் பெருமகனார்.

அச்சான்றேரரத் தேடிவந்தது நாவலரென்னுஞ் சிறப்புப் பெயர். அத்தகுதிப் பெயரை அவர்க்களித்துப் பெருமைபடுத்திப் போற்றிப் பெரியார் தமிழகத்திலே திருவாவடுதுறைச் சௌவாதீனப் பாழித் தலைமையடிகள் அடிகளது மரபு திருக்கயிலாய பரம்பரை. அம் மரபின் முதல்வர் திருக்கயிலாய மலையில் வீற்றிருந்தருளுஞ் சீகண்ட உருத்திர வடிவமான சிவபெருமான். அதனால் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்ப் பெரும் புலவர் ஆறுமுகனார்க்கு நாவலரென்னும் புகழ்ப் பெயர் சூட்டி வாழ்த்தினவர் முற்றுமுனரு முதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானேயாவர். திருவாவடுதுறை யாதீனத் தலைவருஞ் சிவபெருமானேயாவர்.

இக்காலத்திற் போலத் தகுதியில்லாதவர்க்குத் தகுதியில்லாதவர் அளிக்கும் வரிசைப் பெயர் போன்றதன்று நாவலரென்னும் வரிசைப் பெயர். வரிசையளித்தாரது பெருந்தகுதிக் கேற்ற பெருந்தகுதி சிறந்தார்; வரிசைப் பெற்றிரும். இவ்விரு சாராரைக்காட்டிலும் வரிசையளித்தற்கும் வரிசை பெறுதற்குந் தகுதியடையவர் எங்குமில்லை.

“சிவனென்னு நாமந் தனக்கே யுரிய செம்மேனி யெம்மான்” போல நல்லூர்ப் பெருந்தகையும் நாவலரென்னும் வரிசைப் பெயரைத் தமக்கே யுரியதாக்கிக்கொண்டார்.

நாவலர் புலவரும் வணங்கும் புலமையாளர். பகைவரும் வணங்கும் பண்பாட்டாளர். கூற்றும் வணங்கும் ஆற்றலாளர். இமையவரும் வணங்கும் இறையடிமையாளர். கைம்மாறுவேண்டாக் கடப்பாட்டாளர்: பிறர் நலம் பேணும் பெருந்தகையாளர்; தொல்குடிபேணும் நல்லறிவாளர்; வழுவின்றிச் சொல்லும் வாய்மையாளர்: துறவாது பேணுந் தூய்மையாளர்; வறியார்க்கீழும் வண்மையாளர்; நெறியாரைச் சாரு நீர்மையாளர்; உள்பொருள்காட்டும் உரைவல்லாளர்; காமங் கடியும் நேரமையாளர்; ஒழுக்கம் காத்தவிற் பழிப்பிலாளர். “குடுமன்பினிற் கும்பிடலேயன்றி வீடும் வேண்டா வென்றியாளர்” தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளர்.

இன்னபல நல்லெலாம், இயற்கையாகவே நல்லூர் நாவலர்பால் ஒருங்கு குடிபுகுதற்குத் தம்முள் இகவிக்கொண்டு விரைந்தெய்தின.

இவ்வாற்றுனே நல்லூர் நாவலர் பெருமான் வையத்து வானுறையுந் தெய்வத்துள் வைத்துத் தொழப்படுந் தெய்வத்தன்மை யுடையரென்பது தெளியப்படும்.

இந்நல்லார் தமது ஈழவள் நாட்டிலே தம் அருமருந்தன்ன தபிழுந் சைவமும் நலிவுற்று நெந்து சார்பு காணுது கலங்கிய நேரத்திலே அவற்றைப் பாதுகாத்து நிலைபெறுத்துவது தமக்குக் கடமையும் உரிமையுமாமென முனைந் துழந்து இடுக்கணமியாது முயன்று ஈழத் தமிழினத் தினால் கலைந்தார்.

இப்பெருந்தகைமையினுலே நாவலர் தாம் இல்வாழ்க்கை மேற்கொண்டின்பந் துய்த்தலையும் இன்னுதென இகழ்ந்தொருவினார்.

இவர் தமிழுஞ் சைவமுந் தழைப்பித்தற்குப் பட்டபாடும் இட்ட திட்டமும் அளப்பில்.

நாவலர் தாமிட்ட திட்டங்களை நிறைவேற்றுதற்குத் தம் வாழ்நாள் இருக்குமோ? என்ற கவலையுள்ளமன்றி வேறு கவலையுள்ளமில்லாத வர் என்பது அவர் ஒரு தெய்வப் பிறப்பென் பதனை வலியுறுத்துவதாகும்.

இத்திருவாளரை யீ வெதற்கு ஈழம் எவ்வளவு காலம் என்ன தவஞ் செய்திருத்தல் வேண்டுமோ?

இவர் கிரைத்த மதத்தினின்றுஞ் சைவமும் ஆங்கிலத்தினின்று தமிழுமீட்ட அரும்பெருஞ் செயல் தமது நாடாட்சியை மீட்டற்கு முதற் படியென்பது தானே விளங்கும். அதனால் இவர் தமது நாடாட்சியுமிமை மீட்டுப் போர்க்குக் கால்கோள் செய்த முதல்வரெனப் போற்றத் தருவர்.

அந்நாவலர் இன்றிருந்தால் பெளத்தத் தினின்று சைவத்தையுஞ் சிங்களத்தினின்று தமிழையு மீட்டுப் பாதுகாத்தற்குப் பொங்கியெழுது வாளா விருப்பரோ? என்ன செய்வார்?

வேறு எவ் வின த்துக்குங் கிடையாது கிடைத்த தமிழினத் தலைவராகிய நல்லூர் நாவ

லர்க்கு விழாக் கொண்டாடுதலும் நடுகல் வைத்துக் கோயிலெடுத்தலும் அவரது வரலாற் றுப் புகழை யெழுதிப் பரப்புதலும் அவர் வழி கடைப்பிடித்தலும் தமிழினத்துக்கின்றியமையாக்கடமையும் செய்ந்நன்றி மற்றாமையுமாம்.

நாவலர் பெருந்தகைக்குச் செய்யும் விழாக் கொண்டாட்டம் தமிழுக்குஞ் சைவத்துக்கும் தமிழ்ப் புலவரெல்லார்கும் புலவர் முதல்வனுகிய இறைவற்கும் நாயன்மார் நால்வர்க்குஞ் செய்யும் விழாக் கொண்டாட்டமாம்.

நாவலர் நாயனருமாயினார்.

இனிப் பிறரை நாவலரென்பாரது நாவலருடையதாம். (நா அலருடையதாம்) அலர்: பழிச் சொல்.

ஆயிரம் இடம்புரிச் சங்குகளுக் கிடையில் ஒரு வலம்புரிச் சங்குண்டாகுமென்பர். அது போல மக்கள் பன்னாறுயிரவர்க்கிடையில் நல்லூர் நாவலர் பெருமான்போல ஒருவர் தோன்றி வாழ்வர். அவர் வலம்புரிச் சங்கு போல நன்மக்களா னன்கு மதிக்கப் பெற்றுப் பொலிவுவர்.

நாவலரும் வலம்புரிச் சங்குபோலத் திருநீற்றுப் பூச்சினால் உடம்பெங்கும் வெளுத்துத் தோன்றித் திருக்கோயில்களிற் பெருஞ் சொன்முக்கஞ் செய்து கடவுள்னபரை யழைக்குந் திருப்பணி செய்துபோத்தார்.

நாவலர் தமிழுஞ் சைவமுங் காக்குமுகத் தான் மக்கட்குச் செய்த தொண்டே உண்மையிற் கடவுட்குச் செய்த வழிபாடாம்,

“விரைந்து தொழில்கேட்கும் ஞாலம்
நிரந்தினிது
சொல்லுதல் வல்லார்ப் பெறின்” என்ற திருக்குறளின் பொருட்கு எடுத்துக்காட்டாகித் திகழ்ந்த சொற்செல்வர் திருப்பெருந் திருவாளர் நல்லூர் ஆறுமுக நாவலரது புகழுடம்பு நீலே வாழ்க.

அஞ்சலி

அச்சத் தொழிலை ஓர் ஆக்கத் தொழிலாக ஈழத்தில் முதன் முதல் வழுவிலாத் தமிழ் நூல்களை வழங்கியவர் நாவலர் பெருமான். அவர் அடிச்சீலப்பைப் பின்பற்றி எழுந்த மெய்கண்டான் அச்சம் அவர்கள் 150வது ஐயந்தியின் போது அவருக்கு அஞ்சலி செலுத்துகிறது.

நாவலர் திருவுருவத்தை எண்ணேய் வண்ண ஒவியமாக முதன் முதல் தீட்டுவித்தவர் மெய்கண்டான் ஸ்தாபகர் அமரர் ஆ. கந்தையா. 43 வருடங்களுக்கு முன் வெளியிடப்பட்ட அந்தப் பத்தின் மூவர்னா அச்சப் படியை அடியோற்றியே நாவலர் சிலை வடிக்கப்பெற்றதை மெய்கண்டான் ஸ்தாபனம் பெற்ற பெரும்பேருகும்.

நாவலர் சிலை நாட்டு விழாவிலும், நாவலர் மாநாட்டு விழாவிலும் ஈடுபட்டு, நாவலர் மாநாட்டு மலர், நாவலர் மாநாட்டு விழாக் காட்சி மலர் உட்பட, சகல நாவலர் விழா அச்சு வேலைகளையும் செய்யும் திருப்பணி மெய்கண்டான் ஸ்தாபனத் துக்கே கிடைத்தது. இது மெய்கண்டான் ஸ்தாபனம் பெற்ற அரும்பெரும் பாக்கியமே.

நாவலர் பெருமான் நினைவு முத்திரை வெளியிடப்பட்ட போது, நாவலர் முத்திரை வெளியிட்டு விழா மலர் ஒன்றைத் தயாரித்து அச்சிட்டளிக்கவும், விழா சம்பந்தமான மற்றும் சகல அச்சு வேலைகளைச் செய்யவும் மெய்கண்டான் ஸ்தாபனத்துக்கே சந்தர்ப்பம் கிடைத்தமை மற்றெரு நற்பேருகும்.

நல்லூரில் உள்ள நாவலர் மணி மண்பெத்தின் அருகில் நாவலர் வேதாகமப் பாடசாலையை மெய்கண்டான் ஸ்தாபகர் அமரர் ஆ. கந்தையா அவர்கள் நூபகமாக அமைத்து, 1973 ஆவணியில், நல்லூரான் உற்சவத்தின் போது திறப்பு விழாச் செய்யத் திருவருள் பாலித்திருப்பது மெய்கண்டான் செய்த தவப்பயனாகும்.

நாவலர் பெருமானின் 150-வது ஐயந்தி விழா ஈழவன் நாடு எங்கனும் கொண்டாடத் துணைசெய்யுமுகமாக 150 நாவலர் சிலைகளைத் தயாரித்து சமய நெறிச் சங்கங்களுக்கு அனையிப்புச் செய்ய மெய்கண்டான் ஸ்தாபனத்துக்குக் கிடைத்திருக்கும் சந்தர்ப்பம் ஈடுணையற்றதாகும்.

நாவலர் 150வது ஐயந்தி விழாவின்போது உங்கள் கையில் தவழும் இந்த திவ்வியமான விழா டில்லை அச்சிட்டு வெளியிடவும், விழாவையொட்டிய மற்றும் சகல வைபவங்களிலும் முன் நின்று உழைக்க வும் கிடைத்த நல்வாய்ப்பினை பெரும்பேருக்க கருதி மெய்கண்டான் ஸ்தாபனம் போற்றி யீழிகிறது.